

Aleodor împărat

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat. El ajunsese la căruntețe, și nu se învrednicise a avea și el măcar un copil. Se topea d-a-n picioarele, bietul împărat, să aibă și el, ca toți oamenii, măcar o stârpitură de fecior, dară în deșert.

Când, tocmai, la vreme de bătrânețe, iată că se îndură norocul și cu dânsul și dobândi un drag de copilăș, de să-l vezi și să nu-l mai uiți. Împăratul îi puse numele Aleodor. Când fu a-l boteza, împăratul adună Răsărit și Apus, Miazăzi și Miazănoapte, ca să se veselească de veselie lui. Trei zile și trei nopți ținură petrecerile și se chefură și se bucurară, de o ținură minte cât trăiră.

Băiatul de ce creștea, d-aia se făcea mai isteț și mai iscusit. Nu mai trecu mult și iată că împăratul ajunsese la marginea groapei. Când fu la ceasul morții, el luă copilul pe genunchi și-i zise:

– Dragul tatei, iată că Dumnezeu mă cheamă. Sunt în clipa de a-mi da obștescul sfârșit. Eu văz că tu ai să ajungi om mare. Și chiar mort, oasele mele se vor bucura în mormânt de isprăvile tale. Asupra cârmuirii împărăției n-am nimic să-ți zic, fiindcă tu, cu iscusința ta, știi că ai s-o duci bine. Un lucru numai am să-ți spui: Vezi tu muntele acela de colo, să nu te ducă păcatele să vânezi p-acolo, că este nevoie de cap. Acel munte este moșia lui Jumătate-de-om-călăre-pe-jumătate-de-iepure-șchiop: și cine calcă pe moșia lui, nu scapă nepedepsit.

Acestea zicând, căscă gura de trei ori și-și dete sufletul. Se duse și el ca toată suflarea de pe pământ, de pare că n-a fost de când lumea și pământul.

Îl jeliră ai săi, îl jeliră boierii, îl jeliră și poporul; în cele de pe urmă trebuiră să-l îngroape. Aleodor, după ce se urcă în scaunul tătâne-său, deși copilandru, puse țara la cale ca și un om matur. Toată lumea era mulțumită de domnirea sa, și oamenii se făleau că le-a fost dat de sus ca să trăiască în zilele lui.

Adesea ieșea Aleodor la vânătoare ca să-și petreacă ceasurile ce-i prisosea de la trebile împărăției. El ținea minte ce-i spusese tătâne-său și se silea să-i păzească cuvintele cu sfințenie.

Într-o zi, nu știu cum făcu, dus fiind pe gânduri, și alunecă de călcă pe pământul pocitului de om. N-apucă să facă zece, douăzeci de pași, și iată că se pomeni cu dânsul dinaintea lui.

Acum nu-i era lui pentru că trecuse pe pământul omului celui slut și scârbos, ci îi era ciudă cum de să calce vorba tatălui său ce-i spusese cu grai de moarte.

Pocitania pământului îi zise:

– Toți nelegiuții ce-mi calcă hotarul cad în robia mea.

– Mai întâi trebuie să știi, îi răspunse Aleodor, că din nebăgare de seamă și fără de voia mea am călcat pe coprinul tău, și n-am nici un gând rău asupra-ți.

– Eu te socoteam mai altfel; dară văz că ai de gând să-ți ceri iertăciune de la mine ca toți fricoșii.

– Ba să mă ferească Dumnezeu! Eu ți-am spus curatul adevăr, și dacă vrei luptă, alege-ți: în săbii să ne tăiem, în buzdușane să ne lovim, ori în luptă să ne luptăm.

– Nici una, nici alta. Ci, ca să scapi de pedeapsă alt chip nu e, decât să te duci să-mi aduci pe fata lui Verdeș împărat.

Aleodor voi să se codească oarecum, ba că trebile împărăției nu-l iartă să facă o călătorie așa de lungă, ba că n-are călăuz, ba că una, ba că alta; dară ași! unde vrea să știe pocitul de toate astea! El o ținea una, să-i aducă pe fata lui Verdeș împărat, dacă vrea să scape de ponosul de tâlhar, de călcător de drepturile altuia, și să rămâie cu sufletul în oase.

Aleodor se știa vinovat. Deși fără voia lui, dară știa că a făcut un păcat de a călcat pe moșia slutilui. Mai știa iară că de omul dracului, să dai și să scapi. Să n-ai nici în clin, nici în mână cu dânsul. Făgădui în cele din urmă să-i facă slujba cu care-l însărcina. Jumătate-de-om-călăre-pe-jumătate-de-iepure-șchiop știa că, deoarece Aleodor i-a făgăduit, apoi are să-și ție cuvântul, ca unul ce era om de omenie, și-i zise:

– Pasă cu Dumnezeu, și să-ți ajute să vii cu izbândă bună.
 Aleodor plecă. Și cum mergea el gândindu-se și răzgândindu-se cum să-și împlinească sarcina mai bine, căci își dăduse cuvântul, se pomeni pe marginea unui eleșteu și o știucă se zbătea de moarte pe uscat.
 Cum o văzu, el se duse să o ia să-și aline foamea cu dânsa.
 Știuca îi zise:
 – Nu mă omorî, Făt-Frumos; ci mai bine dă-mi drumul în apă, că mult bine ți-oi prinde când cu gândul n-ai gândi.
 Aleodor o ascultă și o dete în apă. Atunci știuca îi mai zise:
 – Ține acest solzișor, și când vei gândi la mine, eu voi fi la tine.
 Flăcăul plecă mai înainte și se tot mira de o astfel de întâmplare.
 Când, iacă se întâlnește cu un corb ce avea o aripă ruptă.
 Și voind să vâneze corbul, el îi zise:
 – Făt-Frumos, Făt-Frumos, decât să-ți încarci sufletul cu mine, mai bine ai face să-mi legi aripa, ca mult bine ți-oi prinde.
 Aleodor îl ascultă, căci era băiat viteaz și de treabă, și îi legă aripa. Când era să plece, corbul îi zise:
 – Ține penița asta, voinicule, și când vei gândi la mine, eu voi fi la tine.
 Luă penița Aleodor, și-și cătă de drum. Dară nu făcu ca la o sută de pași și iată că dete peste un tăune. Când se gătea a-l strivi cu piciorul, tăunele zise:
 – Cruță-mi viața, Aleodor împărat, și eu te voi mântui pe tine de la moarte. Ține acest pufuleț din aripioara mea, și când vei gândi la mine, eu voi fi la tine.
 Auzind Aleodor unele ca acestea, și că îi zise și pre nume, odată ridică piciorul și lăsă pe tăune să se ducă în voia lui.
 Și mergând înainte, cale de nu știu câte zile, dete de palaturile lui Verdeș împărat. Cum ajunsese aci, se puse la poartă și așteptă ca doar de va veni cineva să-l întrebe ce caută. Stete o zi, stete două; și ca să vie cineva să-l întrebe ce voiește, ba. Când fu în ziua d-a treia, Verdeș împărat chemă slujitorii și le dete o gură de or pomeni-o.
 – Cum se poate, le zise el, să stea omul trei zile la poarta mea și să nu meargă nimeni să-l cerceteze? Pentru asta vă plătesc eu simbrie? Pentru asta vă am eu la mine pe procopseală?
 Slujitorii dădeau din colț în colț și nu știau ce să răspundă. În cele de pe urmă, chemă pe Aleodor și-l duse înaintea împăratului.
 – Ce vrei, flăcăule, îi zise împăratul, și ce aștepti la poarta curților mele?
 – Ce să voi, mărite împărate, îi răspunse el, iată sunt trimis să-ți cer fata.
 – Bine, băiete. Dară mai întâi trebuie să facem legătură, căci așa este obiceiul la curtea mea. Ai voie să te ascunzi unde vei voi, în trei zile d-a rândul. Dacă fie-mea te va găsi, capul ți se va tăia și se va pune în parul ce a mai rămas, din o sută, fără cap. Iară de nu te va găsi, atunci cu cinste împărătească o vei lua de la mine.
 – Am nădejde la Dumnezeu, mărite împărate, că nu mă va lăsa să piei. Parului îi vom putea da și altceva, nu tot cap de om. Să facem legătura.
 – Așa?
 – Așa.
 Se puseră și făcură legătura; scriseră carte și o întăriră.
 Viind fata de față, se învoiră ca a doua zi el să se ascunză cum va ști mai bine. Iară dacă se învoiră, el rămase într-un neastâmpăr ce-l chinuia mai cumplit decât moartea.
 El se gândea și se răzgânde cum să se ascunză mai bine. Vezi că era vorba de capul lui, iară nu de altceva. Și tot mergând pe gânduri și tot plănuiind, iată că-și aduse aminte de știucă. Scoase solzul, se uită și gândi la stăpâna lui; când iată, mare, că știuca și venise și-i zise:
 – Ce poțestești de la mine, Făt-Frumos?
 – Ce să poțesc? Iacă, iacă, ce mi s-a întâmplat. Nu știi tu ceva să mă înveți ce să fac?
 – Ia nu te mai îngrija. Lasă pe mine.
 Și îndată, lovind din coadă, făcu pe Aleodor un1 cosăcel și îl ascunse pe fundul mării,

printre ceilalți cosăcei.

Când se sculă fata își luă ocheanul și se uită cu el în toate părțile. Nu-l văzu. De unde ceilalți cari venise să o ceară în căsătorie se ascundeau prin pivniți, pre după case, pre după câte o șiră de paie, sau prin vreo culă părăsită, Aleodor se ascunse astfel, încât fata intră la grijă că a să fie biruită. Ce-i veni ei, se uită cu ocheanul și în mare, și îl zări pe fundul mării, printre cosăcei. Pasămite, ocheanul ei era năzdrăvan.

– Ieși d-acolo, hoțomanule, îi zise ea răsând. Ce mi te-ai posmăgit așa? Din coșcogeamite omul te-ai făcut un cosac și mi te-ai ascuns în fundul mării.

N-avu încotro și trebui să iasă.

Ea și zise împăratului:

– Mi se pare, tată, că flăcăul ăsta mi-a venit de hac. Și mult e nurliu și dragălaș. Chiar de l-oi afla până la a treia oară, să-l ierți, tată, că nu e prost ca ceilalți. Boiul lui îl arată a fi ceva mai deosebit.

– Vom vedea, îi răspunse împăratul.

A doua zi, ce-i veni lui, se gândi la corb. Acesta fu numaidecât înaintea lui, și-i zise:

– Ce mai vrei, stăpâne?

– Ia uită-te, neiculiță, ce mi s-a întâmplat; nu știi tu ceva să mă înveți?

– Să cercăm.

Și lovindu-l cu aripa, îl făcu un pui de corb și îl vârî într-un stol de corbi ce se urcase până la vântul turbat.

Cum se sculă fata, își luă ocheanul și iarăși îl căută prin toate locurile. Nu e. Caută-l pe pământ, nu e. Caută-l prin ape și prin mări, nu e. Se luă de gânduri fata. Când, către nămiezi, ce-i veni ei, se uită și în sus. Și zărindu-l în slava cerului printre stolul de corbi, începu a-i face cu degetul, și-i zise:

– Ghidi, ghidi, tâlharule ce ești! Dă-te jos d-acolo, omule, ce mi te-ai făcut așa pitcoace de pasăre? Nici în rai nu scapi de mine!

Se dete jos, că n-avea ce face. Împăratul începu a se minuna și el de istețimea lui Aleodor și-și plecă urechea la rugăciunea fiicei sale.

Însă, fiindcă legătura era ca să se ascundă până de trei ori, împăratul zise:

– D-a minune, ia să vedem unde are să se mai ascundă?!

A treia zi, dis-de-dimineată, se gândi la tăune. Acesta veni într-un suflet. După ce îi spuse ce voiește, tăunele zise:

– Lasă pe mine, și de te-oi găsi, eu aici sunt.

Îl făcu o lindină și-l ascunse chiar în coada fetei, fără să simțea ea.

Sculându-se fata și luând ocheanul, îl căută toată ziua, și, ca să dea de dânsul, nici cât.

Ea se da de ceasul morții, căci îl simțea, i se arăta ei a fi p-aci prin preajmă, dară de văzut nu-l vedea. Căută cu ocheanul prin mare, pre pământ, prin văzduh, dară nu-l văzu nicăieri. Către seară, obosită de atâta căutare, strigă:

– Ci ia arată-te odată. Te simt că ești p-aci pe-aproape, dară nu te văz. Tu m-ai biruit, a ta să fiu.

Dacă auzi el că este biruită, se dete binișor jos din coada ei și se arată. Împăratul n-avu nici el ce mai zice, și îi dete fata. Când plecară, îi petrecu cu mare cinste și alai, până afară din împărăția lui.

Pe drum, ei stătură să facă popas. Și după ce îmbucară câte ceva, el puse capul în poala ei și adormi. Fata de împărat, tot uitându-se la el, i se scurgea ochii după frumusețea și după boiul lui. Inima îi dete brânci și ea nu se putu opri, ci îl sărută.

Aleodor, cum se deșteaptă, îi trase o palmă de auzi câinii în Giurgiu. Ea plânse și îi zise:

– !! Aleodor dragă, dară grea palmă mai ai!

– Te-am palmuit pentru fapta ce ai făcut; căci eu nu te-am luat pentru mine, ci pentru cela ce m-a trimis pe mine.

– Apoi bine, frățioare, de ce nu mi-ai spus așa de acasă; căci atunci știam și eu ce să fac; dară lasă, nici acum nu e timpul trecut.

Pornind și de aici, ajunseră cu sănătate la Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop.

– Iată, m-am închinat cu slujba, zise Aleodor, și voi să plece.
Fata, când văzu pe acea iazmă, se cutremură de scârbă și nu voia să rămâie la dânsul o dată cu capul.
Slutul se dete pe lângă fată și începu s-o lingusească cu vorbe mierloitoare și să se ia cu binele pe lângă dânsa.
Dară fata îi zise:
– Piei de dinaintea mea, satano, că te trimit la mumă-ta, ladul, care te-a vărsat pe fața pământului.
Sluțenia de neom se topea de dragostea fetei, se lungea cu burta pe pământ și umbla cu șoșele, cu momelile să înduplece pre fată a-l lua de bărbat.
Dară, aș! feritu-l-a sântulețul să se apropie de dânsa! Căci îl ținea ținut în loc cu ochii cât de colo. Din satană, din iazmă, și din spurcăciune nu-l mai scotea.
– Piei, necuratule, de pe fața pământului, să scape lumea de o ciumă și de o holeră ca tine.
Mai stărui ce mai stărui, și dacă se văzu înfruntat până într-atât, iazma plesni de necaz, cum de să fie el ocărât atât de mult de o cutră de muiere.
Atunci Aleodor întinse coprinsul său și peste moșia lui Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop, luă de soție pe fata lui Verdeș împărat și se întoarse la împărăția lui.
Când îl văzură alde gloatele venind teafăr, alături cu o soțioară de-i râdea și stelele de frumoasă, îl priimire cu mare bucurie; și, urcându-se din nou în scaunul împărăției, domni și trăi în fericire, până se istovire.
Iară eu încălecai p-o șea și v-o spusei dumneavoastră așa.

Balaurul cel cu șapte capete

de Petre Ispirescu

A fost odată într-o țară un balaur mare, nevoie de cap. El avea șapte capete, trăia într-o groapă, și se hrănea numai cu oameni. Când ieșea el la mâncare, toată lumea fugea, se închidea în case și sta ascunsă până ce-și potolea foamea cu vreun drumetș pe care îl trăgea ața la moarte. Toți oamenii locului se tânguiau de răutatea și de frica balaurului. Rugăciuni și câte în lună și în soare se făcuseră, ca să scape Dumnezeu pe biata omenire de acest nesățios balaur, dară în deșert.

Fel de fel de fermecători fuseră aduși, însă rămaseră rușinați cu vrajele lor cu tot.

În cele din urmă, dacă văzu împăratul că toate sunt în deșert, hotărî ca să dea pe fiica lui de soție și jumătate împărăția sa acelui voinic, care va scăpa țara de această urgie, și dete în știre la toată lumea hotărârea sa.

Iară după ce se duse vestea în țară, mai mulți voinici se vorbiră să meargă împreună la pândă și să mântuiască țara de un așa balaur înfricoșat. Ei se înțeleseră între dâșii ca să facă un foc la marginea cetății, care era mai apropiată de locul unde trăia balaurul, și în care cetate era și scaunul împărăției, și acolo să stea să privegheze pe rând câte unul, unul, pe când ceilalți să se odihnească; și ca nu cumva cela ce ar fi de pândă să doarmă și să vie balaurul să-i mănânce d-a gata, făcură legătură ca cela care va lăsa să se stingă focul să fie omorât, drept pedeapsă dacă va dormi când ar trebui să fie deștept.

Cu acești voinici se întovărăși și un om verde, pui de român, știi colea, care auzise de făgăduința împăratului și venise să-și încerce și el norocul.

Porniră, deci, cu toții, își aleseră un loc aproape de groapă și se puseră la pândă.

Pândiră o zi, pândiră două, pândiră mai multe zile, și nu se întâmplă nimic. Iară când fu într-una din zile, cam după asfințitul soarelui, pe când era de rând viteazul nostru să pândească, ieși balaurul din groapă și se îndreptă către voinicii cari dormeau pe lângă foc.

Viteazului care priveghea, i se făcuse inima cât un purice, dară, îmbărbătându-se, se repezi, și unde se aruncă, mare, asupra balaurului cu sabia goală în mână, și se luptă cu dânsul, până îi veni bine și hârșt! îi taie un cap, hârșt! și-i mai tăie unul, și așa câte unul, câte unul până îi tăie șase capete.

Balaurul se zvârcolea de durere și plesnea din coadă, de te lua fiori de spaimă, viteazul nostru însă se lupta de moarte și obosise, iară tovarășii săi dormeau duși.

Dacă văzu el că tovarășii săi nu se deșteaptă, își puse toate puterile, se mai aruncă o dată asupra grozavului balaur și-i tăie și capul ce-i mai rămăsese. Atunci un sânge negru lasă din ea, fiară spurcată, și curse, și curse, până ce stinse și foc și tot.

Acum ce să facă viteazul nostru, ca să nu găsească focul stins, când s-or deștepta tovarășii lui, căci legătura lor era ca să omoare pe acela care va lăsa să se stingă focul. S-apucă mai întâi și scoase limbile din capetele balaurului, le băgă în sân și iute, cum putu, se sui într-un copaci înalt, și se uită în toate părțile, ca de va vedea undeva vrozare de lumină, să se ducă și să ceară nițel foc, ca să ațâțe și el pe al lor ce se stinsese.

Cătă într-o parte și într-alta și nu văzu nicăieri lumină. Se mai uită o dată cu mare băgare de seamă și zări într-o depărtare nespusă o schinteie ce abia licărea. Atunci se dete jos și o porni într-acolo.

Se duse, se duse, până ce dete de o pădure, în care întâlni pe Murgilă, și pe care îl opri pe loc, ca să mai întârzie noaptea. Merse după aceea mai departe și dete peste

Miazănoapte, și trebui să o lege și pe dânsa ca să nu dea peste Murgilă. Ce să facă, cum să dreagă ca să izbutească? O rugă să-i ajute a lua un copaci în spinare, care, zicea el, îl tăiasse de la rădăcină; o învăță el să se puie cu spatele să împingă, pe când el tot cu spatele la copaci de ceealaltă parte va trage cu mâinile, ca să-i pice în spinare și să-l ia să se ducă la treaba lui.

Miazănoapte, de milă și de rugăciunea ce-i făcu, se puse cu spatele la copaciul care i-l arătă viteazul și, pe când împingea, el o legă de copaci cobză, și porni înainte, că n-

avea vreme de pierdut.

Nu făcu multă cale și întâlni pe Zorilă, dară lui Zorilă nu prea îi da meșii a sta mult de vorbă, căci, zicea el, se duce după Miazănoapte, pe care o luase în goană. Făcu ce făcu și-l puse și pe dânsul la bună rânduială, ca și pe ceilalți doi, dar cu mai mare bătaie de cap. Apoi plecă înainte și se duse până ce ajunse la o peșteră mare, în care zărise focul.

Aci dete peste alte nevoi. În peșteră acolo trăiau niște oameni uriași carii aveau numai câte un ochi în frunte. Ceru foc de la dâșii, dar ei, în loc de foc, puseră mâna pe dânsul și-l legară. După aceea așezară și un cazan pe foc cu apă și se găteau să-l fiarbă ca să-l mănânce.

Dară tocmai când era să-l arunce în căldare, un zgomot se auzi nu departe de peștera aceea, toți ieșiră, și lăsară pe un bătrân de ai lor ca să facă astă treabă.

Cum se văzu viteazul nostru singur numai cu unchiașul, îi puse gând rău. Unchiașul îl dezlegă ca să-l bage în cazan, dară voinicul îndată puse mâna pe un tăciune și-l azvârlă drept în ochiul bătrânului, îl orbi, și apoi fără să-i dea răgaz a zice nici cărc! îi puse o piedică și-i făcu vânt în cazan.

Luă focul după care venise, o apucă la sănătoasa, și scăpă cu față curată.

Ajungând la Zorilă, îi dete drumul. După aceea o tuli la fugă și fugi până ce ajunse la Miazănoapte, o dezlegă și pe dânsa, și apoi se duse și la Murgilă pe care îl trimise să-și vază de treabă.

Când ajunse la tovarășii săi, ei tot mai dormeau. Nu începuse, vezi, încă a se arăta albul zilei, atât de lungă fu noaptea, fiindcă voinicul îi oprise cursul, și așa avu timp destul să colinde după focul care îi trebuia.

N-apucă să atâte focul bine și tovarășii săi, deșteptându-se, ziseră:

– Dară lungă noapte fu asta, măi vere.

– Lungă da, vericule, răspunse viteazul.

Și se umflă din foale ca să aprinză focul.

Ei se sculară, apoi începură a se-ntinde și a căsca, dară se cutremurară când văzură namila de lighioană lângă dâșii și un lac de sânge cât pe colo. Zgâiră ochii și cu mare mirare băgară de seamă că capetele balaurului lipsesc, iară viteazul nu le spuse nimic din cele ce pățise, de teamă să nu intre ură între dâșii, și se întoarseră cu toții în oraș. Când ajunseră în cetate, toată lumea se veselea cu mic cu mare de uciderea balaurului, da laudă sfântului că trecuse noaptea aia lungă, mai ajunseră o dată iară la ziuă și ridica pân în naltul cerului pe mântuitorul lor.

Viteazul nostru, care văzuse și el lipsa capetelor, nu se frământa deloc cu firea, fiindcă se știa curat la inimă, și porni către curtea împărătească, ca să vază ce s-o alege cu capetele fără limbi, căci el înțelesese că aici trebuie să se joace vreo drăcie.

Pasămite, bucătarul împăratului, un ȋigan negru și buzat, se dusesse d-a minune să vază ce mai ala, bala, pe la flăcăii ce stau la pândă. Și dacă dete peste dâșii dormind și peste dihania spurcată fără răsufare, el se aruncă cu satârul de la bucătărie și-i tăie capetele. Apoi merse la împăratul cu capetele și i le arătă, fălindu-se că el a făcut izbânda.

Iară împăratul dacă văzu că se înfățișează bucătarul curții cu izbândă, făcu o masă mare, ca să-l logodească cu fie-sa, și pusese în gând să facă o nuntă, unde să cheme pe toți împărații.

ȋiganul arăta la toată lumea hainele sale pe care le umpluse de sânge, ca să fie crezut.

Când ajunse viteazul nostru la palat, împăratul cu voie bună ședea la masă, iară cioropina sta în capul mesei pe șapte perne.

Cum ajunse la împărat, îi zise voinicul:

– Preaînălțate împărate, am auzit că oarecine s-ar fi lăudat către măria-ta că el ar fi ucis pe balaur. Nu e adevărat, măria-ta, eu sunt acela care l-am omorât.

– Minți, moicule, strigă ȋiganul îngâmfat, și porunceă slujitorilor să-l dea afară.

ȋmpăratul, care nu prea credea să fi făcut ȋiganul astă voinicie, zise:

– Cu ce poți dovedi zisele tale, voinicule?

– Zisele mele, răspunse viteazul, se pot dovedi prea bine, porunciți numai ca mai întâi să se caute dacă capetele balaurului, care stau colea la iveală, au și limbile lor.

– Să caute, să caute, zise bahnița.

El însă o cam băgase pe mânică, dară se prefăcea că nu-i pasă.

Atunci căutară și la nici unul din capete nu găsiră limbă, iară mesenii înmărmuriră, căci nu știau ce va să zică asta.

Țiganul, care o sfeclise de tot, și care se căia de ce n-a căutat capetele în gură, mai nainte de a le aduce la împăratul, strigă:

– Dați-l afară că e un smintit și nu știe ce vorbește.

Împăratul însă zise:

– Tu, voinicule, va să zică ne dai să înțelegem că acela a omorât pe balaur care va arăta limbile.

– Fugi d-acolo, împărate, zise țiganul care tremura ca varga și se-ngălbenise ca ceara, nu vezi că calicul ăsta este un deșuchiat, care a venit aici să ne amăgească?

– Cine amăgește, răspunse voinicul liniștit, să-și ia pedeapsa.

El începu apoi a scoate limbile din sân și a le arăta la toată adunarea, și de câte ori arăta o limbă de atâtea ori cădea și câte o pernă de sub țigan, până ce, în cele din urmă, căzu și el de pe scaun, atât de tare se speriasse dihania.

După aceea voinicul nostru spuse toate câte a pățit, și cum a făcut de a ținut noaptea atât de mult timp.

Nu-i trebui împăratului să se gândească mult și să vadă că voinicul care vorbea avea dreptate, și cum era de supărat pe țigan, pentru mișelia și minciuna lui cea nerușinată, porunci și numaidecât se aduse doi cai neînvățați și doi saci de nuci, legă pe țigan de coadele cailor și sacii de nuci și le dete drumul.

Ei o luară la fugă prin smârcuri, și unde cădea nuca, cădea și bucățica, până ce s-a prăpădit și țigan și tot.

În urmă pregătindu-se lucrurile, după câteva zile făcu nuntă mare, și luă românașul nostru pe fata împăratului de soție, și ținu veselie mare și nemaipomenită mai multe săptămâni, puindu-l și în scaunul împărăției, iară fata lăcrămă și mulțumi lui Dumnezeu că a scăpat-o de slujenia pământului, de harapina spurcată.

Eram și eu p-acolo și dedeam ajutor la nuntă, unde căram apă cu ciurul, iară la sfârșitul nunței aduseră un coș de prune uscate să arunce în ale guri căscate.

Cele douăsprezece fete de împărat și palatul cel fermecat

de Petre Ispirescu

A fost odată un flăcăiandru sărman de părinți. El argățea pe la unii și pe la alții ca să-și câștige hrana vieții. Și fiindcă avea darul de a fi curățel, toți flăcăii din sat îl pizmuiau. Ceilalți argați cășunaseră pe dânsul și-l tot luau peste picior, iară el nu lua aminte la flecăriile lor și-și căuta de treaba lui. Când se adunau seara și bârfeau verzi și uscate, el se făcea că nu înțelege vorbele aruncate în pofida lui; se arăta prostănac. Pentru aceasta ei îl porocleau zicându-i căscăundul satului.

Stăpânii unde slujea el erau foarte mulțumiți de dânsul și se băteau care de care să-l apuce. Când trecea prin sat, fetele își dau coate și se uitau la dânsul pe sub sprincene. Și ce e drept că aveau la ce se uita. El era curat la față și chipeș; chica lui neagră, ca pana corbului flutura ca o coamă pe grumajii lui albi ca zăpada; mustăcioara abia mijeja, de parcă era o umbră pe buza lui cea de sus; dară apoi ochii? Avea niște ochi, neiculiță, de băgase pe toate fetele în boale.

Când era la adăpatul vacilor, fetele care de care se întrecea să-i dea pricină de vorbă; dară el nu băga pe nimeni în seamă; se făcea ca nu pricepe ce vor ele. Pentru aceasta ele ca să arate că nu le pasă de nebăgarea lui de seamă, între ele, îl porocleau cu numele de Făt-Frumos al satului. Și de unde să nu fie așa!

El nu se uita nici în dreapta, nici în stânga, mergea cu vitele la pășune și treaba ieșea din mâna lui mai cu asupra decât din ale celorlalți argați.

Nu știu ce făcea el, ce dregea, că vacile pe cari le păștea el erau mai frumoase decât ale celorlalți argați. Ele dădeau mai mult lapte decât cele ale altor argați, fiindcă pe unde le ducea el pășunea era mai cu gust și mai îndestulătoare. Pe unde călca piciorul lui se cunoștea, fiindcă și ierburile se înveseleau.

Pasămite se născuse în ceas bun și era ursit să ajungă ceva. Dară el nici habar n-avea de asta și nici gând n-avea să se mândrească, fiindcă nu știa ce-i este ascuns în cursul vremilor. Ci smerit, precum îl lăsase pe el Dumnezeu, își vedea de ale sale, fără să se atingă cu cuvântul sau în oricareva fel, de alții sau de al altora. Și tocmai pentru aceasta flăcăii și ceilalți argați îl ponosluia.

Într-o zi de primăvară, ostenit fiind tot umblând după vaci, se dete la umbra unui copaci mare și stufos și adormi; își și alesese, vezi, loc pentru așa ceva. Era o vâlcea împodobită cu fel de fel de floricele, toate înflorite, de părea că dă ghes omului să treacă printre ele. Ceva mai cât colo un pâraiaș, a cărui obârșie venea dintr-un șipot de apă ce ieșea din coasta unui deluleț, șerpuia printre brusturi și alte buruieni pe unde își făcuse loc, și susurul apei parcă te îndemna la somn. Copaciul sub care se adumbrise era măreț și parcă se lupta ca să ajungă la nuori. Printre crăcile lui întinse se giugiuleau păsărelele și-și făceau cuiburi: numai ascultând cineva ciripirile lor se aprindea într-însul focul dragostei. Desișul frunzelor sale făcea o umbră, de parcă rămâneai la ea. Bag seamă, nu era așa căscăund flăcăul acesta, și pe nedrept îi atârnav de coadă acest ponos ceilalți argați din sat. Cum puse capul jos și adormi.

N-apucase să doarmă, ca de când începui să vă povestesc, și o dată sări drept în sus. Visase un vis foarte frumos și se deșteptase.

Visase că unde venise la dânsul, mare, o zână mai frumoasă decât toate zânele din cer și de pre pământ, și-i zisese să se ducă la curtea împăratului locului aceluia, că acolo are să se procopsească.

Când se deșteptă, își zise: "Mă, ca ce să fie asta?" și începu a se pune pe gânduri; toată ziua îl munciră gândurile și nu se domirea de loc, de loc ca ce să însemneze un asemenea vis. El nu înțelegea că steaua sub care se născuse venea să-l slujească.

A doua zi, mergând iarăși cu vitele la păscut, abătu din drum și dete iarăși pe la copaciul cu pricina, și iarăși se culcă la tulpina lui, și iarăși visă același vis.

Sculându-se, își zise: "Mă, asta nu e lucru curat", și iarăși toată ziua fu dus pe gânduri.

A treia zi cu dinadinsul făcu să-i fie drumul pe la același copaci sub care se culcă, și visă același vis; ba încă de astă dată zâna îl amenință cu boală și cu toate ticăloșiile omenești, dacă nu s-o duce.

Atunci și el, dacă se sculă și veni acasă cu vacile și le băgă în coșar, se înfățișe la stăpănu-său și-i zise:

– Stăpâne, pe mine mă bate gândurile să mă duc în lume să-mi caut norocul. Destul am argățit, și până acum nu văz nici un semn ca să pot și eu sălta ceva. Fă bine și-mi dă socoteala.

– Da pentru ce, băiete, să ieși de la mine? Au doară nu te mulțumești de simbria ce-ți dau? Au mâncare n-ai destulă? Ia, mai bine șezi la mine, și eu voi căta să-ți dau o fată bună din sat, cu nițică zestricică, să te mai ajut și eu cu ce m-o lăsa inima, să-ți faci și tu rost aici ca toți megiașii, nu mai hoinări prin a lume, ca să nu ajungi fără nici un căpătâi, ca vai de lume.

– Ba, de mulțumit, sunt mulțumit de d-ta, stăpâne; mâncare am destulă, nu pot să mânii pe Dumnezeu; dară așa mi-a venit mie, să mă duc în lume, și nu voi rămânea pentru nu știu ce.

Dacă văzu stăpână-său că este peste poate a-l face să rămâie, îi dete ce bruma mai avea să ia, și el plecă, luându-și ziua bună de la stăpân.

Ducându-se de la satul său, flăcăul ajunsese drept la curtea împărătească și se băgă argat la grădina împăratului. Grădinarul fu bun-bucuros să-l primească, când îl văzu așa curățel, căci dobândise până atunci câteva bobârnace de la fetele împăratului că bagă argați tot ce este mai urâcios și mai scârbos în omenire.

Curățel, curățel, dară hainele de pe dânsul erau imoase, deh! ce să zici, ca de măcar. Grădinarul puse de-l îmbrăie, îl primeni și-i dete de îmbrăcă niște haine care să mai semene a argat la grădina împărătească. Și cum era de potrivit făcut la boiul lui, îi ședea bine cu hainele ce îmbrăcă.

Pe lângă celelalte trebi grădinărești, slujba lui de căpetenie fu ca să facă în fiecare zi câte douăsprezece mănunchiulețe de flori, și în fiecare dimineață să le dea la cele douăsprezece domnițe, fete ale împăratului, când vor ieși din casă spre a se primbla prin grădină.

Aceste domnițe erau ursite să nu se poată mărita până nu va găsi cineva care să le ghicească legătura ursitei lor și să facă pe vreuna din ele ca să iubească pe cineva. Ursitele lor le dăruise cu patima jocului. Erau nebune după joc și pe fiecare noapte rupeau câte o pereche de conduri de mătase albă, dântuind.

Nimeni nu știa unde merg ele noaptea de joacă.

Împăratul se luase de gânduri cu atâta cheltuială pe condurii fetelor sale și pentru inima lor de gheață, de care nu se putea lipi nici un june din cei ce veniseră în pețit.

Pentru aceasta el dase sfară în țara lui și în țările streine, precum ca să se știe că cine se va găsi să-i spuie ce fac fetele lui noaptea de rup fiecare câte o pereche de conduri, poate să-și aleagă pe care îi va place din ele, și el i-o va da lui de soție.

El știa că le ține pe toate închise la un loc, într-o cămară din palatul său, încuiate și zăvorâte cu nouă uși de fier și cu nouă lacăte mari. Dară nimeni nu știa ce fac ele noaptea de li se rup încălțămintele, căci nimeni nu le văzuseră până atunci ieșind din casă, căci nu puteau.

Pasămite, lor le era făcut ca așa să-și petreacă vremea în toată viața lor. Așa le era orânda.

Cum se auzi de această hotărâre a împăratului, începu a curge la pețitori; ba feciori de domni și de împărați, ba feciori de boieri mari, până și feciori de boieri mai mici. Și care cum venea se punea de pândă la ușa domnițelor câte o noapte. Împăratul aștepta cu mare nerăbdare în fiecare dimineață ca să-i aducă câte vreo veste bună; dară în loc de aceasta, i se spunea că junii ce se puneau de pândă seara nu se mai găsesc dimineața. Nu se știa ce se fac. Nici de urmă măcar nu li se mai dedea.

Unsprezece flăcăi o pățise până acum. Ceilalți cari mai erau, începuseră a se codi; nu mai voră să stea de pândă.

Se lipseau de a lua de neveste niște fete pentru care se răpune atâți tineri.

Și astfel, unul câte unul, se cărară pe la casele lor de la curtea acestui împărat, și-i lăsară fetele în plata Domnului; căci nimeni nu mai voia să-și piarză sufletul pentru un

cap de muiere.

Însuși împăratul fu cuprins de spaimă, cum de să piară așa junii ce voiau să-i pândească fetele, și nu mai cuteza să îndemne pe nimeni.

Împăratul era nevoit să cumpere mereu pe fiecare zi câte douăsprezece perechi de conduri, și intrase la grijă că o să-i îmbătrânească fetele în vatră și o să împlătească cosița albă, fără să puie pirostriile în cap.

Argatul de la grădinărie își împlinea slujba cum știa el în legea lui. Și domnițele erau mulțumite de mânucile de flori ce li le da argatul, și grădinarul de lucrul lui.

El, când da florile domnițelor, nici nu-și ridica ochii asupra lor; dară când da florile fetei celei mici, nu știu de ce, că se roșea ca un bujor, și-i tăcăia inima, de sta să-i sară din piept afară.

Fata băgă de seamă aceasta, însă crezu că flăcăul este rușinos și d-aia se face așa de roșu când vine înaintea lor.

Azi așa, mâine așa, el vedea că nu e de nasul lui o așa bucățică. Dară ce-i faci inimei?

Ea îi da brânci și lui, bat-o pustia! și ar fi voit să se puie și el la pândă, și apoi se gândea și la pățaniile celor ce păzise înaintea lui.

Fata cea mică se greși într-o zi și spuse surorilor cum argatul care le da flori se roșește ca o sfeclă când vine înaintea lor și cum este de curățel. Cum auzi fata cea mai mare astfel de cuvinte că iese din gura surorii sale celei mai mici, unde începu să o dojenească cu niște vorbe cam luătoare în răs, cum de numai să se gândească ea a scoate așa vorbe blânde pentru un argat, căci asta ar semăna că inima ei este pornită a se planisi cuiva.

Băiatului îi zicea inima să se arate la împăratul cu cererea de a pândi și el, dară să lăsăm că-și cunoștea lungul nasului, să lăsăm că nu l uitase pățeniile atâtor flăcăi ce pieriseră, lui îi era să nu-și piarză slujba și să rămâie cu buzele umflate. Apoi unde pui d-ta gândul ce-l muncea groaznic, că de va fi gonit de la curtea împărătească, n-are să mai vază pe fetele împăratului, căci dându-le flori în fiecare dimineață, oricât se feri de vreo patimă, totuși gigășiile și frumusețile fetelor de împărat, și mai cu seamă căutătura cea blajină a fetei celei mici, îl ademenise până într-atât, încât, se socotea el, că dacă nu va mai atinge în fiecare dimineață cu degetele sale mâinile cele albe ca o coală de hârtie, cu pielea moale ca puful, ale fetelor de împărat, nu va mai putea trăi.

Ziua, noaptea, îl munceau aceste gânduri și nu știa cum să facă să-și îplinească pofta inimei, fără de care, simțea el, că nu va putea să mai trăiască.

Într-una din nopți, adormind el cu gândul ținută la dorința ce-l chinuia de-i rodea băierile inimei, văzu în vis iară pe zâna din vâlceaua cea cu flori unde i se arătase odinioară.

Ea îi zise:

– Să te duci în unghiul grădinei cel despre răsărit; acolo vei găsi doi pui de dafin, unul cireșiu și altul trandafiriu; alături de dânșii vei vedea o săpăligă de aur, o năstrapă tot de aur și un ștergar de mătase. Să iei acești pui de dafin, să-i pui în două ghivece frumoase, să-i sapi cu săpăliga cea de aur, să-i uzi cu năstrapa cea de aur, să-i ștergi binișor cu ștergarul cel de mătase și să-i îngrijăști ca pe lumina ochilor tăi. Când vor crește și se vor face ca de un stat de om, orice vei cere de la dânșii ți se va izbândi tocmai pe tocmai.

Zise și pieri ca o nălucă, fără să apuce argatul grădinarului să-i mulțumească barim.

Nici nu se dezmeticise bine din uluiala somnului, nici nu se șterse la ochi măcar, și dete fuga în unghiul grădinei cel despre răsărit și rămase năuc de bucurie, când văzu în ființă toate cele ce îi spusese zâna în somn. Acum se șterse și el la ochi, se pipăi să vază nu care cumva doarme încă și aievea să fie oare ceea ce vedea? După ce se încredință că nu este nălucă, de noapte, puse mâna și luă dafinii.

Îi îngriji cum știu el mai bine, îi săpa adesea cu săpăliga ce găsisese el acolo, îi udă cu năstrapa, îi șterse cu ștergarul și, ce să mai lungim vorba? îi îngriji ca pe lumina ochilor lui, tocmai precum îi poruncise zâna.

Dafinii creșteau și se împuterniceau ca prin minune. Nu trecu mult și se făcură mari.

Frumusețe ca la acești dafini nici că s-a mai văzut.

Când ajunseră ca d-un stat de om, el veni la dânșii într-una din zile și zise unuia precum îl învățase zâna:

- Dafine, Dafine,
Cu săpălugă de aur săpatu-te-am,
Cu năstrapă de aur udatu-te-am,
Cu ștergar de mătase ștersu-te-am,
Dă-mi darul d-a mă face, oricând voi voi eu,
Să nu fiu văzut de nimeni.

El rămase buimăcit de mirare, când în clipa aceeași chiar văzu cum se înființează un boboc de floare, cum crește de se mărește și cum se deschide o floare așa de frumoasă, de nu puteai să te oprești ca să nu o miroși. El puse mâna de o rupse, o luă și o băgă în sân; vezi că așa îl învățase zâna.

Seara când domnițele intrară în camera lor cea încuiată și zăvorâtă cu nouă lacăte mari, ca să se culce, el se furișe binișor pe lângă ele și intrară împreună. El le vedea pe ele ce fac, dară ele nu-l vedeau pe dânsul. El le văzu că în loc să se dezbrace spre a merge la culcare, ele începură a se pieptăna, a se îmbrăca cu haine scumpe și a se găti de ducă.

El se mira de cele ce vedea și hotărî ca să se ție după dânsule cu dinadinsul să vază pe unde au să iasă ele, unde au să se ducă și ce au să facă.

Când deodată, fata cea mai mare zise surorilor sale:

– Gata sunteți, fetelor?

– Gata suntem, răspunseră ele.

Atunci cea mare din surori bătu cu piciorul în pământ, și deodată se deschise în două dușumeaua casei. Ele se coborâră prin acea deschizătură și merseră, până se ajunseră la o grădină garduită cu zid de aramă.

Când fură să intre, fata cea mare bătu din picior iarăși și porțile cele de oțel ale grădinei se deschiseră. Intrând, băiatul călcă pe rochia fetei celei mici.

Aceasta, întorcându-se repede, nu văzu pe nimeni; și, chemându-și surorile, le zise:

– Surorilor, bănuiesc că s-a luat cineva după mine, că uite, simții că m-a călcat oarecine pe rochie.

Surorile se uitară în toate părțile și nevăzând nici ele pe nimeni, îi răspunse:

– Nu fii așa bănuitoare, soro; cine să fie aci, ori să se ia după noi. Nici pasăre măiastră nu poate răzbi până unde suntem noi acum. Ia vezi mai bine, să nu se fi apucat rochia ta de vreun măracine și, cum ești tu fricoasă, ți s-o fi părut că te-a călcat neștine pe rochie. Nu fi așa de ușurică!

Ea tăcu. Băiatul se ținea după dânsule.

Trecură printr-o pădure cu frunzele de argint, trecură prin alta cu foile de aur, trecură prin altă pădure cu frunzele numai diamanturi și pietre nestimate, cari sclipeau de-ți luau ochii, și ajunseră la un eleșteu mare.

În mijlocul aceluia eleșteu se ridica un dâmbuleț și pe dânsul niște palaturi cum nu mai văzuse el până atunci. Palaturile împăratului rămăseseră jos de tot pe lângă acestea, care străluceau de la soare te puteai uita, dară la dânsule ba. Și așa de cu meșteșug erau făcute, încât când te urcai în ele ți se părea că te cobori, și când te dedeai jos din ele ți se părea că te urci.

Douăsprezece luntreșoare cu vâslași muiăți numai în fir de cel bun le așteptau la margine. Cum ajunseră, se puseră fiecare în câte una și plecară. Argatul se puse în luntrea fetei celei mici.

Luntrele porniră și mergeau în rând ca cocorii. Numai luntrea fetei celei mai mici rămânea mai în urmă. Vâslașul se mira cum de este mai grea decât altădată și trăgea din răspuțuri la vâsle ca să ajungă pe celelalte.

Cum ieșiră la celălalt mal al eleșteului, se auzi o muzică, care, vrând, nevrând, te făcea să dănțuiești. Fetele se repeziră ca fulgerul, intră în palat și se puseră pe joc cu flăcăii cari le pândiseră, și jucară și jucară până ce li se sparseră condurii.

Băiatul se ținu mereu după ele. Intrând și el în palat, ce-i văzură ochii? Camera de joc

mare și largă de abia puteai să-i zărești căpătâiul. Ea era împodobită numai cu aur, cu pietre nestemate și cu făclii de jur împrejur ce ardeau în niște sfeșnice de aur curat, mai mari decât omul. Păreții albi ca laptele străluceau de-ți luau ochii, și cu dungi de aur, împodobite cu zamfiruri și rubinuri de licăreau ca focul.

Argatul se puse într-un colț și privea la toate minunile astea. Și avea și la ce privi, căci vedea acolo lucruri de cari nu-i mai văzuseră ochii. Dar unde fu pomana aia ca să stea la un loc? Sărea și el tontoroiul de colo până colo, fără să vrea; căci nu era chip să stea la un loc fără a sălta, când cânta muzica aia. Până și sfeșnicele și mesele și lăvițele din casă săltau.

Și nici pomeneală măcar nu este ca să-și închipuiască cineva frumusețea cântărilor și a muzicii aceleia; organe, fluier, chitari, alăute, buciume, cimpoaie și alte multe d-alde astea cântau într-o unire de rămâneau marț cei mai buni muzicanți din lume.

D-apoi fetele? Trăgeau cu foc la niște hori, bătuta, brăul, ca la ușa cortului, de unul singur, pipăruș și câte jocuri toate, de puteai să-ți rupi bojocii jucând.

Și jucară și jucară, până despre ziuă. Când, deodată, încetând muzica de a mai cânta, ieși ca din pământ o masă încărcată cu de toate bunătățile, și ce este pe lume, și ce nu este. Se puseră cu toții la masă și mâncară și se chefură cât le poftiră inima.

Argatul de la grădinărie ședea în colțul lui unde se așezase și privea, lăsându-i gura apă.

La masă le slujea niște arapi, îmbrăcați în niște haine foarte scump împodobite.

După ce se sculară de la masă, prinseră a se întoarce acasă.

Se întoarseră iarăși pe unde au fost venit. Băiatul se ținea după dânsule, ca dracul după călugăr.

Când fură a trece prin grădina cu frunzele de argint, ce-i dete argatului prin gând, că numai rupse o rămurică dintr-un copaci.

Un freamăt puternic se făcu atunci în toată pădurea, ca de o furtună ce vine întărită asupra copacilor; și totuși nici o frunză măcar nu se mișcă din loc, ba nici măcar nu se clătină ca de o adiere de vânt barim.

Fetele răsăriră.

– Ce să fie asta, leiculiță? ziseră.

– Ce să fie? răspunse cea mai mare din surori. Iacă, păsărica ce-și are cuibul în turnul bisericii din palaturile tatălui nostru trebuie să fi trecut prin frunze; căci numai ea poate să răzbată pe aici.

Fetele trecură și ajunseră în palatul unde erau încuiate, tot pe unde ieșiseră.

A doua zi, argatul de la grădinărie, când dete mănunchiurile de flori fetelor împăratului, ascunse cu meșteșug rămurica ruptă în mănunchiul fetei celei mici.

Domnița se miră când își priimi mănunchiul de flori, se uită cam cu milă la argat și nu-și putea da seamă cum de să ajungă acea rămurică între florile ce priimise.

A doua seară, iarăși așa o petrecură. Băiatul, iarăși pe furiș, se ținuse după dânsule, cu deosebire numai că rupse o rămurică din copacii cei cu frunzele de aur, pe care o puse iarăși între florile ce dete a doua zi domniței celei mici.

Fata cea mai mare, iarăși cu cuvinte liniștitoare, alină frica surorilor ei când se auzi freamătul ce se făcu în pădurea de unde argatul rupse rămurica.

Când a doua zi domnița cea mică priimi florile cu rămurica ascunsă între ele, îi dete un fier ars prin inimă.

Ea căută vreme cu prilej și, prefăcându-se că vrea să se primble, ieși peste zi prin grădină și, întâlnind pe argat la o cotitură a grădinei, îl opri și-i zise:

– De unde ai avut tu rămurica ce mi-ai pus-o în mănunchiul de flori?

– De unde o știe prea bine măria-ta.

– Care va să zică, tu te-ai ținut după noi, și știi unde mergem noi noaptea.

– Cam așa măria-ta.

– Cum ai făcut de a venit după noi de nici una dintre surori nu te-a văzut?

– Pe furiș.

– Na o pungă de bani, și să nu scoți nici o vorbă despre primblarea noastră de noaptea.

– Eu nu-mi vînz tăcerea, măria-ta.
– Dacă voi auzi însă că ai crăcnit ceva, voi pune să-ți taie capul.
Zise ea vorbele astea aspre din gură, dară din inimă altceva cugeta. E i se părea că acest argat din ce în ce se face mai curățel.
A treia noapte când se duse după dânsule, tot pe furiș, rupse o ramură din pădurea cu copacii cei care aveau foile de diamant, și iarăși se făcu freamăt printre frunze, și iarăși surora cea mai mare alină frica surorilor celor mici cu cuvinte liniștitoare. Domnița însă cea mică, nu știu de ce, dară în inima ei se strecură o bucurie ascunsă.
În ziua următoare, când găsi rămurica de diamant în mănunchiul de flori, cătă cam pe subt ascuns la argat și-l găsi că nu se prea deosebește de fiii de domni și de împărați. Atât i se păru de drăgălaș.
Argatul și dânsul cătă asupra domniței cu ochi galeși, dară tot pe furiș, și o văzu că se tulburase oarecum, se făcu însă că nu pricepe nimic și-și cătă de treabă.
Surorile domniței deteră peste dânsii vorbind și răsără de dânsa și luără cu cuvintele cam peste picior. Fata cea mică tăcu și înghiți rușinea. Nu se putea ea mira din destul cum a făcut argatul de le-a descoperit. Ei, vezi, îi intrase în cap că acest flăcău nu poate să fie om prost, deoarece dovedise lucruri ce nici măiestrele nu le știau.
Și apoi, adevărul vorbind, boiul lui cel falnic, chipul lui cel bine potrivit și blajin îl arăta căt de colo a nu fi de argat prost. Pe lângă acestea, și înfățișarea, și totul într-însul avea pe vino-ncoace.
După ce intrară în casă fetele, domnița cea mică le spuse că argatul de la grădinărie știa tot ce fac ele noaptea. Atunci se adunără la sfat și plănuiră ca să-l facă și pe dânsul să-și piarză inima și simțirile, cum făcuseră și cu ceilalți tineri.
Flăcăiandrul însă se furișă și de astă dată de intră în cămara fetelor, ca să asculte la sfatul lor.
Pare că-i spusese ariciul la ureche că are să se petreacă între ele ceva pentru dânsul. Acum, după ce știa totul, dară totul ce trebuia să știe, se duse la dafinii lui și zise către cel trandafiriu:
– Dafine, Dafine,
Cu săpălugă de aur săpatu-te-am,
Cu năstrapă de aur udatu-te-am,
Cu ștergar de mătase ștersu-te-am,
Dă-mi minte și procopseală de fiu de domn și împărat!
Ca și de la rând, un boboc de floare încolți, crescă și se deschise o floare minunată. El luă floarea și o băgă în sân. Odată căzură de pe fața lui arsăturile de soare și îi rămase chipul curat și luminat, ca și când atunci îl făcuse mă-sa. Simți că în creierii lui se petrece un ce de care nu-și putea da seama. Dară văzu că începe a judeca altfel de cum judeca el până acum. Pasămite se ascuțise la minte. Și totdeodată se pomeni îmbrăcat cu niște haine ca ale fiilor de împărați și de domni.
Atunci se duse la împăratul și ceru și dânsul să-i păzească fetele, într-o noapte.
Împăratului i se făcu milă de tinerețele lui și-l sfătui să-și caute mai bine de treabă, decât să se răpuie. El stăru. Împăratul priimi. Acesta nici că bănuia măcar a fi argatul de la grădinărie; așa de mult se schimbăse.
Când îl arătă fetelor și le spuse împăratul ce voiește, nici ele, vezi, nu-l cunoscără.
Numai cea mică, fiind cu cuiul la inimă, îl cunoscă și începu a tînji de dragoste.
Noaptea următoare, când plecară ele la joc, îl luără și pe dânsul. El știa ce i se pregătește, dară se feri ca de oala mălăiului să nu dea în clapcă.
Ajunseră la palatul vrăjit, jucară până despre ziuă, apoi se puseră la masă. I se aduse și lui băutura din care băuse toți cari veniseră înaintea lui, băătură care trebuia să-l facă a-și pierde mințile și simțirea, băătură care să-l piarză și pe dânsul ca pe ceilalți.
Atunci unde își întoarse niște ochi lăcrămoși și plini de focul dragostei ce-l mistuia, și zise cu grai duios domniței celei mici:
– Vezi tu? iacă eu mă pierz pentru dragostea ta, dacă ai așa inimă de gheață.
– Nu, n-am inimă de gheață, focul dragostei tale mi-a încălzit-o, răspunse ea. Nu bea.

Mai bine voi să fiu grădinăreasă cu tine, decât fată de împărat.

Cum auzi așa, el aruncă băutura la spate, și mai apropiindu-se de dânsa, îi mai zise:

– Să nu-ți fie teamă, măria-ta, că grădinăreasă nu ai să fii o dată cu capul.

Toți cei de față auziră vorbele lor. Puterea farmecului se zdrobi și toți cu totul se pomeniră în palaturile împăratului. Palatul cel fermecat pieri ca o nălucă, ca și cum n-ar fi mai fost pe lumea asta.

Când îi văzură împăratul, încremeni de uimire cu amândouă mâinile pe barbă. Flăcăul, fostul argat la grădinărie, îi povesti toată șiretenia nopților. Împăratul dete pe fata cea mică după flăcăiandrul cel frumos și drăgăstos. Apoi se înfățișară și celelalte fete cu câte unul din fiii de împărați și de domni pe care și-l alesese. Împăratul se înduplecă și le dete pe fiecare la casa lor. Și se făcu o bucurie mare în toate părțile, care bucurie de ar fi o sută de guri, nu una ca a mea, n-ar putea-o spune.

Înainte de a se cununa, fata cea mică întrebă pe logodnicul ei cu ce putere făcu el de le descoperi ascunsurile faptelor lor și legătura farmecului ce le țineau înlănțuite. El spuse. Iară ea, ca să nu fie bărbatu-său mai presus decât ea, ci să fie deopotrivă om ca toți oamenii, se duse de tăie dafinii și-i băgă în foc.

Apoi se cununară și trăiră o viață fericită, cum se trăiește pe lumea noastră asta bălțata, până ce se istoviră toți cu totul, în adânci bătrânețe.

Luceafărul de ziua și luceafărul de noapte

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat și o împărăteasă; ei nu făceau copii; umblase pe la toți vracii și vrăjitorii, pe la toate babele și cititori de stele, și toți rămaseră de rușine, căci n-avură ce le face. În cele din urmă se puseră pe posturi, pe rugăciuni și milostenii; când, într-o noapte, Dumnezeu văzând râvna lor, se arătă împărătesei în vis și-i zise:

– Rugăciunea voastră am auzit-o și vei face un copil cum nu se va mai afla pe fața pământului. Măine să se ducă împăratul, bărbatul tău, cu undița la gărlă, și peștele ce va prinde să-l gătești cu mâna ta și să-l mâncați.

Nu se făcuse încă bine ziua și împărăteasa se duse la împăratul și-l sculă zicându-i:

– Împărate! scoală c-a sosit alba în sat.

– Dar asta, răspunse împăratul, ce ai astăzi să mă scoli așa de noapte; nu care cumva vrăjmașii au călcat hotarele împărăției mele?

– Din mila lui Dumnezeu, de nici unele ca astea n-am auzit; dară am visat iaca ce...

Și-i spuse visul.

Împăratul cum auzi, sări din așternut, se îmbracă, luă undița și se duse la pârau găfâind. Aruncă undița și nu trecu mult, și văzu pluta undiții mișcându-se. Trase undița: când, ce să vezi? un pește mare, cu totul și cu totul din aur. Doară că nu-i căzu leșin de bucurie. Darămite când îl văzu împărăteasa? Ea fu și mai oleoleo.

Găti împărăteasa singură cu mâna ei peștele și mâncară. Ea îndată se simți însărcinată.

Roaba care ridică masa văzu pe talerul împărătesei un os de pește și o bătu gândurile să sugă acel os, ca să știe și ea gustul bucatelor gătite de împărăteasa.

Cum supse osul, se simți și ea însărcinată.

După nouă luni născu împărăteasa, ziua, un copil frumos, frumos, ca un îngerăș. Peste noapte născu și roaba un copil, aidoma cu al împărătesei, încât nu aveau deosebire unul de altul. Cum era copilul împărătesei era și al roabei. Semănau, cum se zice, ca două picături de apă.

Fiului de împărat i s-a dat numele de Busuioc, iară fiului de rob, Siminoc.

Crescând împreună și făcându-se mari, i-a dat la carte, și învățau într-o zi cât învăța alți copii într-un an. Când se jucau ei în grădină, împărăteasa se uita cu drag la dâșii de pe fereastră.

Se făcură mari. Ei semănau atât de mult, încât nu cunoștea nimeni care este fiu de împărat și care de rob. Boiul lor era mândru, amândoi aveau pe vino-ncoace, vorba lor, era vorbă cu lipici și amândoi erau voinici, nevoie mare.

Într-o zi se hotărâră să meargă la vânătoare. Împărăteasa se tot ciudea cum să-și cunoască pe fiul său: fiindcă și fețele și îmbrăcămințile fiind la fel, de multe ori nu putea să deosebească pe unul din altul. Se gândi să facă fiului său un semn. Îl chemă și, prefăcându-se că îi caută în cap, îi înnodă două vițe de păr, fără să știe el.

Apoi plecară la vânătoare.

Alergară zburdati prin câmpiile înverzite și se zbenguiau ca mielușei; culeseră la floricele, se udară de rouă, priviră fluturii cum săltau și săreau din floare în floare, cum albinele culegeau ceara și adunau mierea, și se desfătară foarte mult. Apoi meraseră la fântână, băură apă de se răcoriră și priveau cu nesațiu cum se lasă cerul în depărtare pe pământ, și ar fi dorit să meargă până la sfârșitul pământului, să vadă cerul din apropiere, sau măcar până vor da de locurile acelea unde pământul este ca piftia.

Apoi intrară în pădure. Când văzură frumusețile pădurilor, rămaseră cu gurile căscate. Vezi că ei nu mai văzuseră d-alde astea de când îi făcuse mă-sa. Când bătea vântul și se mișca frunzele, asculta la fâșâitul lor și li se părea că împărăteasa umblă târând după sine rochia cea de mătase; apoi se așezară pe iarba fragedă, la umbra unui copaci mare. Aci se puseră a cugeta și a sfătui cum să înceapă vânătoria. Ei, nici una, nici alta, voiau să vâneze tot lighioni sălbatici.

Păsărelele, cari alergau împrejurul lor și se puneau pe crăcile copaciului, nici nu le

băgau ei în seamă; lor, le era milă să-și puie mintea cu ele; dară le plăcea să le asculte ciripind. Păsărelele parcă băgaseră și ele de seamă una ca aceasta, și nu se sfiau, ba încă cântau de se spărgeau; iară privighetorile trăgeau la geamparale numai din gușe, ca să fie mai dulce cântarea lor. Și așa, stând ei aci și sfătuindu-se, pe fiul împăratului îl apucă o moliciune de nu putea sta în sus și își lăsă capul în poala lui Siminoc, rugându-l să-i caute nițel în cap, până va aromi el.

După ce îi căută ce-i căută, Siminoc se opri și zise:

– Ce este asta din capul tău, frate Busuioc?

– Ce să fie? Știu eu de ce mă întrebi, frate Siminoc?

– Iaca văz, răspunse Siminoc, că două vițe de păr în capul tău sunt înnodate.

– Cum se poate? zise Busuioc.

Aceasta supără atât de mult pe Busuioc, încât se hotărî să plece în lume.

– Frate Siminoc, zise Busuioc, eu mă duc în lume fiindcă nu pot să pricep de ce mama mi-a înnodat părul când mi-a căutat în cap.

– Măi frate Busuioc, îi răspunse Siminoc, vino-ți în fire și nu mai face una ca asta. Căci dacă împărăteasa ți-a înnodat părul, nu crez să o fi făcut cu vreun gând rău.

Busuioc însă a rămas nestrămutat în hotărârea sa și, când și-a luat rămas bun de la Siminoc, i-a zis:

– Na, frate Siminoc, batista asta. Când vei vedea pe dânsa trei picături de sânge, să știi că sunt mort.

– Să-ți ajute Dumnezeu, frate Busuioc, să nimerești cu bine; dară eu încă o dată te rog, pentru dragostea mea, să rămâi, să nu mai pibegești pân lume.

– Peste poate, răspunse Busuioc.

Apoi se îmbrățișară și Busuioc plecă; iară Siminoc rămase de se uita galeș după dânsul până îl pierdu din ochi.

Siminoc se întoarse acasă și povesti părinților toate cele ce se întâmplase.

Împărăteasa nu mai putea de inimă rea. Își frângea mâinile și plângea, de să ferească Dumnezeu. Dară n-avu ce-și face capului, și se mângâia oarecum văzând pe Siminoc.

După câțva timp, acesta scoase batista, se uită la dânsa și văzu trei picături de sânge.

Atunci zise:

– !! a murit frățiorul meu. Mă duc să-l caut.

Și luându-și merinde, plecă după dânsul să-l caute. Trecu prin orașe și sate, străbătu câmpiile și codrii, merse, merse, până ce ajunse la o căsuță. Acolo întâlni pe o bătrână și întrebă de fratele său. Bătrâna îi spuse că se făcuse ginere al împăratului din acea parte de loc.

Ajungând la palaturile împăratului aceluia, cm îl văzu fie-sa, socoti că e bărbatu-său, și alergă întru întâmpinarea lui. El zise:

– Eu sunt fratele bărbatului tău; am auzit că a pierit din lume, și am venit să aflu de căpătâiul său.

– Eu nu crez una ca asta, zise fiica de împărat. Tu ești bărbatul meu, și nu știu de ce te prefaci așa acum. Au doară credința mea a fost pusă la cercare și eu te-am amăgit?

– Nici unele din acestea nu este. Ci eu îți spui în cuget curat, nu sunt eu bărbatul tău.

Ea nu voia să creadă cu nici un chip.

Atunci el zise:

– Dumnezeu să-și arate dreptatea. Pe cine nu va fi drept din amândoi, să-l cresteze sabia care stă în cui.

Și îndată sabia sări și creastă pe fată la deget, și atunci crezu și ea. Apoi găzdui după cum se cuvenea pe Siminoc.

A doua zi el află că Busuioc se dusese la vânătoare și nu se mai întoarse. Încălecă deci și el pe un cal, luă ogari și plecă după frate-său, în partea locului pe unde se dusese acesta. Merse ce merse și ajunse în pădure; acolo se întâlni cu Muma-pădurii.

Cum o văzu, se luă după dânsa, și dă-i goană. Ea fugea, el după dânsa, până ce Muma-pădurii văzând că n-are încotro, se sui într-un copaci înalt și acolo scăpă.

Siminoc descălecă și el, priponi calul, făcu focul, scoase merindele și începu să

mănânce lângă foc, aruncând și ogarilor câte ceva.

– Aoleo! cum mi-e frig, zise Muma-pădurii, îmi clănțnesc dinții.

– Dă-te jos, îi răspunse Siminoc, de te încălzește la foc.

– Mi-e frică de câini, zise ea.

– Nu te teme, că nu-ți fac nimic.

– Dacă vei să-mi faci bine, mai zise ea, na o viță din cosiță și leagă-ți câinii.

El puse vița de cosiță pe foc.

– Uf! ce greu miroase, zise Muma-pădurii, cosița ce ți-am dat-o și pe care tu ai pus-o pe foc.

– Ai te cară de aici, îi răspunse Siminoc, și nu mai spune la nimicuri. Iaca unul din ogari a dat cu coada prin foc, s-a pârlit nițel și d-aia miroase greu. Dacă ți-e frig, dă-te jos și vino de te încălzește; dacă nu, tacă-ți fleoanca și mă lasă în pace, nu mă tot supăra.

Atunci ea crezu, se dete jos și, alăturându-se de foc, zise:

– Mi-e foame.

– Ce să-ți dau să mănânci? Iaca ia ce-ți place din ceea ce am dinainte.

– Eu voi să te mănânc pe tine, zise Muma-pădurii, gătește-te!

– Ba te voi mânca eu pe tine, răspunse Siminoc și asmuți câinii la dânsa ca să o sfâșie.

– Stăi, zise Muma-pădurii, oprește câinii să nu mă sfâșie, că ți-oi da pe frate-tău, cu cal și cu ogari cu tot.

Siminoc opri câinii; atunci Muma-Pădurii icni de vro trei ori și dete afară dintr-însa pe Busuioc, calul și ogarii; iară Siminoc își asmuți ogarii și o făcură mici fărâmi.

Deșteptându-se Busuioc, se miră cum de vede pe Siminoc aci și-i zise:

– Bine ai venit sănătos, frate, dară mult am dormit.

– Puteai tu să dormi mult și bine, dacă nu eram eu.

Apoi îi spuse toată șiritenia de la despărțirea lor până acum.

Busuioc bănuind pe Siminoc că s-o fi îndrăgostit cu femeia lui, nu voi să-l crează când acesta îi mărturisi adevărul, spuindu-i că nici prin gând nu i-a trecut una ca asta vreodată. El se făcu dârz, începând a-și teme nevasta. Și așa puindu-i gând rău, se învoi cu Siminoc ca să se lege la ochi, ei și pe caii lor, apoi să încalece, să le dea drumul, și unde i-o scoate să-i scoată.

Așa făcură. Când Busuioc, auzind un geamăt, opri calul, se dezlegă la ochi, se uită, și Siminoc nicăieri. Pasămite el căzuse într-o fântână și înecându-se, n-a mai ieșit d-acolo.

Busuioc se întoarse acasă, își ispiti nevasta, și ea spuse ca și Siminoc. Apoi ca să se încredințeze și mai bine de adevăr, zise și el sabiei să sară din cui și să creșteze pe cel vinovat. Sabia sări și-l creștă pe dânsul la degetul cel mare.

Se tângui el, se jeli, plânse cu amar că pierduse pe Siminoc; se căi că se prea iuțise, dară toate fură în deșert, că n-avu ce-i mai face. Atunci, plin de obidă și de durere, nici el nu mai voi a trăi fără frate-său, ci legându-se iarăși la ochi, precum și pe cal, încălecă și-i dete drumul în pădurea în care pierise fratele său. Alergă calul ce alergă, și, bâldâbâc! dete în fântâna în care căzuse și Siminoc, și acolo își sfârși zilele și Busuioc, și de atuncea a răsărit luceafărul de ziuă, fiul împăratului, Busuioc, și luceafărul de noapte, fiul roabei, Siminoc.

Inșir-te mărgăritarite

de Petre Ispirescu

A fost odată un fecior de boier mare, și după ce cutreierase țările, răzbătând prin toate unghiurile, se întorcea la moșia sa. Și trecând printr-o cânepiște, văzu trei fete ce munceau la cânepă. El își căuta de drum în treaba lui, fără să ia aminte la cele ce tot spuneau fetele. Când ajunse la urechile lui niște vorbe ce-l trezi, căci era dus pe gânduri. Se întoarse la fete și le întrebă:

– Ce ați zis, fetelor?

– De m-ar lua pe mine feciorul ăla de boier ce trece p-aci, eu i-aș îmbrăca curtea cu un fus, zisese fata cea mai mare.

– De m-ar lua pe mine feciorul ăla de boier ce trece p-aci, eu i-aș sătura curtea cu o pită, zisese fata cea mijlocie.

– De m-ar lua pe mine feciorul ăla de boier ce trece p-aci, eu i-aș face doi feți-logofeți cu totul și cu totul de aur, zisese fata cea mică.

După ce îi spusese fetele ce ziseseră, el stătu de se socoti gândindu-se: mă, ca ce să fie asta? Apoi după ce se mai răzgândi, zise fetei celei mici:

– Fetico, mie îmi plăcu vorbele tale mai mult decât ale surorilor tale. Dacă vrei să mergi cu mine, eu te iau de soție, numai să-ți ții cuvântul.

Și cum să nu fi voit fata; căci era un brad de flăcău, chipeș și drăgălaș, nu glumă.

Fata se roși la față ca un bujor; apoi, după ce mai stătu nițel la chibzuiri, întinse mâna și îi zise:

– Ai, să fie bine. Dacă tu vei fi orândul meu, nu scap eu de tine, nici tu de mine, măcar de s-ar pune nu știu cine și cruciș și curmeziș.

Feciorul de boier luă fata și se duse cu dânsa la moșiile lui. Acolo avea el niște palaturi cum nu mai văzuse ea. Se cununară, făcând o nuntă de se dusese vestea în șapte țări, și făcură tot ce trebuia pentru rostul căsătoriei lor.

Nu trecu mult și fata rămase grea și ea ca toată lumea. Când auzi feciorul de boier una ca asta, nu mai putu de bucurie, și porunci numaidecât să-i facă un leagăn numai de mătase, în care să-și puie copiii.

Feciorul de boier, când își aduse acasă nevasta, îi dete, pentru trebuințele ei, o fată a unei bahnite de țigancă ce-și ținea zilele prin curtea boierului cu ce se îndurau stăpânii.

Proclata de cioară cum văzu fata, îi puse gând rău.

Când sosi ceasul nașterii, fiul de boier nu era acasă, ci dus într-ale sale. Doamna casei trimise pe țigancă să aducă o moașă. Ea aduse pe mumă-sa. Aceasta, cum veni, îi zise:

– Milostiva noastră doamnă, mânca-ți-ași ochișorii, la noi p-aci este obicei ca doamnele când are să nască, să se suie în pod și moașa să stea cu ciurul la ușa podului și așa să facă.

Doamna îi răspunse:

– Bine, bunico; dacă așa vă este obiceiul p-aci, așa să facem.

Ea, biet, nevinovată cum era, nici prin gând nu-i plesnea că într-aceasta era o viclenie din cele mai spurcate. Ea se știa curată la inimă. Făcuse tuturor bine. Nu se aștepta, deci, ca cineva să aibă măcar o umbră de cugete pângărite pentru dânsa.

Ea crezu. Și suindu-se în pod, făcu, cum zisese, doi feți-logofeți cu totul, totul de aur, în ciurul pe care îl ținea țigancă la gura podului. Cum văzu copilașii așa de frumoși, gașperița de cioară, ce să facă ca să ponosească pe doamna sa? Se duse numaidecât și îngropă copilașii în băligarul de la grajd, și luând doi căței de la o cățea ce fătase de curând, îi arătă doamnei sale, zicându-i:

– Iată, stăpână, ce făcuși dumneata.

– Cum se poate una ca asta? îi răspunse doamna.

Și pângara de cioară începu a se ciorovoi cu doamna sa. Ba, c-o fi; ba, că n-o fi.

Între acestea iată că sosi și fiul de boier. Țigancă îi ieși înainte, și arătându-i ciurul cu cățeii, îi zise:

– Iată ce pricopseală îți făcu nevasta ce ți-ai ales. Bine că ți-a dat Dumnezeu în gând să-i aduci o credincioasă ca mine, care să fie pe lângă dânsa, căci altminteri, cine știe cum era să te îmbrobodească și să-și răză de dumneata.

Se mânie fiul de boier când văzu o astfel de batjocură, și ca să o pedepsească, luă de soție pe țigancă, iară pe fosta lui nevastă o făcu slujnică.

Biata femeie văzu bine nedreptatea ce i se făcu: dară neavând încotro, tăcu și răbdă cu nădejdea în Dumnezeu că-și va revărsa mila lui asupra ei, și va da odată, odată, la iveală nevinovăția sa.

Și mai trecând câțeva vreme, iată, mare, că răsări din băligarul unde fuseseră îngropați copiii doi meri. Coaja acestor meri era suflată cu aur, de lucea ca ziua, când noaptea era întuneric beznă. Ei creșteau într-o zi ca într-un an, și după puțin se făcură mari.

Țigancă, care știa blestemăția ce făcuse, se temu, văzând frumusețea merilor, și zise bărbatului ei, tatăl copiilor răpuși de dânsa:

– Mă, mie mi-a venit așa să te îndemn a tăia merii ăia ce cresc lângă grajd, și din ei să faci, din doi, două scânduri la pat, că tot ne lipsesc câteva scânduri.

– Bine, fa, răspunse fiul de boier, cum să tăiem noi a mândrețe de meri? Nu, vezi, tu, că sunt de poveste? Cine mai are asemenea meri?

– Fie, mie mi-a venit așa, ca să-i tai; că tu de nu-i vei tăia, eu nu mai mănânc pâine și sare cu tine pe un taler.

Și neputându-se cotorosi de dânsa, fiul de boier puse de tăie merii și făcu dintr-înșii scânduri, le puse la pat și se culcară pe dânsale.

Peste noapte țigancă auzi cum vorbea scândurile.

– Dado, zicea una, căci copiii era un băiat și o fată, dado, zise băiatul, greu ți-e ție?

– Greu, răspunse fata, căci este păgâna pe mine. Dară ție, greu îți este?

– Mie nu-mi este greu, zise băiatul, că este tata pe mine.

Cum pricepu țigancă că vorbele scândurilor o vor duce la pierzare, de le va auzi fiul de boier, nu mai dete nici pic de somn în genele ei până dimineață.

– Bărbate, îi zise blestemata de cioropină, cum se luminează de ziuă, să tai scândurile alea de le-am pus ieri la pat; căci am visat niște vise urâte astă noapte.

– Bine, fa, îi răspunse el, cum să tăiem ale scânduri așa de frumoase?

– Eu nu știu; tu dacă nu le vei tăia, eu mă duc și mă dau de răpă.

Ca să scape de căra ei, fiul de boier puse de tăie scândurile, făcându-le țandări mărunte. Iară spurcata astupă toate găurelele casei și puse scândurile pe foc de arseră.

Totuși două scânțeioare se strecură pe coș și picară în grădină. În locul unde căzură acele scânțe, răsări îndată două stebile de busuioc. Boierul avea un mielulel ce creștea și el prin curtea lui; acesta scăpând în grădină, mănca busuiocul, și îndată i se auri lâna.

Și așa de frumos se făcu mielul, încât nu se mai găsea pe lume un altul așa de frumos ca acesta.

Crăpa fierea într-înșea de necaz când văzu mielul; căci țigancă pricepu că acesta nu era lucru curat pentru dânsa. Și după ce mai trecu câținică vreme, zise bărbatului ei, când îl văzu cam cu voie bună:

– Cum aș mai mânca carne din mielul ăla al nostru!

– Nici să te gândești la una ca asta, că mie mi-e drag, îi răspunse fiul de boier.

Văzu țigancă că de astă dată nu i se prinde vorba, o întoarse la viclenie.

Se făcu bolnavă. O săptămână încheiată își chinui bărbatul cu gemetele ei. Într-o noapte se făcu că răsare din somn; și dacă o întreba bărbatu-său, că ce i s-a întâmplat, ea îi răspunse:

– Am visat că unde venise o descântătoreasă și unde îmi zicea că dacă voi să mă fac sănătoasă, să cer de la tine să tai mielul ăla al nostru și să-i mănânc drobul.

– Fuși d-acolo, nevastă, îi răspunse el, ce stai tu de vorbești? Unde s-a mai văzut pe lume un miel așa de frumos? Cum să-l tăiem? Mai bine să aducem pe toți vracii să-ți dea leacuri care să te facă sănătoasă.

– Leacul meu ăsta este, îi mai zise ea. Dacă nu vrei să tai mielul, înțeleg că tu vrei să mor eu.

Și, neavând încotro, fiul de boier puse de tăie mielul și-l dete la bucătărie să-l gătească. Gașperita se duse îndată în bucătărie și puse la cale ce să se facă cu mielul, ca să nu mai rămâie nimic din el. Trimise mațele la pârau, cu o credincioasă d-ale ei, ca să le spele, după ce numără până și cel mai mic mățisor, și-i spuse că va plăti cu capul ei de va pierde vreun crâmpel din ele. Credincioasa bahnitei, spălându-le la pârau, nu știu cum făcu și rupse un căpătâi. De frică, îl dete pe gârlă.

După aceea se întoarse acasă, aduse toate mațele și le dete iarăși la număr.

A doua zi ducându-se fosta soție a boierului la pârau cu cofa să aducă apă, se uită la vale pe râu și văzu acolo pe un dâmb doi copilași, jucându-se cu două mere de aur, de lucea pământul, și rămase acolo până seara uitându-se cu jind la dânșii, căci ei îi da în gând că poate să fie copiii dânzei.

Întorcându-se acasă, o luă spurcata de cioroaică la bătai.

Dară ea zise:

– Nu mă mai bate, stăpână, că ce-mi văzură ochii, o săptămână să te tot uiți, și tot nu te îndestulezi.

Dacă auzi așa, se duse și cioroaica, și în adevăr că și ea se uitase acolo privind la copilași. Și cum și-ar aduce aminte oare a se depărta, când vedea așa frumusețe nemaiauzită? Se jucau copiii și se zbenguiau, de-ți era dragă lumea să privești la dânșii. Întepenise împielită, zgâindu-se cu ochii acolo. Și venind mama copiilor și trezind-o din buimăceala în care căzuse:

– Vezi, stăpână, nu-ți spuneam eu că nu te poți îndestula de o așa frumusețe, de te-ai uita nu știu cât?

Proclea le puse gând rău, și tot plănuia, cum ar face ca să-i răpuie.

Într-acestea venea lume după lume de se uita la dânșii. Din toți privitorii o babă bătrână, mai pricepută, dorind și ea să-i aibă de feți ai ei, ducându-se acasă, aduse cu dânsa o furcă mică și un toiegel. Cu acestea se duse în marginea râului și, arătându-le aceste unelte, îi strigă cu un grai duios.

Cum văzură copiii aceste lucruri, odată se repeziră la dânzele; și fata puse mâna pe furcă, iar băiatul pe toieg.

Luându-i baba cu sine, îi îmbracă cu niște zdrențe și îi duse acasă la dânsa.

Nu trecu mult după aceasta, și boierul făcu clacă, adunând pe toți copiii și fetele din sat ca să înșire mărgăritare. Se duse și baba cu copiii ei.

Acolo, la șezătoare, unde se strânseseră toți de vorbea la verzi și uscate, spuind la glume și la ghicitori, sta și feciorul de boier.

El se întâmplase în acea zi să fie cu voie bună, și zise:

– Știți ce? copii! Decât să flecăriți la glume și la câte nagode toate, mai bine spuneți-vă fiecare basmul său.

Toți într-o glăsuire priimică de bună cugetarea boierului. Și spuseseră unii, una; alții, alta; până ce veni și rândul copiilor babei, ca să-și spuie și ei basmul lor. Dară ei sfiicioși, cum îi lăsase pe ei Dumnezeu, răspunseră:

– Apoi, de, boierule, noi ce să spunem? că nu știm nici un basm.

– De! nu vă mai fandosii acum. Spuneți și voi, ia, ce v-ați pricepe.

Atunci băiatul începu:

– "A fost odată trei fete cari munceau în cânepiște, înșir-te mărgăritari; și trecând p-acolo un fecior de boier mare, înșir-te mărgăritari.

Fata cea mai mare zise: "De m-ar lua pe mine de soție feciorul ăla de boier, eu i-aș îmbrăca curtea cu un fus." Înșir-te mărgăritari.

Fata cea mijlocie zise: "De m-ar lua pe mine de soție feciorul ăla de boier ce trece p-aci, eu i-aș sătura curtea cu o pită." Înșir-te mărgăritari.

Fata cea mai mică zise și ea: "De m-ar lua pe mine de soție feciorul ăla de boier, eu i-aș face doi feți-logofeți cu totul și cu totul de aur." Înșir-te mărgăritari.

Feciorul de boier luă de soție pe fata cea mai mică și, dacă o duse acasă, îi dete spre slujbă pe fata unei țigance."

Afurisita de țigancă cum auzi începutul unei astfel de basm prinse a zice:

Un tăciune,
Ș-un cărbune,
Taci, băiete, nu mai spune.
Iară boierul zise și el:

Un cărbune,
Ș-un tăciune,
Spune, băiete, spune.
Băiatul începu iarăși:

– "Mai trecu ce mai trecu și soția boierului rămase grea. Când fu la ceasul nașterii, boierul nu era acasă. Soția lui trimise pe țigancă să-i aducă o moașă; și ea aduse pe mă-sa. Înșir-te mărgăritari.

Bahnița de mă-sa dacă veni zise că pe la dâșii p-acolea este obiceiul ca doamnele când nasc să se suie în pod și moașa să stea la ușa podului cu ciurul. Doamna crezu. Se urcă în pod și născu doi feți-logofeți cu totul, totul de aur. Înșir-te mărgăritari. Cioroaica cum văzu minunea asta, se duse de îngropă copilașii în băligarul de la grajd, și puse în ciur doi căței fâțați de curând, pe care îi arătă boierului, spuindu-i că astfel de odrasle i-a născut soția. Înșir-te mărgăritari.

Boierul se mânie pe soția sa, și o pedepsi, făcând-o slujnica țigancei, iară pe țigancă o luă de soție. Din băligar crescă doi meri cu coaja de aur. Țiganca, cum îi văzu, se ținu de căra boierului ca să-i taie și să-i facă scânduri de pat. Peste noapte când se sculară, scândura de sub boier zise: "Dado, greu ți-e ție?" "Greu, că este păgâna pe mine, dară ție greu ți-e?" "Mie nu-mi este greu, că este tata pe mine." Înșir-te mărgăritari.

Țiganca iară sări cu vorba:

Un tăciune,
Ș-un cărbune,
Taci, băiete, nu mai spune.
Dară boierul sări, și zise și el:

Un tăciune,
Ș-un cărbune,
Spune, băiete, spune.

Băiatul începu:

– "Atunci bahnița, care auzise ce vorbise scândurile, stăru cu dinadinsul la bărbat-său, până ce tăie scândurile. Ea le făcu țandări și le puse pe foc. Două scânțeioare săriră pe coș și căzură în grădină. Din aceste scânțeioare, răsăriră două stebile de busuioc.

Boierul avea un mieluşel; el scăpă în grădină și mănca din acest busuioc. Îndată i se auri lâna. Înșir-te mărgăritari.

Cum văzu cioropina și această minune, se prefăcu că e bolnavă și ceru de la bărbat-său să-i taie mielul, că se va însănătoși de va mânca din el. Acesta se împotrivi. Ea stăru. Și ca să scape de gâra-mâra, că nu-i mai tăcea fleoanca, puse de-l tăie. Înșir-te mărgăritari.

Țiganca trimise pe o credincioasă a ei cu mațele mielului să le spele la râu; și ca să nu lipsească nici un mățișor, i le dete pe număr. Credincioasa spălându-le, se rupse un crâmpeiaș și-l dete pe râu. El se opri pe un prund, și noi ieșirăm de acolo. Înșir-te mărgăritari."

Și, o minune! Mărgăritarul se înșira de la sine, fără ca copiii să fi pus mâna pe dânsul. Afurisita de țigancă tot mereu le zicea, căci vedea ea unde are să ajungă treaba:

Un tăciune,
Ș-un cărbune,
Taci, băiete, nu mai spune.

Boierul însă, căruia parcă i se răcorea inima când auzea spusele băiatului, îi da ghes, zicându-i:

Un tăciune.
Ș-un cărbune,
Spune, băiete, spune.

–"De acolo ne luă o babă și ne duse la casa ei, unde ne crește ca pe copiii ei. Boierul, stăpânul acestei moșii, făcu o șezătoare, și venirăm și noi, și iacătă-ne, teferi cum ne-a născut muica. Înșir-te mărgăritari."

Toți cei de față rămăseseră cu ochii blejdiți la copilul care-și spunea basmul, și parcă nu le venea a crede celor ce le auzea urechile.

Atunci băiatul își sfârși basmul zicând:

– Și dacă nu credeți, uitați-vă și vă încredințați.

Și deodată se dezbrăcară de zdrențele cele murdare, și rămaseră strălucind de nu putea nimenea să ție ochii la ei. Tatăl lor însă numaidecât se repezi, și luându-i în brațe văzu că se lipesc de inima lui, și atunci îi cunoscă că sunt fii ai săi. Și viind și muma lor, care plânse de dâșii cu lacrimile cât pumnul, îi îmbrățișă și dânsa. Și plânseră de bucurie că îi mai adună Dumnezeu la un loc pre toți și se veseliră veselie îngerească.

Atunci boierul, amărât de amăgirea și înșelăciunea țigancei, porunci și aduse din herghelie doi armăsari neînvățați. Apoi legă pe țigancă de coadele cailor, împreună cu un sac de nuci, și le dete drumul să se ducă în lume, și unde cădea nuca, cădea și bucățica, până ce nu se mai alese nici praful de dânsa.

Ileana Simziana
de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat. Acel împărat mare și puternic bătuse pe toți împărații de prinprejurul lui și-i supusese, încât își întinsese hotarele împărăției sale pe unde a întărcat dracul copiii, și toți împărații cei bătuți era îndatorați a-i da câte un fiu d-ai săi ca să-i slujească câte zece ani.

La marginea împărăției lui mai era un alt împărat carele, cât a fost tânăr, nu se lăsase să-l bată; când cădea câte un pârjol asupra țării sale, el se făcea luntre și punte și-și scăpa țara de nevoie; iară după ce-ajunse la bătrânețe, se supusese și el împăratului celui mare și tare, fiindcă n-avea încotro. El nu știa cum să facă, cum să dreagă, ca să împlinească voia acelui împărat de a-i trimite pe unul din fiii săi, ca să-i slujească: fiindcă n-avea băieți, ci numai trei fete. Dintr-aceasta el sta pe gânduri. Grija lui cea mare era ca să nu crează acel împărat că el este zacaș și se îndărătnicește a-i trimite vreun fiu, din care pricină să vină să-i ia împărăția, iară el cu fetele lui să moară în ticăloșie, în sărăcie și cu rușine.

Văzând fetele pe tată-său tot supărat, se luaseră și ele de gânduri și nu știau ce voie să-i facă ca să-l mai înveselească. Dacă văzură și văzură că nimic nu-i este pe plac, fata cea mare își luă inima în dinți și-l întrebă într-o zi la masă, că de ce este supărat: – Au purtarea noastră nu-ți place? îi zise ea. Au supușii măriei tale sunt răi și arțăgoși de-ți pricinuiesc atâta mâhnire? Spune și nouă, tată, cine este vipera aceea care nu-ți dă pace și-ți otrăvește bătrânețele, și ne făgăduim chiar a ne jertfi dacă aceasta va putea să-ți aline oarecum mâhnirile: căci numai tu, tată, ești mângâierea noastră, după cum prea bine știi; iară noi niciodată n-am ieșit din cuvântul tău.

– De asta, așa este; n-am a mă plânge de nimic. Nu mi-ați călcat porunca niciodată.

Dară voi, dragele mele, nu puteți să-mi alinați durerea care-mi pătrunde sufletul. Voi sunteți fete, și numai un băiat m-ar scoate din nevoia în care mă aflu.

– Eu nu înțeleg, zise fata cea mare, de ce ascunzi de noi izvorul mâhnirilor tale, tată; spune, că eu, iată, sunt gata a-mi da viața pentru tine.

– Ce să știți voi face, dragele mele! De când sunteți pe lumea asta albă, voi ați îmblat cu furca, cu acul, cu războiul: știți toarce, coase, țese. Numai un viteaz mă poate mântui, care să știe să răsucescă buzduganul, să mânuiască sabia cu vârtute și să călărească ca un zmeu-paraleu.

– Oricum, tată, spune-ne și nouă, că doară nu s-o face gaură în cer, dacă vom ști și noi ce lucru te amărăște.

Dacă văzu împăratul că-l înțelesc fetele cu rugăciunile, zise:

– Iată, copilele mele de ce sunt tot trist. Voi știți că nimeni nu s-a putut atinge de împărăția mea, cât am fost tânăr, fără să-și capete alageaua și fără să se ducă rușinat de unde a venit. Acum pârdaľnicele de bătrânețe mi-au secat toată vârtutea; brațul meu e slăbănogit, nu mai poate să învărtească paloșul de să se cutremure vrăjmașul.

Șoimuleanul meu, pentru care p-aci-p-aci era să-mi pierz viața până l-am dobândit, a îmbătrânit și el; este un răpciugos, abia își târâie și el viața de azi pe mâine. Altădată abia mă arătam înaintea vrăjmașului și, să te ții, pârleo! îi sfârâia călcâiele dinaintea feții mele; dară azi, ce să vă mai spui? voi știți că m-am supus celui mai mare și mai tare împărat de pe fața pământului. Însă la dânsul este obiceiul ca toți supușii împărăției să-i trimită câte un fiu, să-i slujească zece ani, și eu vă am numai pe voi.

– Mă duc eu, tată, zise fata cea mare, și mă voi sili din toate puterile mele să te mulțumesc.

– Mă tem să nu te întorci fără nici o ispravă. Cine știe ce încurcătură vei face p-acolo, de să nu-i mai dea nimeni de căpătâi, cât hău!

– Tot ce știu, tată, și mă făgăduiesc, este că nu te-oi da de rușine.

– Dacă este așa, pregătește-te și te du.

Când auzi fata că tată-său îi dă voie să meargă, nu mai putea de bucurie. Punea la cale tot pentru drum; și se întorcea numai într-un călcâi, când porunca și așeza lucrurile de călătorie. Își alese calul cel mai de frunte din grajdurile împărătești, hainele cele mai

mândre și mai bogate și merinde ca să-i ajungă un an de zile.

După ce tată-său o văzu gata de plecare, îi dete povețele părintești de cum să se poarte, cum să facă ca să nu se descopere că e fată. O învăță tot ce trebuia să știe un viteaz care merge la o așa slujbă înaltă, și cum să se ferească de bârfeli și clevete, ca să nu fie urâtă și nebăgată în seamă de ceilalți fii de împărat. Apoi îi zise:

– Pasă cu Dumnezeu, fiica mea, și adu-ți aminte de învățăturile mele.

Fata ieși din curte ca fulgerul; n-o mai ținea pământul de bucurie; într-o clipă nu se mai văzu. Și dacă n-ar fi stat mai încolo să-și aștepte boierii și carăle cu merinde, acestea s-ar fi pierdut, fiindcă nu puteau să se țină după dânsa.

Împăratul îi ieși pe de altă parte înainte, mai la marginea împărăției, fără să știe ea; așeză îndată un pod de aramă, se făcu un lup și se ascunse sub pod. Când era să treacă fiică-sa, deodată ieși de sub acel pod, cu dinții rânjiți și clănțănind de te lua groaza; se uita drept la dânsa cu niște ochi cari strălucea ca două făclii, și se repezi la ea ca să o sfâșie. Fata, care înghețase sângele în ea de frică, își pierduse cumpătul și, dacă calul nu făcea o săritură la o parte, lupul înfigea ghearele într-însa; ea o luă la sănătoasa înapoi. Tată-său, care se întorsese înaintea ei, ieși să o întâmpine, și-i zise:

– Nu-ți spuneam eu, fata mea, că nu toate muștele fac miere?

– Așa este, tată, dară eu n-am știut că, ducându-mă să slujesc unui împărat, am să mă lupt și cu fiare sălbatice și turbate.

– Dacă așa este, zise împăratul, șezi acasă de-ți vezi de fuse și mosoare, și Dumnezeu să aibă milă de mine, ca să nu mă lase a muri rușinat.

Nu trecu mult și se ceru și fata cea mijlocie să se ducă și dânsa; și se lega că ea își va pune puterile cum să-și sfârșească cu bine slujba ce lua asupra-și.

După multe rugăciuni și făgăduieli, se înduplecă tată-său și o lăsă și pe dânsa să se ducă; dară păți și ea ca soru-sa cea mare, și întâmpinând-o tată-său, când se întorcea, îi zise:

– Ei, fata mea, nu ți-am spus eu că nu se mănâncă tot ceea ce zboară?

– Adevărat este, tată, așa mi-ai zis: dară prea era grozav acel lup. Unde deschisese o gură mare de se mă îmbuce dintr-o dată, și unde se uita cu niște ochi din cari parcă ieșeau niște săgeți de mă săgetau la inimă!

– Șezi acasă dar, îi răspunse împăratul, de vezi de coada mătorei și de zarzavaturile de la bucătărie.

Mai trecu ce mai trecu, și iată că și fata cea mică zise tatălui său, într-o zi, când ședeau la masă:

– Tată, lasă-mă și pe mine să fac o cercare: lasă-mă, rogu-te, să mă duc și eu să-mi încerc norocul.

– Deoarece surorile tale cele mai mari n-au putut-o scoate la căpătâi, mă mir cum îți mai vine să vorbești de tine, care nu știi nici cum se mănâncă mămăliga.

Și se cerca în tot felul să-i taie pofta de plecare, dar în zadar.

– Pentru dragostea ta, tată, mai zise ea, voi face pe dracul în patru, numai să izbutesc; însă dacă Dumnezeu îmi va sta împotrivă, mă voi întoarce iarăși la tine, și fără să mă rușinez.

Se mai împotrivi tată-său, se mai codi; dară fiie-sa îl birui cu rugăciunile. La urmă de tot, zise împăratul:

– Dacă este așa, iată îți dau și ție voie, să vedem ce procopseală ai să-mi faci. Ce-aș mai râde să te văz întorcându-te cu nasul în jos!

– Vei râde, tată, cum ai râs și de surorile mele, fără cu toate astea să le scază cinstea.

Fata împăratului, dacă văzu că tată-său îi dete voie, se gândi mai întâi pe care din boierii mai bătrâni să ia de povătuitor. Și până una-alta, ea își aduse aminte de vitejiile tatălui său din tinerețe și de calul său. Se duse deci la grajd ca să-și aleagă și ea un cal.

Se uită la unul, se uită la altul, se uită la toți caii din grajduri, și de nici unul nu i se prindeau ochii, deși erau armăsarii și caii cei mai buni din toată împărăția. În cele mai de pe urmă dete și peste calul tatălui său din tinerețe, răpciugos, bubos și zăcând pe coaste. Cum îl văzu, se uita la el cu milă și parcă nu se îndura să se depărteze de

dânsul.

Calul, dacă văzu așa, îi zise:

Se vede că pentru iubirea ce ai către împăratul, stăpână, te uiți așa de galeș la mine. Ce pui de voinic era în tinerețele lui! Multe izbânzi am mai făcut noi amândoi! Dară de când am îmbătrânit, nici pe mine n-a mai încălecat altul. Și dacă mă vezi așa de jigărit, este că n-are cine să mă hrănească ca el. Astăzi, uite, de m-ar îngriji cineva cum să-mi priiască mie, în zece zile m-aș face de nu m-aș da pe zece ca d-alde ăștia.

Atunci, fata zise:

– Și cum trebuie să te îngrijăscă?

– Să mă spele în toate zilele cu apă neînceptută, să-mi dea orzul fiert în lapte dulce ca să-l pot roade, și pe fiecare zi o baniță de jăratec.

– Când aș ști că-mi vei fi de ajutor să sfârșesc ce am pus de gând, mai-mai că aș face așa precum zici tu!

– Stăpână, zise calul, fă cercarea asta și nu te vei căi.

Calul era năzdrăvan.

Fata împăratului îngriji de cal tocmai precum îi zise el.

La a zecea zi, unde se scutură odată calul, și se făcu frumos, gras ca un pepene și sprinten ca o căprioară. Apoi, uitându-se vesel la fata împăratului, zise:

– Să-ți dea Dumnezeu noroc și izbândă, stăpâna mea, că m-ai îngrijit și m-ai făcut să mai fiu odată pe lume cum doream. Spune-mi tu care este păsul tău, și poruncește-mi ce trebuie să fac.

– Eu voi să merg la împăratul cel mare și tare, vecinul nostru, ca să-i slujesc, și-mi trebuie pe cineva care să mă povățuiască. Spune-mi pe care din boieri să aleg?

– Dacă vei merge cu mine, îi zise calul, habar să n-ai; nu-ți trebuie pe nimeni. Te voi sluji, cum am slujit și pe tată-tău. Numai să m-asculți.

– Dacă este așa, de azi în trei zile plecăm.

– Și chiar acum dacă poruncești, îi răspunse calul.

Fata împăratului, cum auzi aceasta, puse toate alea la cale pentru drum. Își luă niște haine curate, dară fără podoabe, niște merinde și ceva bani de cheltuială, încăleacă calul și, venind înaintea tatălui său, îi zise:

– Rămâi cu Dumnezeu, tată, și să te găsesc sănătos!

– Cale bună, fata mea, îi zise tată-său. Toate ca toate, numai povețele ce ți-am dat să nu le uiți niciodată. Și la orice nevoie mintea ta să fie pironită la Dumnezeu, de unde ne vine tot binele și tot ajutorul.

După ce se făgădui că așa va face, fata porni.

Ca și celelalte fete, tată-său dete pe de altă parte și-i ieși înainte, așeză iarăși podul de aramă și aștepta acolo.

Pe drum, calul spuse fetei cu ce tertipuri împlă tată-său să-i încerce bărbăția, și o povățui ce să facă ca să scape cu fața curată. Ajungând la pod, unde se năpusti asupra ei un lup cu niște ochi turbați și zgâiți de băga fiori în oase, cu o gură mare și cu o limbă ca de dihanie turbată, cu colții rânjiți și clănțănind de pare că nu mâncase de o lună de zile; și când să înfigă ghiarele sale cele sfâșiitoare, fata dete călcâie calului, și unde se răpezi asupra lupului cu paloșul în mână de să-l facă mici fărâmi și, dacă nu se da în lături lupul, în două îl făcea cu paloșul; căci ea nu glumea, fiindcă-și pusese credința în Dumnezeu, și dorea ca vrând-nevrând să împlinească slujba ce și-o luase asupra.

Ea trecu podul mândră ca un voinic. Tată-său se miră de vitejia ei și, dând pe de altă parte, ieși mult înaintea ei, așeză un pod de argint, se făcu un leu și acolo o aștepta.

Calul spuse fetei peste ce o să dea și o învăță cum să facă să scape și de astă ispită.

Cum ajunse fata la podul de argint, unde îi ieși leul înainte cu gura căscată, de să o îmbuce cu cal cu tot, cu niște colți ca cei de fildeș și cu niște ghiare ca secerile și răcnea de se cutremurau codrii, și câmpiele vuiau de-ți lua auzul. Numai uitându-se cineva la capul lui cel cât banița și la coama aia ce sta rădicată în sus și zbârlită, ar fi înghețat de frică. Dară fata împăratului, îmbărbătată de cal, se năpusti odată întrînsul cu sabia goală în mână, încât dacă nu fugea leul sub pod, în patru îl făcea. Atunci trecu

podul, mulțumind lui Dumnezeu și neștiind ce o mai aștepta.

Fata împăratului, care nu ieșise din casă de când o făcuse mă-sa, se mira și sta în loc uimită, văzând frumusețile câmpului. Aci îi venea să descalece ca să adune câte un mănunchi de flori din mulțimea aia ce acoperea văile și dealurile, flori de cari nu mai văzuse ea; aci îi venea să se dea la umbră sub câte un copaci nalt și stufos, în care miile de paseri cântau fel de fel de cântece, așa de duioase, de erau în stare să te adoarmă; și aci în urmă să se ducă la câte un șipot de apă limpede ca lacrima ce izvora din câte un colț de piatră din coastele dealurilor; susurul acestor izvoare o făcea să se uite galeș la ele și-i plăcea să le vadă curgerea lor cea șerpuită ce aluneca pe pământ, încungiurate de mulțime de floricele și verdeață de primăvară. Dară la toate astea calul o îmbărbăta și-i da ghes să meargă înainte și să-și cate de drum. El îi spunea că voinicii nu se uită la d-alde astea, decât după ce duc trebile la capăt bun. Îi mai spuse că are să mai dea de o cursă pe care io întindea tată-său, și o și învăță cum să facă să iasă și de astă dată biruitoare.

Fata asculta cu toate urechile și făcu precum o învăță calul, fiindcă văzu ea că toate învățăturile lui îi iese înde bine, și din cuvântul lui nu se abătea.

Tată-său, ca și de la rând, dete pe de altă parte și-i ieși înainte, așeză un pod de aur, se făcu un balaur mare cu douăsprezece capete și se ascunse sub acel pod.

Când fu ca să treacă fata pe acolo, unde îi ieși înainte balaurul plesnind din coadă și încolăcindu-se; din gurile lui ieșea văpaie de foc, și limbile îi jucau ca niște săgeți arzătoare; cum îl văzu fata că este așa de grozav, niște răcori o apucară și i se făcu părul măciucă de frică. Calul dacă simți că fata se pierde cu firea, o îmbărbăta iarăși și-i aduse aminte ce o învățase să facă; iară fata împăratului, după ce mai prinse nițică inimă, strânse frâul calului cu mâna stângă, îi dete călcăie și, cu paloșul în dreapta, se repezi asupra aceluia balaur.

Un ceas ținu lupta. Calul o potrivea cum să vină tot cam la o parte ca să-i reteze vreun cap; dară vrăjmașul se păzea și el destul de bine. În cele mai de pe urmă, izbuti fata să rănească pe balaur. Atunci, dându-se el de trei ori peste cap, se făcu om.

Fetei nu-i venea să creadă ochilor când văzu pe tată-său înaintea ei; iară el, luând-o în brațe și sărutând-o pe frunte, îi zise:

– Văz că tu ești voinică, fata mea, și bine ai făcut de ți-ai luat calul ăsta, căci fără dânsul te-ai fi întors și tu ca și surorile tale. Am bună nădejde să isprăvești cu bine slujba cu care te-ai însărcinat de bunăvoie. Numai adu-ți aminte de povețele mele și să nu ieși din cuvântul calului ce ți-ai ales. Să ne vedem sănătoși!

– Să te auză Dumnezeu, tată, îi răspunse fata, și să te gălesc sănătos.

Apoi, sărutând mâna tatălui său, se despărțiră.

După ce merse cale lungă, depărtată, ajunse la niște munți mari și înalți. Între munți întâlni doi zmei ce se luptau de nouă ani și nu puteau să se dovedească unul pe altul. Lupta era pe moarte ori pe viață. Cum o văzură ei, crezând că este un voinic, unul îi zise:

– Făt-Frumos, Făt-Frumos, vino de taie pe ăst dușman al meu, că ți-oi cădea și eu vreodată bun la ceva.

Iar cellalt zise și el:

– Făt-Frumos, Făt-Frumos, vino de mă scapă pe mine de idolul ăsta de vrăjmaș, și-ți voi da un telegar fără splină, care se numește Galben-de-soare.

Fata întrebă pe cal, pe care din amândoi să scape; iară calul îi zise să scape pe cel ce-i făgăduise să-i dea pe Galben-de-soare, că este un cal mai harnic decât dânsul, fiindu-i frate mai tânăr. Atunci unde se repezi fata la zmeul cellalt cu paloșul, și dintr-o lovitură îl făcu în două bucăți!

Zmeul, dacă se văzu scăpat, îmbrățișă pe mântuitorul său și-i mulțumi, apoi merse acasă la dânsul ca să dea lui Făt-Frumos pe Galben-de-soare, după cum se făgăduise. Muma zmeului nu mai putea de bucurie când văzu pe fiu-său teafăr și nu mai știa ce să facă ca să mulțumească lui Făt-Frumos că-i scăpase copilul de la moarte.

Fata împăratului arată dorința ce are de a se odihni de osteneala drumului ce făcuse. Îi

dară o cămară și o lăsară singură. Ea, prefăcându-se că voiește să îngrijăască de cal, îl întreabă dacă are să i se întâmple ceva; și calul îi spuse ce are să facă.

Muma zmeului precepu că aci la mijloc se joacă vreo drăcie. Ea spuse fiului său că voinicul ce-l scăpase de primejdie trebuie să fie fată și că o asemenea fată vitează ar fi numai bună să o ia el de soție. Fiul său zicea că o dată cu capul nu putea el crede una ca asta, fiindcă nu se putea ca o mână femeiască să răsucescă paloșul așa de bine cum făcea Făt-Frumos. Atunci muma zmeului zise că are să facă cercare. Pentru aceasta puse seara la capul fiecăruia din ei câte un mănunchi de flori: la care se vor veșteji florile, acela este bărbat, și la care va rămânea verzi, este femeie.

Fata împăratului, după povața calului, s-a sculat peste noapte cam despre ziuă, când somnul este mai dulce, și păș, păș, în vârful degetelor, intră în cămara zmeului, îi puse mănunchiul său de flori, luă pe al lui și, punându-l la capul patului său, se culcă și dormi dusă.

Dimineața, cum se sculă zmeoaica, se duse într-un suflet la fiul său și văzu florile veștede. După ce se sculă și fata împăratului, merse și la dânsa și, văzând că și ale ei se vestejise, tot nu crezu că este voinic. Ea zicea fiului său că nu se putea să fie bărbat, fiindcă vorba îi curgea din gură ca mierea, boiul îi era așa de gingaș, încât îți venea să o bei într-o bărdăcuță de apă, perișorul suptire și stufos îi cădea pe umeri, în unde, fața-i are pe vino-ncoace; ochii ăia marii, frumoși și vioi de te bagă în boale, mănuișta aia micuță și piciorușul ca de zână, și în sfârșit totul nu putea să fie decât de fată, măcar că se ascundea sub țoalele cele voinicești. Apoi hotărâră să mai facă o încercare.

După ce-și dară bună dimineața, după obicei, zmeul luă pe fată și merșeră în grădină. Aci, zmeul îi arătă toate felurile de flori ce avea, și o îmbia și pe dânsa să le miroase. Fata împăratului își aduse aminte de povețele calului și, cunoscând viclenia, zise cam răstit că de ce l-a adus în grădină de dimineață ca pe o femeie să-i laude florile cu niște vorbe seci, pe când ar fi trebuit să meargă mai întâi la grajduri să vadă cum se îngrijăște p-acolo de cai.

Auzind acestea, zmeul spuse mă-sei, dară ea nici acum nu putea să creadă că este băiat. În cele mai de pe urmă, zmeoaica se vorbi cu fiul său să mai facă o încercare; zise fiului său să ducă pe Făt-Frumos în cămara cu armele, să-l îmbie să-și aleagă ceva de acolo și, de va alege vreo armă din cele împodobite cu nestimate, să știe de bună-seamă că ea este fată.

După prânz, zmeul duse pe Făt-Frumos în cămara cu armele. Aci erau rânduie cu meșteșug tot felul de arme: unele împodobite cu nestimate, altele numai așa, fără podoabe. Fata împăratului, după ce se uită și cercetă mai toate armele, își alese o sabie cam ruginită, dară cu fierul ce se încovoia de se făcea covrig. Apoi spuse zmeului și mumei sale că a doua zi vrea să plece.

Când auzi muma zmeului ce fel de armă își alese, se da de ceasul morții că nu putea descoperi adevărul. Ea spuse fiului său că, deși pare că este băiat după apucăturile lui, dară este fată, și încă de cele mai prefăcute.

Dacă văzu că n-are încotro, merșeră la grajd și-i dederă pe Galben-de-soare. Și după ce-și luă rămas bun, fata împăratului își cătă de drum.

Încă pe cale fiind și silind să ajungă, calul zise fetei:

- Stăpână, până acum m-ai ascultat la orice ți-am zis, și toate ți-au mers bine. Ascultă-mă și de astă dată și nu vei greși. Eu sunt bătrân de aci înainte; și mi-e să nu poticnesc. Ia pe frate-meu Galben-de-soare și fă călătoria mai departe cu el. Încredete lui cum te-ai încrezut în mine și nu te vei căi. El este mai tânăr decât mine și mai sprinten, și te va învăța ca și mine ce să faci la vreme de nevoie.
- Este adevărat că am izbutit ori de câte ori te-am ascultat. Și dacă n-aș ști cât ai fost de credincios tatălui meu, de astă dată nu te-aș asculta. Mă voi încrede însă fratelui tău ca și ție, după ce-mi va dovedi că-mi vrea binele.
- Încrede-te, stăpână, zise Galben-de-soare, căci voi fi mândru să încalece pe mine o vitează ca tine, și apoi mă voi sili ca să nu mai simți lipsa fratelui meu, fiindcă voi să-l scutesc și pe dânsul, sărmanul, că e bătrân, de necazurile și primejdiile călătoriei ce vei

să faci, pentru că, trebuie să știi, peste multe nevoi ai să dai și multe primejdii ai să întâlnești. Dară cu vrerea lui Dumnezeu și de mă vei asculta, pe toate ai să le biruiești și să le scoți la capăt bun.

Fata împăratului încălecă apoi pe Galben-de-soare și se despărți de calul ei, lăcrimând. Merseră, merseră, cale lungă, depărtată, când fata împăratului zări o cosiță de aur. Opri calul și-l întrebă dacă este bine să o ia, ori s-o lase locului. Calul îi răspunse:

– De o vei lua, te vei căi; de nu o vei lua, iarăși te vei căi; dară mai bine este să o iei.

Fata o luă, o băgă în sân și plecă înainte.

Trecură dealuri, trecură munți și văi, lăsară în urmă păduri dese și verzi, câmpii cu flori de cari nu mai văzuse fata, izvoare cu ape limpezi și reci, și ajunseră la curtea împăratului celui mare și tare.

Ceilalți fii de împărați cari slujeau acolo îi ieșiră înainte și o întâmpinară. Ei nu se puteau dezlipi de dânsa, căci și vorba-i și fața îi erau cu lipici.

A doua zi se înfățișă la împăratul și spuse pentru ce a venit. Împăratul nu mai putea de bucurie că-i sosise așa voinic chipeș și drăgălaș. Îi plăceau prea mult răspunsurile ce primea la întrebările lui, se vedea cât de colo că vorbea cu înțelepciune și supunere. Văzând împăratul un tânăr așa de cu minte, prinse dragoste de el și-l luă pe lângă dânsul.

Fata de împărat nu se putu împrieteni cu toți ceilalți fii de împărați, fiindcă cei mai mulți erau năzuroși, tembeli și deșucheți; iară ei prinseseră pizmă pe dânsa pentru aceasta; și, pentru că văzuse că împăratul o lua în nume de bine, îi purtau sâmbetele.

Într-una din zile ea își găti bucate singură și ședea la masă, când doi din ceilalți fii de împărați veniră să o vază. Șezură deci cu toți și mâncară. Atât de mult plăcură acestor fii de împărați bucatele, încât își lingeau și degetele când mâncau. O lăudară pentru meșteșugul de a face bucatele și ziseră că de când sunt ei, nu mai mâncaseră așa bucate bune.

Cum se întâlniră aceștia cu ceilalți fii de împărați, le spuseră că au fost la masă la fiul de împărat venit de curând, că au mâncat cum nici împăratul nu mănâncă și că bucatele au fost gătite de dânsul.

Atunci toți fiii de împărați se alegară de dânsa să le gătească într-o zi ea bucatele. Și iată că tocmai în ziua aceea bucătării curții se îmbătaseră, sau nu știu ce făcuseră, că nici focul nu era făcut pe vatră. Și așa, rugată fiind cu stăruință, se apucă și ea de găti niște bucate înfricoșate. Când le aduse pe masă la împăratul, acesta nu se putea sătura mâncând. Iară dacă chemă pe bucătar și-i dăde poruncă că tot astfel de bucate să-i gătească, el spuse cine a gătit în ziua aceea. Împăratul rămase pe gânduri.

Apoi veniră și ceilalți fii de împărați și spuse împăratului că fiul împăratului de curând venit s-ar fi lăudat la un chef ce au făcut cu toții, că știe unde este Ileana Simziana, cosiță de aur, câmpul înverzește, florile-nflorește, și că are o cosiță din cosița ei. Cum auzi împăratul aceasta, porunci să-l cheme și îndată îi zise:

– Tu ai știut de Ileana Simziana și mie nu mi-ai spus nimic, măcar că ți-am arătat dragoste și te-am cinstit mai mult decât pe ceilalți.

După ce ceru și văzu cosița de păr, îi zise:

– Poruncă împărătească să știi că ai să-mi aduci pe stăpâna acestei cosițe; căci de nu, unde-ți stau talpele îți va sta și capul.

Biata fată de împărat se cercă să zică și ea ceva, dară împăratul îi tăia cuvântul. Apoi se duse de spuse calului cele ce se întâmplară. Calul îi zise:

– Nu te speria, stăpână. Astă-noapte chiar frate-meu mi-a adus răspuns că pe stăpâna cosiței a furat-o un zmeu; că ea nu voiește nici în ruptul capului să-l iubească până nu-i va aduce herghelia ei de iepe; și că zmeul își bate capul cum să-i împlinească dorința. Ea este acum în smârcurile mărilor. Du-te la împăratul să-ți dea douăzeci de corăbii, și ia marfă de cea mai frumoasă de pune într-însele.

Fata de împărat nu așteptă să-i zică de două ori, și se duse drept la împăratul:

– Să trăiești, luminate împărate, și să-ți fie fața cinstită. Am venit să-ți spun că slujba cu care m-ai însărcinat o voi împlini-o, dacă-mi vei da douăzeci de corăbii și bani ca să

cumpăr marfa cea mai frumoasă și mai scumpă ca să pun într-însele.

– Să se facă așa precum zici tu, numai să-mi aduci pe Ileana Simziana, îi răspunse împăratul.

Cum se gătiră corăbiile, le încărcară cu marfă și fata de împărat împreună cu Galben-de-soare intră în cea mai frumoasă și plecară. Nici vânturi, nici valurile mării nu putură să le stea împotriva și, după o călătorie de câteva săptămâni, ajunseră la smârcurile mărilor. Acolo stătură. Fata împăratului și cu Galben-de-soare ieșiră la uscat și îmblau pe țărmuri; însă când ieșiră, luară din corabie o păreche de conduri cusuți numai cu fir și împodobiți cu pietre nestemate. Tot îmblând pe aci, zăriră niște palaturi cari se învârteau după soare, și o luară într-acolo. În cale se întâlniră cu trei roabe de ale zmeului, cari păzeau pe Ileana Simziana. Cum văzură ele condurii, li se scurgeau ochii după dâșii; iară fata împăratului le spuse că este un neguțător care a rătăcit drumul pe mare.

Întorcându-se roabele, spuse doamnei lor cele ce văzuseră; iară ea zărise de pe fereastră pe neguțătorul; de cum îl ochi, începu să-i tâcăie inima, fără să știe de ce; și era bună bucuroasă de a putea să scape de zmeu, mai cu seamă că nu era atunci acolo, fiindcă-l trimisese ca să-i aducă herghelia ei cu iepele.

După ce ascultă cele ce-i spuse roabele, se duse la neguțător, care aștepta la poartă, ca să vadă și ea condurii; dară după ce auzi de la neguțător că are în corabie marfă și mai scumpă și mai frumoasă, se înduplecă de rugăciunile neguțătorului și pofti să meargă să-i vadă marfa; ajungând la corabie și tot alegând la marfă, nu băgase de seamă că lopătarii depărtaseră corabia de la uscat, și dând Dumnezeu un vânt bun, corăbiile mergeau ca săgeata; când se pomeni în mijlocul mării, Ileana Simziana se prefăcu că-i pare rău și prinse a certa pe neguțător că o înșelase, iară-n sufletul ei ruga pe Dumnezeu să-i ajute a scăpa de iazma de zmeu.

Ajunseră cu norocire la țărm, când, ce să vezi! drăcoaica de muma zmeului, cum auzi de la roabe că pe Ileana Simziana o furase un neguțător și fugea cu dânsa cu corăbiile, se luă după ei; și ajungând la țărm, o văzură venind după dâșii ca o leoaică, cu o falcă în cer și una în pământ și aruncând văpaie din gura ei ca dintr-un cuptor.

Cum o văzu Ileana Simziana, înțelese că e zgripturoaica de mumă a zmeului, spuse neguțătorul, cu care era călare pe Galben-de-soare, și începu a plânge cu foc.

Fata împăratului întrebă pe Galben-de-soare ce să facă, că o dogorește văpaia ce iese din gura zmeoaicei, iară Galben-de-soare îi răspunse:

– Bagă mâna în urechea mea cea stângă, de scoate gresia ce este acolo, și o aruncă înapoi.

Așa făcu fata împăratului. Apoi o luară iute la picior, pe când în urma lor se nălță deodată un munte de piatră care atingea cerul.

Muma zmeului făcu ce făcu și trecu muntele, cățărându-se din colț în colț, și, să te ții după dâșii! Văzând Ileana Simziana că iară era să-i ajungă, spuse neguțătorului; iară acesta, după ce se înțelese cu calul, scoase din urechea lui cea dreaptă o perie și o aruncă înapoi. Îndată se făcu o pădure mare și deasă, de nu putea să treacă prin ea nici pui de fiară.

Muma zmeului roase din copaci, se agăță de ramure, sări din vârf în vârf, se strecură, și tot după dâșii, alergând ca un vârtej! Dacă văzură că și de astă dată îmblă să-i ajungă, fata împăratului întrebă iară pe cal ce să facă, și acesta îi zise să ia inelul de logodnă ce se află în degetul Ileanei Simziane și să-l arunce înapoi. Cum aruncă inelul, se făcu un zid de cremene până la cer.

Muma zmeului, dacă văzu că nu se poate urca pe dânsul și să treacă dincolo, nici să roază din acest zid, nu mai putea de ciudă, și cum era de cătrănită și amărâtă, se urcă și ajunse cu gura la gaura ce lăsase inelul să rămână, și suflă văpaie din gura ei cea spurcată cale de trei ceasuri ca să-i ajungă și să-i prăjolească, dară ei se așezară jos la rădăcina zidului și nu le păsa nimic de focul zmeoaicei.

Zmeoaica suflă ce suflă și dacă văzu că nu poate să-i prăpădească, nici să pună mâna pe dâșii, plesni fierea într-înșea de necaz, căzu și crăpă ca necuratul; iară ei așteptară

până să moară bine, apoi neguțătorul băgă degetul în gaura inelului, după cum îl învățase Galben-de-soare, și zidul pieri ca și cum n-ar mai fi fost și-i rămase inelul în deget. După ce se uitară la stârvul zmeoaicei și făcură haz de dânsul, îl lăsară corbilor și porniră mai departe și merșeră și merșeră, până ce ajunse la curtea împărătească. Ajungând, se înfățișă la împăratul; acesta priimi cu multă cinste pe Ileana Simziana. El nu mai putea de bucurie, și se îndrăgosti de dânsa de cum o văzu. Iară Ileana Simziana se căina și se întrista în sufletul ei că n-avea triste. Cum se poate, zicea ea, să ajungă pe mâinile unora și altora, pe cari nu putea să-i vadă de urăți ce-i erau. Inima și ochii ei era tot la Fătul-Frumos care o scăpase din mâna zmeului.

Când însă o sili împăratul ca să se cunune cu el, ea îi zise:

– Luminate împărate, să-ți stăpânești împărăția cu norocire; dară eu nu mă pot mărita până nu mi s-o aduce herghelia de iepe, cu armăsarul ei cu tot.

Auzind astfel împăratul, chemă îndată pe fata de împărat și-i zise:

– Să te duci să-mi aduci herghelia de iepe, cu armăsarul ei cu tot, a iubitei mele; căci de nu, unde-ți stau picioarele, îți va sta și capul!

– Preamărite împărate! m-ai însărcinat cu o slujbă care abia am săvârșit-o, fiindu-mi capul în joc. Ai la curtea măriei-tale atât de viteji fii de împărați; și fiindcă toți te țin de om drept și cu frica lui Dumnezeu, eu socotesc că ar fi cu dreptul ca să dai la altul această slujbă. Ce mă știu eu face, și de unde să-ți aduc eu herghelia ce-mi poruncești?

– Nu știu eu. Din pământ, din iarbă verde, să te duci să-mi aduci herghelia, și să nu îndrăznești a mai zice nici o vorbă măcar.

Atunci fata împăratului se închină și ieși. Ea se duse de spuse lui Galbendesoare ceea ce i se poruncise. Iară calul îi răspunse:

– Du-te de caută nouă piei de bivol, să le cătrânești și să le așezi bine pe mine. Nu te teme, că, cu ajutorul lui Dumnezeu, vei scoate-o la căpătâi bun și slujba cu care te-a împovărat împăratul. Dară trebuie să știi că cu amar are să-i vină și lui, la urma urmelor, pentru faptele sale.

Fata împăratului făcu precum îi zisese calul și porniră amândoi. După o cale lungă și grea, ajunseră pe tărâmul unde pășteau iepelile. Acolo se întâlni cu zmeul care furase pe Ileana Simziana, rătăcind ca un bezmetic și neștiind cum să facă ca să aducă herghelia. Îi spuse că Ileana nu mai este a lui și că mă-sa crăpase de necaz, pentru că nu putuse să-i scape de la răpitor pe iubita lui.

Auzind zmeul aceasta, se făcu foc și pară de mânie, se turbură de necaz și nu mai vedea înaintea ochilor. Apoi, după ce înțelese că are a face tocmai cu răpitorul iubitei sale, își pierdu cumpătul de supărare și amărăciune; și răcnind ca un leu, se luă la luptă cu fata împăratului, care își ținea firea și pe care o îmbărbăta calul. Pe fata împăratului o ferea calul de loviturile zmeului; căci, când vedea că rădica sabia să dea, odată se rădica mai sus decât zmeul, și el da în vânt; iară când aducea fata paloșul, calul se lăsa răpede asupra calului zmeului și ea da în carne vie. După ce se luptară de credeai că a să se scufunde pământul sub ei, nu știu cum îi veni bine fetei împăratului, aduse paloșul cam pieziș și-i reteză capul. Apoi, lăsându-i stârvul ciorilor și coțofenilor, se duseră până ajunseră la locul unde se afla herghelia.

Aci, calul zise fetei de împărat să se urce ea într-un pom ce era acolo, și să privească la lupta lor. După ce se urcă fata în pom, necheză Galben-de-soare de trei ori și toată herghelia de iepe se adună împrejurul lui. Apoi deodată se arătă și armăsarul iepelor, plin de spume și sforăind de mânie. Și văzând pe Galben-de-soare în mijlocul iepelor, se răpezi la dânsul cu turbare și se încinse o luptă să te ferească Dumnezeu! Când se da armăsarul la Galben-de-soare, mușca din pieile de bivol; iară când se da acesta la armăsar, mușca din carne vie, și se bătură, și se bătură până ce armăsarul, sfâșiat, hărtănit de sus până jos și plin de sânge, fu răzbit și biruit; iară Galbendesoare scăpase teafăr, fiindcă se hărtănise pieile de bivol. Atunci se dete fata jos din pom, încălecă și luă herghelia, mânând-o de dinapoi; iară armăsarul abia se târa după dânsa.

După ce băgă herghelia în curtea împăratului, se duse de-l înștiință. Atunci ieși Ileana Simziana și le chemă pe nume. Armăsarul, cum îi auzi glasul, îndată se scutură și se

făcu ca întâi, fără să se cunoască semn de rane pe el.

Ileana Simziana zise împăratului să pună pe cineva să-i mulgă iepele, ca să se îmbăieze amândoi. Dar cine putea să se apropie de ele? că azvârleau din copite dezvânta unde loveau. Dacă nimeni nu putu, împăratul porunci iarăși fetei de împărat să le mulgă.

Fata împăratului, cu inima zdrobită de mâhnire și obidă că tot pe dânsa o pune la lucrurile cele mai grele, și fiind curată în cugetul ei, se rugă lui Dumnezeu cu credință ca să o ajute să sfârșească cu bine și slujba aceasta. Și unde începu o ploaie dalea de părea că toarnă cu găleata, și îndată ajunse apa până la genunchile iepelor, apoi dete un îngheț de nu se mai puteau mișca din loc. Văzând minunea aceasta, fata împăratului mai întâi mulțumi lui Dumnezeu pentru ajutorul ce-i dete, apoi se puse de mulse iepele. Împăratul se topea de dragoste pentru Ileana Simziana și se uita la dânsa ca la un cireș copt; dară ea nici nu-l băga în seamă, ci tot da, zi după zi, cu fel de fel de vorbe, a se cununa. În cele de pe urmă, îi zise:

– Văz, luminate împărate, că tot ce am cerut mi s-a împlinit. Un lucru ne mai trebuie, și apoi să știi că ne vom cununa.

– Porumbița mea, îi răspunse împăratul, împărăția mea și eu suntem supuși ascultători ai poruncilor tale. Cere ce mai ai de cerut cu un ceas mai curând, că iată mă sfârșesc de dragoste pentru tine. Am ajuns ca un năuc, visez deștept, nu mai știu ce fac, când mă uit la ochii tăi cei frumoși și tânjitori.

-Dacă este așa, mai zise Ileana Simziana, să-mi aduci vasul cu botez care se păstrează într-o bisericuță de peste apa Iordanului, și atunci ne vom cununa.

Cum auzi împăratul aceasta, chemă iarăși pe fata împăratului și-i porunci să facă ce o face și cum va ști ea, să-i aducă ceea ce poruncise Ileana Simziana.

Fata de împărat cum auzi, se duse de spuse lui Galben-de-soare, și el îi răspunse:

– Aceasta este cea din urmă și mai grea slujbă ce mai ai să faci. Aibi însă nădejde în Dumnezeu, stăpână, căci și împăratului i s-a împlinit.

Se gătiră și plecară.

Calul știa de toate astea, căci nu era el năzdrăvan de florile mărului.

El spuse fetei împăratului zicând:

– Acel vas cu botez se află pe o masă în mijlocul unei bisericuțe și-l păzesc niște călugărițe. Ele nu dorm nici zi, nici noapte. Din când în când însă un pustnic vine pe la ele de le povățuiește cele sfinte pentru Domnul. Când sunt la ascultare de le învață pustnicul, rămâne numai una de pândă. De am putea nemeri la vremea aceea, tocmai bine ar fi; de nu, cine știe cât avem a zăbăvi, căci altfel nu e chip.

Se duseră deci, trecură apa Iordanului și ajunseră la acea bisericuță. Noroc că tocmai atunci sosise pustnicul și chemase pe toate călugărițele la ascultare. Numai una rămăsese de pază; și aceasta, obosită fiind de șederea îndelungată, o prinse somnul. Ca să nu se întâmple însă cine știe ce, ea se culcă pe pragul ușei, cu gând că n-o să poată nimeni intra fără să simțea ea.

Galben-de-soare povățui pe fata de împărat cum să facă să pună mâna pe vasul cu botez. Fata se duse binișor, se strecură pe lângă zid și, pâș-pâș, în vârful degetelor, până la ușă. Aci odată sări ca o pisică de ușure peste prag, de nici nu atinse pe călugărița pe care o furase somnul; și, punând mâna pe vas, ieși cum a intrat, încălecă pe cal și pe ici țî-e drumul!

Călugărița simți, sări în sus și, văzând că lipsește vasul, începu a se boci de țî se rupea rărunchii de milă. Îndată se adunară călugărițele și se văicăreau de focul ce le ajunsese. Pustnicul, dacă văzu că s-a spălat pe mâini de vasul cu botez, cătă către fata de împărat cum zbură cu Galben-de-soare și, rădicând mâinile în sus și îngenunchind, o blestemă zicând:

– Doamne, Doamne sfinte! fă ca nelegiuitul care a cutezat să pună mâna lui pângărită pe sfântul vas cu botez să se facă muiere, de va fi bărbat; iară de va fi muiere, să se facă bărbat!

Și îndată rugăciunea pustnicului se ascultă. Fata împăratului se făcu un flăcău deți era

dragă lumea să te uiți la el.

Cum ajunsese la împăratul, se miră și nu știa ce să creadă ochilor săi, băgând de seamă că se schimbase; lui i se părea că nu mai este cum era la plecare, ci că acum e mai chipos și mai semeț. Cum dete vasul, zise:

– Mărite împărate, ți-am făcut slujbele cu cari m-ai însărcinat. Socotesc că acum am sfârșit. Fii fericit și domnește cu pace cât mila Domnului va voi!

– Sunt mulțumit de slujbele tale, zise împăratul; să știi că după moartea mea tu ai să te urci pe scaunul împărăției mele, fiindcă eu n-am moștenitor până acum. Iară dacă Dumnezeu îmi va da un fiu, tu vei fi mâna lui cea dreaptă.

Toți sfetnicii și fiii de împărat erau de față când a zis împăratul vorbele acestea.

Ileana Simziana, dacă văzu că i se împlini și astă voință, se hotărî să-și răzbune asupra împăratului, pentru că trimise tot pe Fătul ei Frumos la toate slujbele cele grele, cari puteau să-l răpună; căci ea credea că însuși împăratul se va duce să-i aducă vasul cu botez, fiindcă el putea mai lesne s-o face, de vreme ce toți se supuneau la porunca lui.

Ea porunci să încălzească baia și împreună cu împăratul să se îmbăieze în laptele iepelor ei. După ce intră în baie, porunci să-i aducă armăsarul ca să sufle aer răcoros. Și dacă veni, armăsarul suflă cu o nară înspre dânsa răcoare, iară cu altă nară înspre împăratul aer înfocat, încât fierse și mațele dintr-însul, și rămase mort pe loc.

Mare vâlvă se făcu în împărăție când se auzi de moartea împăratului celui mare și tare; toți din toate părțile se adunară și-i făcură o înmormântare d-ale împărăteștile.

După acestea, zise Ileana Simziana Fătului-Frumos:

– Tu m-ai adus aici, tu mi-ai adus herghelia, tu ai omorât pe zmeul care mă furase, tu mi-ai adus vasul cu botez, tu să-mi fii bărbat. Aidem să ne îmbăiem și să ne cununăm.

– Eu te voi lua, dacă tu mă alegi, răspunse Făt-Frumos; dară să știi că în casa noastră voi ca să cânte cocoșul, iară nu găina.

Se învoiră și intrară în baie. Ileana chemă armăsarul ei ca să încropească laptele în care se vor îmbăia. Chemă și împăratul cel nou pe Galben-de-soare. Și astfel amândoi caii se întreceau care de care să facă baia mai potrivită de caldă stăpânului său, și mai nimerit de încropită.

După ce s-au îmbăiat, a doua zi s-au și cununat. Apoi s-au urcat în scaunul împărăției. Trei săptămâni ținură veseliiile, și toată lumea se bucura că le-a dat Dumnezeu un împărat așa de viteaz, care făcuse atâtea isprăvi.

Iară el domni cu dreptate și cu frica lui Dumnezeu, ocrotind pe săraci și neasuprind pe nimeni, și domnesc și în ziua de astăzi de n-or fi murit.

Eram și eu p-acolo și căscam gura pe dinafară, pe la toate sărbările, căci nici pomeneală nu era să fiu și eu poftit, și apoi se știe că nepoftitul scaun n-are.

Încălecai p-o șea și v-o spusei d-voastră așa.

Broasca țestoasă cea fermecată

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat, și el avea trei feciori. Când le-a venit și lor vremea de însurătoare, le-a zis împăratul:

– Dragii mei copii, v-ați făcut mari; mergeți de vă căutați ursitele, ca să intrați și voi în rândul oamenilor.

– Vorbele tale, tată, sunt pentru noi ca o icoană la care ne închinăm, răspunseră copiii și, după ce îi sărutară mâna, se gătiră, care mai de care, să plece mai curând.

Fiul cel mare se îmbracă cu hainele ce le avea el mai bune, luă oaste cu dânsul și bănet de ajuns.

Mergând spre răsărit, ajunse la curtea unui împărat care avea o fată, singură la părinți.

O peți de la tatăl ei, împăratul, și învoiala se și făcu.

Asemenea și cel mijlociu, după ce se dichisi și el cum știu mai bine, plecă și el înspre apus. Ajunse și el la curtea unui alt împărat, carele asemenea avea o fată. Făcură vorba, și iute, iute, se logodi și el cu dânsa.

Pe fiul cel mai mic, însă, nu-l trăgea inima a pleca în pețit. Dară n-avu ce-și face capului, căci tată-său îl trimitea întruna să caute a se căpătui și el. Luă și dânsul niște haine, numai să nu zică nescine că nu s-a gătit, și de cheltuială ce pe apă nu curge, și plecă și el, știi, cam în dorul lelii.

Dară unde să se ducă? Nici el, iacă, nu știa. Mișca și el picioarele a lene, unul după altul înaintea lui, numai să zică că umblă, apucă pe o cărare ce întâlnește în cale, și merse pe ea, fără să-și dea seama unde se duce. Când, ce să vezi d-ta? Poteca pe care apucase, îl scoase drept la un eleșteu mare. În cale văzu o nua lungă de alun pe care o luă, așa de florile mărului, fără să știe ce are să facă cu dânsa.

Ajungând pe marginea eleșteului, se așeză și el acolo jos, și, privind cu nedomirire, ia așa numai ca să zică și el că face ceva, bălăcea cu nuiaua prin apă, și făcea haz cum sare stropii de apă, când o lovea. Apoi începu a cugeta. El vedea că fiecare strop de apă, când pică înapoi la matcă, se face câte un armean (cerc) împregiurul lui, și de ce merge se mărește, până ce intră iarăși în sânul matcei de unde a ieșit, fără mai pe urmă să se cunoască nici locul unde a picat stropul, nici întinderea armeanului din giurul lui, ci totul rămânea ca mai-nainte, adică fața apei lucie ca o oglindă.

El era dus cu gândurile. Se uita și nu mai vedea, tot da cu nuiaua în apă, și nu știa ce făcea. Nu mai simțea dacă este, ori nu mai este. Când, iată că o broască țestoasă ieșise pe luciul apei, și se uita galeș la dânsul. Unde lovea el cu nuiaua, și unde se deschidea talazurile care înconjura vârful nuielui, acolo, țâșt! și dânsa, și ochii de la dânsul nu și-i mai lua.

Se uita la dânsul parcă să-l soarbă cu privirea. Dară el nu vedea, nu auzea. Atâta era de dus cu mințile.

În cele din urmă, cum, cum, băgă de seamă că o broască țestoasă se ține după vârful nuielui lui. Se uită și el la dânsa, și parcă îi zicea inima ceva, dară nu pricepu nimic.

Când se trezi bine din cugetările lui, văzu că soarele dă în asfințit. Se sculă binișor, fără să-i pese de ceva, și se duse acasă.

A doua zi iarăși așa făcu, fără să-i plesnească prin cap ceva, și fără să-și mai aducă aminte că plecase în pețit.

A treia zi, cum se sculă, plecă iarăși la marginea eleșteului. Pasămite îl trăgea ața la ursita lui.

Și cum sta el acolo și se juca cu nuiaua în apă, iară broasca țestoasă îi tot sărea pe dinainte și se uita la dânsul cu dor, își aduse aminte, la urma urmelor, că el era plecat în pețit, și că frații lui erau a se întoarce a doua zi cu logodnicele lor.

Tocmai când voi să se scoale și să plece spre a merge să-și încerce și el norocul, iată că broasca mai țâșni o dată, iar el își aruncă ochii la dânsa mai cu băgare de seamă.

Se uită drept în ochii broaștei, și simți un nu știu ce, colea la inimioară, pare că îl săgetase ceva. Șezu iarăși jos. Ar fi voit să plece, dară parcă îl pironise cineva locului.

Mai voi el să facă ceva cumva, așa ca să se depărteze, dară în deșert. Picioarele nu se

mai mișcară, ca și când ar fi fost butucite.

Se miră de astă lăncezeală. Și, mai aruncându-și căutătura la broască, văzu ochii ei, pare că strălucea de un foc ce simțea că îl atinge. Atunci își luă inima în dinți și strigă:

– Asta să fie logodnica mea.

– Îți foarte mulțumesc, dragul meu iubit, îi răspunse atunci broasca. Cuvântul tău a sfărâmat toate farmecele ce mă țineau înlănțuită. Tu ești ursitul inimii mele. Pe tine te voi urma până voi avea viață în mine.

Se sperie oarecum, fiul de împărat, când auzi pe broască vorbind.

Ar fi rupt-o d-a fuga, dară graiul ei era dulce și viersul cu lipici ce avea îl făcu să-i rămâie tălpile lipite de locul unde sta.

Broasca se dete de trei ori peste cap și se făcu o zână gingașe, și plăpândă, și frumoasă; cum nu se mai afla sub soare. Îi venea flăcăului, de drag, să o soarbă într-o lingură de apă. Dară se opri, și nu făcu nici o mișcare, ca să nu supere ori să îndărătnicească pe zâna a veni după el, căci simți că, de aci înainte, fără dânsa nu va putea trăi.

Se puseră la vorbă, și nici ei nu știau ce vorbesc. Aci începeau una, aci lăsau alta, până ce se pomeniră că amurgise. Și fiindcă a doua zi era să vie frații cu logodnicele lor, spuse zânei că se duce să înștiințeze și el pe tătâne-său că a să-și aducă și el logodnica.

Broasca intră iarăși în eleșteu, iară dânsul plecă la curtea împărătească. Mergea el, dară parcă-l tot oprea cineva în cale. I se părea că-l trage cineva de la spate de haine. El se tot întorcea de se uita înapoi. Nu vedea nimic, însă el își tot întorcea capul și se uita. Noroc că i se scurtase calea și ajunsese acasă, căci, de ținea drumul mai lung, te miră de nu rămânea cu gâtul strâmb, de atâta uitat înapoi.

Dacă ajunsese și găsi pe toți ai lor adunați la tatăl său, începu să le povestească șiretenia celor ce i se întâmplase. Când ajunsese să le spuie că a zis broastei: "Tu să fii logodnica mea", toți se umflară de râs deodată și începu a-l cam lua peste picior cu vorbe în doi peri și cu glume nesărate. Vru el să le spuie cine a fost broasca, dară nu-i deteră răgaz, căci îi luau vorba din gură, și-l cam dedeau în târbăceală cu graiuri care mai de care păcălitoare.

Dacă văzu, tăcu din gură și înghiți rușinea ce-i făcură frații înaintea tatălui său. Se gândi el: "Acum o mie de vorbe un ban nu face. Lasă, își zise el, să vedem că cine râde mai la urmă, râde mai cu folos".

A doua zi fiecare flăcău zbură la logodnica sa. Iară împăratul puse de împodobi palatul și cetatea cât se putu mai frumos, ca să-și primească nurorile. Oamenii umblau cete, cete prin cetate, ca în zi de sărbătoare, ostașii se gătiră ca de alai, până și copiii se veseleau de veselie împăratului.

Veniră unul după altul feciorii cei mai mari ai împăratului cu logodnicele lor. Ce e drept, și ele erau frumoase, hainele pare că le erau turnate pe dânsule. Fiecare își adusesese zestre însemnată: robi, cai, căruțe ferecate; și le priimise împăratul cum se cuvine împăraților și fiilor de împărați.

Ei, dacă se adunară la un loc, aduseră vorba iarăși despre broasca fratelui lor celui mai mic, și începură împreună cu logodnicele lor a grăi despre dânsul cam în dodii.

Îi ținură de rău tatăl lor, căci de, orice s-ar zice, fiu îi era și ăl mic, și îl dorea la inimă când îl luau în râs, dară toate fură în deșert, căci, deși nu mai vorbea de rău aievea în fața împăratului, pe din dos, însă, își băteau mendrele, cum voiau, își dedeau coate de râdeau, și chiar se vorbiră, amândoi frații cu logodnicele lor, să facă pe fratele lor mai mic de râs și ocară, când va veni cu broasca țestoasă înaintea împăratului.

Fiul cel mic al împăratului dacă se duse și el să-și aducă logodnica, broasca cea țestoasă ieși din eleșteu la dânsul, se dete de trei ori peste cap și se făcu om ca toți oamenii. Vorbiră ce vorbiră, apoi fiul împăratului îi zise să se gătească să meargă.

Atunci ea îi răspunse:

– Dragul meu logodnic, trebuie să știi că și eu sunt fată de împărat, și încă fată de împărat mare, și avut, și puternic. Dară blestemele de farmece ne-a acoperit palaturile

cu apa aceasta murdară, împărăția ne-a fost răpit-o dușmanii, și pe mine m-a făcut precum m-ai văzut.

Vorbele ei mieroase, viersul ei plăcut, de pare că te ungea la inimă, nu altceva, zăpăcise oarecum pe bietul fecior de împărat, dară, ținându-și firea și nepierzându-și cumpătul, el îi mai zise:

– Lasă astea acum. Odată dacă te-am ales, tu ești a mea, floncănească lumea ce va vrea. Gătește-te, îți zic, și aidem, că ne așteaptă tatăl, cu frații și cu cumnatele mele.

– La noi este obiceiul, adăogă zâna, ca înainte de a merge la cununie, să ne îmbăiem.

– Ne vom îmbăia la palaturile tatălui meu, răspunse el.

– De ce să mai facem p-acolo tevatură? Să ne îmbăiem aci.

Și făcând un semn cu mâna, apa eleșteului se trase într-o parte și într-alta, și în locul lui se văzură niște palaturi, strălucitoare de podoabe, încât la soare te puteai uita, dară la dânsle ba. Aurul cu care erau poleiți stâlpii și ciubucele de pe lângă streășină licărea de-ți lua ochii.

Zâna luă de mână pe fiul împăratului și intră în palat. Vezi că el rămăsese cu ochii bleoziți, ca unul ce nici dânsul, deși era fecior de împărat, nu mai văzuse asemenea scumpeturi.

Și fiind gata băile și apa încropită numai ca laptele când îl mulge de la oaie, intrară fiecare în câte o baie și se îmbăiară.

Fiul împăratului nu cuteza să calce pardoseala băii și pe velințele cele de mare preț ce erau așternute prin palat, de milă sa nu le strice frumusețea.

Baia era pardosită cu tot felul de marmură lustruită și adusă din meșteșug așa, încât închipuia fel de fel de flori, de păsări și câte nagode toate. Apa ciuruia din țeve aurite și o lua cu năstrape și cu căușe de aur. Ștergarele erau de mătase și în țesătură cu fir de cel mai bun și cu mărgăritare.

După ce ieșiră din baie și se îmbrăcară, trecură prin grădină, unde mirosul florilor îi îmbăta.

Zâna porunci și trase la scară o căruță ferecată în aur, cu patru telegari de mâncau foc. Căruța era împodobită cu pietre nestemate de sclipeau în fața soarelui ca cine știe ce lucru mare. Ei se urcară. Cum se puse el lângă dânsa, un luceafăr se așeză pe fruntea ei, și așa strălucea de orbea pe cei ce se uitau asupra dâșilor.

Amândoi erau îmbrăcați cu niște haine scumpe și foarte frumoase. Căii porniră. Dară zburau de parcă n-atingeau pământul, iară nu că mergeau. Într-o clipă ajunseră la împăratul, tatăl băiatului, carele îl aștepta și se ciudea de atâta întârziere.

Când îi văzură, toți înțelesesă că aceasta era femeie de pe alte țărâmurii, și lăuda pe fiul de împărat pentru o așa nimerită și neașteptată alegere. Frații cei mai mari o mâlciră, văzând atâta frumusețe și atâta bogăție. Mai mare strălucire și gingășie ca aceasta nu se mai văzuse sub soare și pe la dâșii până atunci. Începură a-și da coate, a-și veni în cunoștință și a se căi de râsul ce făcuseră de fratele lor.

Împăratul nu mai putu de bucurie, când văzu că fiul său cel mai mic îi aduce în casă minunea minunilor. Zâna se purtă cu mare bunăcuviință, și vorbi astfel încât robi toate inimile. Oaspeții nu-și mai luau ochii de la dânsa și urechile lor nu mai ascultau alte vorbe, decât vorbele ei, că mult erau cu lipici.

Fiii cei mari ai împăratului povățuiră pe logodnicele lor ca să facă și ele tot ce va vedea pe zâna că face, și la cununie și la masă.

Împăratul își împlini pofța inimii lui. El dorise, vezi, să-și cunune toți copiii într-o zi, și așa și făcu.

Era vesel împăratul pentru aceasta, cât un lucru mare.

După ce se cununară fiii împăratului cu logodnicele ce-și aleseseră fiecare, se prinseră în horă și jucară, ca la nunta unui împărat. Ceilalți jucau, nu jucau, dară zâna când juca, părea că n-atinge pământul. Lumea privea și i se umplea inima de mândrie, căci fiul cel mic al împăratului lor adusesse o așa zână să o domnească. Oamenii se luau la prinsoare că nici în cer nu se găsea o mai mare frumusețe ca ceea ce aveau ei dinaintea ochilor lor.

Între acestea veni seara, și se puse o masă d-alea împărăteștile. Împrejurul mesei împărătești, o mulțime de alte mese erau puse pentru boierime, pentru negustorime și pentru prostime. Se puseră la masă.

Nurorile cele mari ale împăratului țineau ochii țință la zâna să vadă ce face ea ca să facă și ele, după povața soților lor.

Zâna, din fiecare fel de bucate ce se aducea la masă, lua câte nițele și băga în sân.

Asemenea făcură și cumnatele ei. Mâncară și se veseliră cât le ceru inima.

Când se sculară de la masă, zâna se duse la împăratul socru, îi sărută mâna, îi mulțumi, și, scoțând din sân, de unde băgase bucatele, un mănunchi de flori bine-mirositoare, i-l dete ca semn de iubire fiască.

Odată se umplu locul de un miros așa de frumos și strein, cum nu mai mirosise oamenii locului aceluia. Atunci toți într-o glăsuire strigară: "Să ne trăiască doamna și împărăteasa noastră", iară ea, fără a se mândri, se trase din naintea împăratului cu totul smerită și se așeză lângă soțiorul ei.

În calea ei, începu a curge de printre încrețiturile hainei sale mărgăritare, de umplu locul; iară mesenii, cu buni, cu proști, se plecară și le adunară.

Ducându-se și nurorile cele mai mari ale împăratului să-i mulțumească, îi sărutară și ele mâna. Când voiră însă a scoate și ele din sân ce puseseră în timpul mesei, băgară de seamă că hainele lor sunt murdare și terfelite de bucate, încât nu mai semăna a haine puse pe om, ci a alte dihanii, și se făcu un râs de mila lor în toată nunta, încât plecară umilite în cămările lor ca să se schimbe, fiindcă nu mai era chip a mai sta așa îngălate la nuntă.

Atunci mulțimea, cu mic, cu mare, și împăratul împreună cu dânsa, strigară într-un grai, că acești soți să-i domnească de aci înainte. Împăratul se coborî din scaun, și se urcă fiul cel mic cu soția sa.

Această împărăteasă cu rostul ei cel blajin, cu purtarea cea cumpătată, se făcu de o iubiră până și cumnatele ei. Iară fiul împăratului, cu agerimea minții lui, cu înțelepciunea cea firească și cu povețele împărătesei, soția lui, domni în pace, în liniște și în veselie toată viața lui.

Eram și eu p-acolo. Și fiindcă am dobândit și eu un os de ros, mi-am pus în gând să vă povestesc, boieri d-voastră, lucruri care, de s-ar crede, m-ar da de minciună;

Pasărea măiastră

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat evlavios și bun. El avea trei feciori. Pe lângă multe bunătăți ce făcuse oamenilor din împărăția lui, a ridicat și o monastire de care să se ducă pomina. A împodobit-o cu aur, cu pietre nestemate și cu tot ceea ce meșterii din acea țară au socotit mai scump și mai frumos. O mulțime de stâlpi de marmură și poleiți erau prin biserică și pe dinaintea ei. Zugrăvelele cele mai prețioase, policandre de argint suflate cu aur, candelor de argintul cel mai bun și mari cât donița, cărțile cele mai alese erau zestrea monastirii aceleia. Cu cât se bucura împăratul de frumusețea ei, cu atât se întrista că nu putea să o săvârșească pe deplin, căci turnul se surpa.

"Cum se poate, zise împăratul, să nu pot sfârși astă sântă biserică? Iată am cheltuit toată starea, și ea nu este încă târnosită."

Și dete sfără în țară ca orice meșter se va găsi care să poată să-i ridice turnul, să știe că va dobândi de la dânsul mari daruri și boierie. Pe lângă acestea, poruncă dete ca în toate bisericile să se facă rugăciuni și privegheri, ca să se îndure milostivul Dumnezeu a-i trimete un meșter bun.

Iară a treia noapte visă împăratul că dacă va aduce cineva pasărea măiastră de pe tărâmul celălalt și să-i așeze cuibul în turn, se va putea face monastirea desăvârșită. Spuse fiilor acest vis, iară ei se întreceau care de care să plece mai-nainte, și să se închine cu slujba la tată-său împăratul. Atunci împăratul le zise:

– Eu văz, feții mei, că toți aveți dorința de a vă face datoria către Dumnezeu; însă nu vă puteți duce toți deodată. Acum să se ducă fiul meu cel mai mare; și dacă nu va putea el să izbutească, să se ducă altul, și tot așa pe rând, până când Dumnezeu își va arăta mila lui către noi.

Copiii tăcură și se supuseră; iară feciorul cel mare al împăratului se găti de drum. Merse ce merse și dacă trecu de hotarele tatălui său, stete să conăcească într-o dumbravă frumoasă. După ce făcu focul, sta acolo până să se gătească mâncarea, când văzu deodată înaintea lui un vulpoi care îl rugă să-și lege ogarul, să-i dea și lui un codru de pâine, un pahar de vin și să-l lase să se încălzească și el la al foc. Fiul împăratului, în loc să asculte rugăciunea, dete drumul ogarului, care se luă după dânsul. Atunci vulpoiul făcu un semn asupra lui și îl schimbă în stană de piatră.

Văzând împăratul că fiul său cel mare nu se mai întoarce ascultă rugăciunea fiului celui mijlociu, și îi dete voie să meargă și dânsul. Acesta, după ce se găti și își luă merinde de drum, porni și dânsul. La locul unde se împietrise frate-său, păți ca dânsul; fiindcă nu voi să dea ascultare rugăciunilor ce-i adusesese vulpoiul, ci voia să-l prinză ca să-i ia pielea.

Împăratul se puse pe gânduri văzând că după atâta mare de timp nu se mai întoarce fiii săi nici cu pasărea măiastră, nici fără dânsa, când fiul cel mai mic îi zise:

– Tată, iată este acum destul timp de când frații mei cei mari au plecat să aducă pasărea măiastră și nu s-au mai întors nici cu ispravă, nici fără ispravă.

Să-mi dai bani de cheltuială

Și haine de primeneală,

ca să-mi cerc și eu norocul. Și de voi izbuti, te vei bucura, tată, că ți se împlinește dorința, iară de nu, eu nu voi suferi nici o umilință.

– Frații tăi cei mari, zise împăratul, după cum se vede, n-au putut să facă nimic spre a aduce acea pasăre măiastră, ba poate să-și fi răpus capetele, deoarece sunt duși de atâta timp și nu se mai întoarce nici unul. Eu sunt bătrân de aci înainte; dacă vei lipsi și tu, cine să-mi dea ajutor la greutățile împărăției, și dacă voi muri, cine să se suie pe scaunul meu, dacă nu tu, fiul meu? Rămâi aci, dragul tatei, nu te mai duce.

– Domnia ta, tată, știi prea bine că n-am ieșit din poruncile împărăției tale nici cât negru sub unghie; și dacă acum cutez a stăruî în rugăciunea mea, este numai că voiesc, dacă-ș putea, să împlinesc o dorință care nu dă odihnă sufletului măriei tale, dorință pe care te silești de mulți ani și cu mari cheltuieli să o împlinești.

După multe rugăciuni și stăruință, împăratul se înduplecă și-i dete voie. Își alese calul

ce-i plăcu din grajdul împărătesc, un ogar să-l aibă de tovarăș, își luă merinde de ajuns și plecă.

După trecere de oarecare timp, sosiră amândoi fiii cei mai mari ai împăratului, aducând cu sine-le pasărea măiastră și o roabă pe care o făcură găinăreasă. Toată lumea se mira de frumusețea acelei pasări, care era cu mii de mii de vopseli, penele ei străluceau ca oglinda la soare; iar turnul bisericii nu se mai surpă; pasărea se așeză în acel turn cu cuibul ei. Un lucru se băgă de seamă; pasărea se părea a fi mută, căci nu da nici un viers, și toți câți o vedea o căinea cum de o așa pasăre frumoasă și mândră să nu aibă viers, pentru care și împăratul, cu toată bucuria ce avea pentru biserică și turnul ei, se mâhnea că pasărea nu-i cânta.

Locuitorii începuseră a uita de fiul împăratului cel mic: atâta de multă bucurie aveau ei că li se adusesse pasărea măiastră, ceea ce oprise turnul de a se surpa, și astfel biserica se putuse face cu desăvârșire; numai împăratul se mâhnea în sufletul său că nu este față și fiul său cel mic care să se împărtășească de bucuria poporului său; când într-una din zile veni găinăreasa și-i zise:

– Mărite împărate, să-ți fie fața luminată, toată cetatea se minunează de viersul pasării măiestre; un cioban, cum a intrat azi de dimineață în biserică, pasărea a început să cânte de să se spargă, și este așa de veselă, încât pare că nu o încape locul. Asta este a doua oară de când, cum intră acel cioban în biserică, pasărea nu mai contenește de a cânta; cum iese el, ea tace.

– Să se aducă acel cioban înaintea mea chiar acum.

– Măria ta, după cum se vede, ciobanul este străin, căci nimeni nu-l cunoaște. Fiii măriei tale, precum mi s-a spus, ar fi pus paznici să-l prinză.

– Taci! zise împăratul, nu vorbi de fiii mei, căci nu ți se cuvine ție să te atingi de ei.

Împăratul puse și el câțiva slujbași să pândască pe sub ascuns și, cum va vedea pe ciobanul care, când va intra în biserică, pasărea va cânta, să pună mâna pe dânsul și să-l aducă înaintea lui.

Nu s-a mulțumit pe atât, ci și însuși s-a dus la biserică în sărbătoarea cea mai apropiată ca să auză cu urechile sale cântecul cel minunat al pasărei, și să vadă cu ochii săi pe acel păstor tânăr; și, de n-ar fi fost de față, s-ar fi întâmplat o luptă crâncenă între slujitorii săi și oamenii puși de fiii lui, carii voiau cu dinadinsul să pună mâna pe cioban. Atunci porunci împăratul să aducă pe acel păstor cu omenie la palatul său, pentru că nu știu ce simți împăratul în inimă când îl văzu așa de tânăr, blând, smerit și cu boiul de voinic.

După ce ieși de la biserică, împăratul se duse drept la palat, pentru că inima îi zicea că trebuie să fie ceva de ciobanul acela. Cum îl văzu împăratul, îi zise:

– la spune-mi, flăcăule, din ce parte de loc ești? Ai părinți, și cum s-a întâmplat de ai venit p-aci?

– Istoria mea, luminate împărate, este lungă. Părinți am, asemenea și frați. Ca să-ți povestesc cum am venit p-aici și din ce parte de loc sunt, îmi trebuie mai mult timp.

Dară dacă voința măriei tale este să știi, sunt gata a mă supune. Chiar mâine până în ziuă voi veni la măria ta pentru aceasta. Acum este târziu.

– Bine, voinice; mâine în revărsat de zori te aștept.

A doua zi dis-de-dimineață, ciobanul veni și așteptă porunca împăratului; iară împăratul, cum auzi că a venit păstorul cu pricina, îl chemă înaintea lui.

– la spune-mi, flăcăule, ce este cauza de cântă pasărea măiastră, cum pui tu piciorul în biserică, și tace, dacă ieși?

– Ca să știi aceasta și altele, luminate împărate, lasă-mă să-ți povestesc toată istoria mea.

– Iacă te ascult, povestește-mi tot ce vei voi.

Atunci ciobanul începu:

– Am tată și frați. Am plecat din casa părintească ca să fac o faptă care să veselească pe tata, căci el era trist că nu putea să-și împlinească dorința. După o călătorie de câteva zile, am ajuns la o câmpie frumoasă, de unde de deschidea mai multe drumuri.

Acolo am voit să conăcesc. Mi-am făcut un focșor bun, am scos merindele ce aveam și, când era să mă pui la masă, mă trezesc cu un vulpoi lângă mine. Nu știu nici de unde, nici pe unde veni, că eu nu l-am văzut. Pare că ieși din pământ.

"Fă bine, mă rog, îmi zise, și lasă-mă să mă încălzesc și eu la focul tău, că uite, tremur de-mi clănțnesc dinții în gură. Dă-mi și o bucată de pâine și un pahar de vin să-mi potolesc a foame și sete care mă chinuiesc. Și ca să mă mănânc în liniște și să mă pot încălzi fără frică, leagă-ți ogarul."

"Prea bine, îi zisei, poftim de te încălzește; iată merindetele mele, și plosca mea, mănâncă și bea cât vei pofti."

Apoi am legat ogarul și am șezut amândoi lângă foc, povestind. Din una din alta, îi spusei unde mă duc; ba încă îl și rugai dacă știe ceva să-mi spuie cum să fac, cum să dreg, să-mi împlinesc slujba cu care m-am însărcinat de bună-voia mea.

"Cât pentru asta, îmi zise vulpoiul, fii pe pace. Mâine de dimineață plecăm amândoi, și dacă nu te-ai face eu să izbutești, să nu-mi mai zici pe nume."

Șezurăm la foc, ne ospătarăm ca niște prieteni; apoi vulpoiul își luă noapte bună și pieri ca o nălucă. Mă ciudeam în mine cum de să nu-l văz încotro a apucat, și tot frământându-mi mintea să știu cum a venit și cum s-a dus fără să bag de seamă, am adormit.

Când a venit a doua zi în faptul zilei, m-a găsit minunându-mă de niște stane de piatră ce închipuiau doi oameni, doi cai și doi ogari. De cum îl văzui, ne gătirăm de ducă.

Vulpoiul, se dete de trei ori peste cap și se făcu un voinic, știi colea, cum ți-e drag să te uiți la el. Pe cale îmi spuse că locul unde am mas noaptea trecută era moșia lui, că este înșurat, că are copii, că el era blestemat să poarte corpul de vulpoi până când un om va avea milă de el, îi va priimi să se încălzească cu dânsul la un foc, îi va da un codru de pâine și un pahar cu vin; că eu am fost acel om, că acum este dezlegat de blestem și că de aceea va merge cu mine, și nu mă va lăsa singur până ce nu voi ajunge la izbândă.

Îmi păru bine de astă întâmplare, și așa noi merserăm, zi de vară

până-n seară

și ajunserăm la o poiană, unde maserăm peste noapte. Tovarășul meu de călătorie îmi spuse că a doua zi avem să trecem pe hotarul unor zmei, că acolo credea el că voi găsi ceea ce căutam.

A doua zi am înaintat pe moșia zmeilor, dat tot cam cu teamă, când, pe la chindii, am ajuns la palaturile zmeilor. Măndrețe ce am văzut acolo nu se poate povesti. Grădina cu fel de fel de flori și de pomi; casele învălitate cu argint care strălucea la soare ca oglinda, păreții era împodobiiți cu chipuri și flori săpate, iară ciubucele erau poleite; fântâni care aruncau apă în sus. Avurăm parte că zmeii nu erau acasă când am ajuns acolo. Furăm întâmpinați în pragul porții de o fată frumoasă, frumoasă, de pare că era făcută din zahăr, care ne zise să nu călcăm în curte, în lipsa zmeilor, că nu e bine de noi; apoi lăcrămă de bucurie că a mai văzut oameni de pe tărâmul de unde a furat-o zmeii.

Întrebând-o despre lucrul ce căutam, ne-a spus că se află la alți zmei, rude ale zmeilor pe moșia cărora eram.

"Duceți-vă, ne zise ea, că cu ajutorul lui Dumnezeu, nădăjduiesc să izbândiți, și întorcându-vă, luați-mă și pe mine."

După ce ne învăță cum să facem să intrăm în curtea zmeilor și cum să lucrăm, mă jură pe ce am mai scump pe lume, pe tata, ca să nu o las la zmei, ci să o iau; iară noi ne-am dus. Ce e drept, și mie îmi plăcu fata, de cum o văzui.

Și ajungând la hotarul celorlalți zmei, am stat de ne-am odihnit. Iară în revărsat de ziori, am pornit pe tărâmul zmeilor, și am ajuns cam aproape de nămiezi la palaturile lor, care erau și mai frumoase decât ale celor dintâi. Cum am descălecat, m-am dus la grajd, iară tovarășul meu s-a întors înapoi; fiindcă așa ne învățase fata.

Caii erau la iesle. Unul din ei a întors capul și s-a uitat la mine. Eu l-am frecat la ochi, l-am tras de urechi, i-am sumuțat și i-am pus frâul în cap. Apoi încălecând, d-a-ncălarele am luat colivia cu pasărea măiastră care era în pridvor.

– Tu ai luat pasărea măiastră? zise împăratul; tu ești fiul meu pe care toată lumea îl ține de pierdut?

– Așa, tată.

Și după ce sărută mâna împăratului, îl rugă să poruncească a se aduce de față găinăreasa.

Dacă veni găinăreasa, ciobanul zise:

– Asta este fata de care îți spusei.

– Cum se poate? răspunse împăratul. Dară cum a ajuns găinăreasă?

– Asta ți-o va spune ea; căci eu nu știu. Și așa cum zisei, începu el a povesti, după ce înhățai colivia și o luai la sănătoasă cu bidiviul luat de la zmei, începură să nincheze caii ceilalți și să facă un zgomot de ți se făcea părul măciucă; iară eu îmi țineam firea. Unde se luară zmeii după mine, și fugi, și fugi, până ce ajunsei la tovarășul care mă aștepta la hotar; și dacă nu era el, puneau zmeii mâna pe mine și cine știe ce se alegea de capul meu. Tovarășul meu însă întinse mâna și răcni o dată la dâșii: stați! Iară ei pare că fură de piatră de când lumea; nici un pas nu mai făcură înainte. După ce mă luă în brațe și mă sărută, se miră și el de frumusețea pasărei. Zmeii însă umbla cu șoșele, cu momele, să-mi ia pasărea, făgăduindu-mi câte în lună și în soare; dacă văzură că nu mă poate îndupleca, mă ruga ca barim calul să li-l dau; în sfârșit, văzui eu că nu e bine să-i las tocmai de tot mânăni, le-am dat calul, și eu am plecat cu tovarășul meu și cu pasărea; iară zmeilor li se scurgeau ochii după dânsa.

Ajungând la palaturile celorlalți zmei, fata ne aștepta în poartă; plesni de trei ori cu un bici și tot palatul se făcu un măr, pe care ea îl luă; iară eu o înhățai de mijloc și pe ici ți-e drumul.

Aoleu! dară zmeii când simțiră! unde veneau cu o falcă în cer și cu una în pământ, și unde răcneau de-ți îngheța sângele în vine. Eu îmi făcui curagi, detei piteni calului și împreună cu tovarășul meu fugeam ca vântul; zmeii însă veneau ca gândul. Dacă văzu tovarășul meu așa și că nu este chip a scăpa cu față curată, se opri în loc, amenință asupra lor și se făcură stane de piatră. Iară noi ne urmarăm călătoria venind până iarăși în câmpia de unde plecasem, adică pe moșia vulpoiului. După ce ne-am odihnit și am dat mulțumită Domnului că am terminat cu bine astă treabă, l-am întrebat ce însemna acele stane de piatră. Atunci el îmi zise:

"De vei ști, te vei căi; de nu vei ști, iarăși te vei căi."

"Spune-mi, te rog", îi zisei.

"Aceștia sunt frații tăi, îmi răspunse. Ei, în loc să facă ca tine, să primească cu dragoste rugăciunea mea, asmuțară ogarii după mine, ceea ce îmi prelungi scârbosul blestem de a purta leșul vulpoiului; iară eu îi împietrii".

"Pentru dragostea mea, rogu-te, îi zisei eu, și pentru prietenia ce am legat, fă-i iară oameni cum au fost."

"Mult mi-e dragă prietenia ta, răspunse el, și de aceea fie după voia ta; dară o să te căiești."

Și într-un minut nu știu ce făcu din mână, că deodată pietrele acele se scuturară și frații mei rămaseră în mirare văzându-se față cu noi.

Ne luarăm ziua bună de la tovarășul meu și plecarăm să ne întoarcem acasă.

Pasămite, frații mei îmi cocea turta.

"Frate, îmi ziseră ei, după ce călătorirăm câțva, am obosit de atâta drum; căldura este mare; aide ici la un eleșteu pe care îl știm noi, să bem câte nițică apă, să ne răcorim."

Am ascultat și am mers. Bău cel mare, bău și cel mijlociu; iară când era să beau și eu, cum eram pus pe brânci pe marginea eleșteului ca să ajung cu gura la apă, cum făcuseră și ei, mă trezii cu o usturime grozavă la amândouă picioarele; când să mă întorc să văz ce este pricina, nu mă mai putui scula în picioare; mi le tăiaseră frații mei, și-și cătau de drum, fără a mai asculta la rugăciunile și vaietele mele.

Trei zile și trei nopți am mas acolo prinprejurul eleșteului. Calul eu, biet, când vedea că vine câte un balaur la mine, mă lua cu dinții de pe la spate, de haine, și fugea încotro vedea cu ochii, și azvârlea din picioare de nu se putea apropia de noi nici o fiară

sălbatică.

În sfârșit a patra zi am dat peste un orb care orbăcea și el pe dibuite.

"Cine este acolo?" întrebai eu.

"Un biet neputincios", răspunse el.

Și după ce îmi spuse cum frații i-a scos ochii, din pizmă, i-am povestit și eu cum mi-a tăiat frații picioarele. Atunci el îmi zise:

"Știi ce? Aide să ne prindem frați de cruce. Eu am picioare, tu ai ochi; să te port în spinare. Eu să umblu pentru tine; tu să vezi pentru mine. Eu știu că p-aci prin vecinătate este o scorpie mare. Cu sângele ei se poate vindeca orice boală ar fi".

M-am învoit cu dânsul la aceasta și am mers până am dat de locuința scorpiei. Ea nu era acasă. Orbul mă așeză după ușe și îmi zise ca să dau cu sabia să o tai, cum va intra; iară el se ascunse după sobă. Nu așteptarăm mult și iată scorpia venea supărată, fiindcă simțise că-i călcase cineva casa. Cum o văzui, inima se făcuse cât un purice în mine, iară când intră pe ușă, așteptai până să-mi vie bine, și unde dedei o dată cu sete, încât dintr-o lovitură îi tăiai câtetrele capetele.

Mă unsei numaidecât cu sângele ei cald, și cum atinsei picioarele la loc, se lipiră de parcă fusese acolo de când lumea. Unsei și pe orb, și îi veni vederile ca mai-nainte.

După ce mulțumirăm lui Dumnezeu, plecarăm fiecare la ale noastre.

N-am voit să viu d-a dreptul acasă, ci am socotit mai bine să mă bag cioban și să las ca Dumnezeu să aducă lucrurile așa încât să se dovedească vinovatul. Nu m-am înșelat în credința mea, că iată puterea lui mare este și judecata lui dreaptă.

– Spune și tu, zise împăratul găinăresei, cum de ai ajuns găinăreasă și roabă?

– După ce a tăiat picioarele fratelui celui mic, fiii cei mari ai împărăției tale mă luară unul pe mine și altul pasărea măiastră. Eu plângeam de mă topeam, că mă despărțea de fiul cel mic al măriei tale, pe care îmi era drag să-l privesc, fiindcă-l văzusem că e un pui de românaș. Ei mă siliră să mă iubesc cu unul din ei, îmi făgădui că mă va lua de soție cum voi ajunge la curtea împărătească. După ce m-am împotrivit la toate siluirile ce amândoi voiau să-mi facă, am priimit mai bine să fiu roabă și găinăreasă la curtea împărăției tale, decât să mă duc aiurea, fiindcă știam că Dumnezeu nu va lăsa să se prăpădească acela care a umblat cu dreptatea în sân, și acum, mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a arătat cum fapta bună nu moare niciodată.

– Poți tu să-mi dovedești, întrebă împăratul, că tu ești acea fată și nu alta?

– Acest măr, zise ea, pe care îl scoase din sân, poate să încredințeze pe orîșicine că eu sunt. Fiii d-tale cei mai mari n-au știut de dânsul, că mi l-ar fi luat, și nu m-aș mai fi întâlnit cu dânsul.

Atunci, ieșind afară, plesni dintr-o biciușcă de trei ori asupra mărilor și unde se ridică niște palaturi, încât în toată împărăția nu se găsea altele ca acelea.

Împăratul rămase și el în mirare. Și voind a sărbători venirea fiului celui mic, acesta zise:

– Tată, înainte de a mulțumi lui Dumnezeu că m-am întors sănătos, să mergem câteșitrei frații înaintea lui la judecată.

Împăratul n-avu ce zice. Se aduseră frații înaintea împăratului, carii deteră în genunchi și cerură iertare de la fratele cel mai mic. El le zise:

– Dacă Dumnezeu vă va ierta, iertați să fiți și de la mine.

Neavând încotro, se duseră înaintea bisericii și puseră trei uleie depărtate deopotrivă unul de altul. Intrară fiecare cu picioarele în câte unul, și aruncară cu praștia în sus câte o piatră; pietrele fraților celor mari se întoarseră și loviră pe fiecare în cap cu așa tărie, încât rămaseră morți. Piatra însă a fiului celui mic de împărat căzu dinaintea lui.

Lumea se adunse de se uita la astă judecată dumnezeiască, iar împăratul, după ce făcu nuntă și-și însoți copilul cu găinăreasa, se coborî de pe tron și puse pe fiul său în locu-i, care, dacă o fi trăind, împărățește și până azi.

Eram și eu față la acele întâmplări, pe care le povestesc acum celor ce mă ascultă.

Greuceanu de Petre Ispirescu

A fost un împărat și se numea împăratul Roșu. El era foarte mâhnit că, în zilele lui, niște zmei furaseră soarele și luna de pe cer.

Trimise deci oameni prin toate țările și răvașe prin orașe, ca să dea de știre tuturor că oricine se va găsi să scoată soarele și luna de la zmei, acela va lua pe fiie-sa de nevastă și încă jumătate din împărăția lui, iară cine va umbla și nu va izbândi nimic, acela să știe că i se va tăia capul.

Mulți voinici se potricăliseră semețindu-se cu ușurință că va scoate la capăt o asemenea însărcinare; și când la treabă, hăt în sus, hăt în jos, da din colț în colț și nu știa de unde s-o înceapă și unde s-o sfârșească, vezi că nu toate muștele fac miere. Împăratul însă se ținu de cuvânt.

Pe vremea aceea, se afla un viteaz pe nume Greuceanu. Auzind și el de făgăduința împărătească, ce se gândi, ce se răzgândi, că numai își luă inima în dinți, încumetându-se pe ajutorul lui Dumnezeu și pe voinicia sa, și plecă și el la împăratul să se închine cu slujba. Pe drum se întâlni cu doi oameni pe cari slujitorii împărătești îi ducea la împăratul ca să-i taie, pentru că fugiseră de la o bătălie ce o avusese împăratul acesta cu niște gadine. Ei erau triști, bieții oameni, dară Greuceanu îi mângâie cu niște vorbe așa de dulci, încât le mai veni nițică inimă, că era și meșter la cuvânt Greuceanu nostru. El își puse nădejdea în întâmplarea aceasta și își zise: "Îmi voi încerca norocul. De voi izbuti să înduplec pe împăratul a ierta pe acești oameni de la moarte, mă voi încumeta să mă însărcinez și cu cealaltă treabă; iară de nu, sănătate bună! Mă voi duce de unde am venit. Asta să fie în norocul meu; niciodată nu strică cineva să facă o încercare".

Și astfel, poftorindu-și unele ca acestea, aide, aide, ajunge la curtea împărătească. Înfățișându-se la împăratul, atâtea îi povesti, așa cuvinte bune și dulci scoase și atâtea meșteșug puse în vorbirea sa, încât și împăratul crezu că pe nedrept ar fi să omoare pe acei oameni; că mai de folos i-ar fi lui să aibă doi supuși mai mult, și că mai mare va fi vaza lui în lume de s-ar arăta milostiv către popor.

Nu mai putură oamenii de bucurie când auziră că Greuceanu a măglist pe împăratul până într-atâtea, încât l-a făcut să-i ierte. Mulțumiră lui Greuceanu din toată inima și îi făgăduiră că toată viața lor se vor ruga lui Dumnezeu pentru dânsul ca să meargă din izbândă în izbândă, ceea ce și făcură.

Această izbândă o luă drept semn bun, și Greuceanu, mergând a doua oară la împăratul, grăi cu cuvintele lui mieroase cele următoare:

– Mărite doamne, să trăiești întru mulți ani pe luminatul scaunul acestei împărății. Mulți voinici s-au legat către măriia ta să scoată de la zmei soarele și luna pe care le-a hrăpit de pe cer, și știu că cu moarte au murit, fiindcă n-au putut să-și îndeplinească legămintele ce au făcut către măriia ta. Și eu, mărite doamne, cuget a mă duce întru căutarea acestor tâlhari de zmei, și mi-ar fi voia să-mi încerc și eu norocul, doar-doar va da Dumnezeu să ajungem a putea pedepsi pe acei blestemați de zmei, pentru nesocotita lor îndrăzneală. Dar fii-mi milostiv și mână de ajutor.

– Dragul meu Greucene, răspunse împăratul, nu pot să schimb nici o iotă, nici o cirtă din hotărârea mea. Și aceasta nu pentru altceva, ci numai și numai pentru că voiesc să fiu drept. Poruncile mele voi să fie una pentru toată împărăția mea; la mine părtinire nu este scris.

Văzând statornica hotărâre a împăratului și dreptatea celor vorovite de dânsul, Greuceanu cuvântă cu glas voinicesc:

– Fie, mărite împărate, chiar de aș ști că voi pieri, tot nu mă voi lăsa până nu voi duce la capăt bun sarcina ce îmi iau de bună-voia mea.

Se învoiră, și peste câteva zile și plecă, după ce puse la cale tot ce găsi că e bine să facă, ca să scape cu fața curată din această întreprindere.

Greuceanu luă cu dânsul și pe fratele său și merse, merse, merse cale lungă, depărtată, până ce ajunse la Faurul-pământului, cu care era frate de cruce. Acest faur, fiind cel mai mare meșter de pe pământ, era și năzdrăvan. Aici se opriră și poposiră.

Trei zile și trei nopți au stat închiși într-o cămară Greuceanu cu Faurul-pământului și se sfătuiră.

Și, după ce se odihniră câteva zile și mai plănuiră ceea ce era de făcut, Greuceanu și frate-său o luară la drum.

Îndată după plecarea Greuceanului, Faurul-pământului se apucă și făcu chipul lui Greuceanu numai și numai din fier, apoi porunci să arză cușnița ziua și noaptea și să țină chipul acesta fără curmare în foc.

Iară Greuceanu și frate-său meraseră cale lungă, și mai lungă, până ce li se făcu calea cruci; aici se opriră, se așezară pe iarbă și făcură o gustărică din merindele ce mai aveau, și apoi se despărțiră, după ce se îmbrățișară, și plâneră ca niște copii.

Mai nainte d-a se despărți, își împărțiră câte o basma și se înțeleaseră zicând: "Atunci când basmalele vor fi rupte pe margini, să mai tragă nădejde unul de altul că se vor mai întâlni; iară când basmalele vor fi rupte în mijloc, să se știe că unul din ei este pierit".

Mai înfipse și un cuțit în pământ și ziseră: "Acela din noi, care s-ar întoarce mai întâi și va găsi cuțitul ruginit să nu mai aștepte pe cellalt, fiindcă aceasta însemnează că a murit". Apoi Greuceanu apucă la dreapta și frate-său la stânga.

Fratele Greuceanului, umblând mai multă vreme în sec, se întoarse la locul de despărțire și, găsind cuțitul curat, se puse a-l aștepta acolo cu bucurie, că văzuse soarele și luna la locul lor pe cer.

Iară Greuceanu se duse, se duse pe o potecă care-l scoase tocmai la casele zmeilor, așezate unde-și înțârcase dracul copiii. Dacă ajunse aici, Greuceanu se dete de trei ori peste cap și se făcu un porumbel. Vezi că el ascultase năzdrăvăniile ce-l învățase Faurul-pământului. Făcându-se porumbel, Greuceanu zbură și se puse pe un pom care era tocmai în fața caselor.

Atunci, ieșind fata de zmeu cea mare și, uitându-se, se întoarse repede și chemă pe mumă-sa și pe soră-sa cea mică, ca să vină să vadă minunea.

Fata cea mică zise:

– Măiculiță și surioară, pasărea asta gingașă nu mi se pare ogurlie pentru casa noastră. Ochii ei nu seamănă a de pasăre, ci mai mult seamănă a fi ochii lui Greuceanu cel de aur. Până acuma ne-a fost și nouă! D-aici înainte numai Dumnezeu să-și facă milă de noi și d-ai noștri.

Pasămite aveau zmeii cunoștință de vitejia lui Greuceanu.

Apoi intrară căteștrele zmeoaicele în casă și se puseră la sfat.

Greuceanu numaidecât se dete iarăși de trei ori peste cap și se făcu o muscă și intră în cămara zmeilor. Acolo se ascunse într-o crăpătură de grindă de la tavanul casei și ascultă la sfatul lor. După ce luă în cap tot ce auzi, ieși afară și se duse pe drumul ce ducea la Codru Verde și acolo se ascunse sub un pod.

Cum se vede treaba, din cele ce auzise, știa acum că zmeii se duseseră la vânat în Codru Verde și aveau să se întoarcă unul de cu seară, altul la miezul nopții și tartorul cel mare despre ziua.

Așteptând Greuceanu acolo, iată mare, că zmeul cel mai mic se întorcea și, ajungând calul la marginea podului, unde sforăi o dată și sări înapoi de șapte pași. Dară zmeul, mâniindu-se, zise:

– Ah, mânca-o-ar lupii carnea calului! Pe lumea asta nu mi-e frică de nimeni, numai de Greuceanu de Aur; dar și pe acela c-o lovitură îl voi culca la pământ.

Greuceanu, auzind, ieși pe pod și strigă:

– Vino, zmeule viteaz, în săbii să ne tăiem, sau în luptă să ne luptăm.

– Ba în luptă, că e mai dreaptă.

Se apropiară unul de altul și se luară la trântă.

Aduse zmeul pe Greuceanu și-l băgă în pământ până în genunchi. Aduse și Greuceanu pe zmeu și-l băgă în pământ până în gât și-i tăie capul. Apoi, după ce aruncă leșul zmeului și al calului sub pod, se puse să se odihnească.

Când, în puterea nopții, veni și fratele cel mare al zmeului, și calul lui sări de șaptesprezece pași înapoi. El zise ca și frate-său, iară Greuceanu îi răspunse și lui ca și

celui dintâi.

Ieșind de sub pod, se luă la trântă și cu acest zmeu.

Și unde mi-aduse, nene, zmeul pe Greuceanu și-l băgă în pământ până la brâu. Dară Greuceanu, sărind repede, unde mi-aduse și el pe zmeu o dată, mi-l trânti și-l băgă în pământ până în gât și-i tăie capul cu paloșul. Aruncându-i și mortăciunea acestuia și a calului său sub pod, se puse iarăși de se odihni.

Când despre zori, unde venea, măre, venea tat-al zmeilor, ca un tartor, de cătrănit ce era, și când ajunse la capul podului, sări calul lui șaptezeci și șapte de pași înapoi. Se necăji zmeul de această întâmplare cât un lucru mare, și unde răcni:

– Ah, mâncare-ar lupii carnea calului; că pe lumea asta nu mi-e frică de nimenea, doară de Greuceanu de Aur; și încă și pe acesta numai să-l iau la ochi cu săgeata și îl voi culca la pământ.

Atunci, ieșind și Greuceanu de sub pod, îi zise:

– Deh! zmeule viteaz, vino să ne batem, în săbii să ne tăiem, în sulii să ne lovim, ori în luptă să ne luptăm.

Sosi zmeul și se luă la bătaie: în săbii se bătură ce se bătură și se rupseră săbiile; în sulii se lovira ce se lovira și se rupseră sulii; apoi se luă la luptă: se zguduiau unul pre altul de se cutremura pământul; și strânse zmeul pe Greuceanu o dată, dară acesta, băgând de seamă ce are de gând zmeul, se umflă și se încordă în vine și nu păți nimic, apoi Greuceanu strânse o dată pe zmeu, tocmai când el nu se aștepta, de-i pârâi oasele.

Așa luptă nici că s-a mai văzut. Și se luptară, și se luptară, până ce ajunse vremea la nămiezi, și osteniră. Atunci trecu pe deasupra lor un corb carele se legăna prin văzduh și căuta la lupta lor. Și văzându-l, zmeul îi zise:

– Corbule, corbule, pasăre cernită, adu-mi tu mie un cioc de apă și-ți voi da de mâncare un voinic cu calul lui cu tot.

Zise și Greuceanu:

– Corbule, corbule, mie să-mi aduci un cioc de apă dulce, căci eu ți-oi da de mâncare trei leșuri de zmeu și trei de cal.

Auzind corbul aceste cuvinte, aduse lui Greuceanu un cioc de apă dulce și îi astâmpără setea; căci însetosaseră, nevoie mare. Atunci Greuceanu mai prinse la suflet, și, împuternicindu-se, unde ridică, nene, o dată pe zmeu, și trântindu-mi-l îl băgă în pământ până în gât și-i puse piciorul pe cap, ținându-l așa. Apoi îi zise:

– Spune-mi, zmeule spurcat, unde ai ascuns tu soarele și luna, căci azi nu mai ai scăpare din mâna mea.

Se codea zmeul, îngâna verzi și uscate, dară Greuceanu îi mai zise:

– Spune-mi-vei ori nu, eu tot le voi găsi, și încă și capul reteza-ți-l-voi.

Atunci zmeul, tot mai nădăjduindu-se a scăpa cu viață dacă îi va spune, zise:

– În Codru Verde este o culă. Acolo înăuntru sunt închise. Cheia este degetul meu cel mic de la mâna dreaptă.

Cum auzi Greuceanu unele ca acestea, îi reteză capul, apoi îi tăie degetul și-l luă la sine.

Dete corbului, după făgăduială, toate stârvurile, și, ducându-se Greuceanu la cula din Codru Verde, deschise ușa cu degetul zmeului și găsi acolo soarele și luna. Luă în mâna dreaptă soarele și în cea stângă luna, le aruncă pe cer și se bucură cu bucurie mare.

Oamenii, când văzură iarăși soarele și luna pe cer, se veseliră și laudară pe Dumnezeu că a dat atâta tărie lui Greuceanu de a izbândit împotriva împielitaților vrăjmași ai omenirii.

Iară el, mulțumit că a scos la bun capăt slujba, o luă la drum, întorcându-se înapoi.

Găsind pe frate-său la semnul de întrolocare, se îmbrățișară și, cumpărând doi cai ce mergeau ca săgeata de iute, întinseră pasul la drum ca să se întoarcă la împăratul.

În cale, dete peste un păr plin de pere de aur. Fratele Greuceanului zise că ar fi bine să mai poposească puțin la umbra acestui păr, ca să mai răsuflă și caii, iară până una, alta

să culeagă și câteva pere, spre a-și mai momi foamea. Greuceanu, care auzise pe zmeoaice ce plănuiseră, se învoi a se odihni; dară nu lăasă pe frate-său să culeagă pere, ci zise că le va culege el. Atunci trase paloșul și lovi părul la rădăcină. Când, ce să vezi d-ta? unde începu a curge niște sânge și venin scârbos și un glas se auzi din pom, zicând:

– Mă mâncași friptă, Greucene, precum ai mâncat și pre bărbatul meu.

Și nimic nu mai rămase din acel păr, decât praf și cenușe; iară frate-său încremeni de mirare, neștiind ce sunt toate acestea.

După ce plecară și merșeră ce merșeră, deteră peste o grădină foarte frumoasă cu flori și cu fluturei și cu apă limpede și rece.

Fratele Greuceanului zise:

– Să ne oprim aici nițel, ca să ne mai odihnim căișorii. Iar noi să bem nițică apă rece și să culegem flori.

– Așa să facem, frate, răspunse Greuceanu, dacă această grădină va fi sădită de mâini omenești și dacă acel izvor va fi lăsat de Dumnezeu.

Apoi, trăgând paloșul, lovi în tulpina unei flori care se părea mai frumoasă și o culcă la pământ; după aceea împunse și în fundul fântânei și a marginilor ei, dară în loc de apă începu a clocoti un sânge mohorât, ca și din tulpina florii, și umplu văzduhul de un miros grețos. Praf și țărână rămase și din fata cea mai mare de zmeu, căci ea se făcuse grădină și izvor ca să învenineze pe Greuceanu și să-l omoare.

Și scăpând și d-această pacoste, încălecară și plecară la drum, repede ca vântul; când ce să vezi d-ta? Unde se luase după dâșii scorpii de mumă a zmeoaicelor cu o falcă în cer și cu alta în pământ ca să înghiță pe Greuceanu și mai multe nu; și avea de ce să fie cătrănită și amărâtă: că nu mai avea nici soț, nici fete, nici gineri.

Greuceanu simțind că s-a luat după dâșii zmeoaica cea bătrână, zise frățină-său:

– la te uită, frate, înapoi și spune-mi ce vezi.

– Ce să văz, frate, îi răspunse el, iată un nor vine după noi ca un vârtej.

Atunci dete bice cailor cari mergeau repede ca vântul și lin ca gândul; dară Greuceanu mai zise o dată fratelui său să se uite în urmă. Acesta îi spuse că se apropie norul ca o flăcăraie; apoi, mai făcând un vânt cailor, ajunseră la Faurul-pământului.

Aci, cum descălecară, se închise în făuriște. Pe urma lor iaca și zmeoaica. De-i ajungea, îi prăpădea! Nici oscior nu mai rămânea din ei. Acum însă n-avea ce le mai face.

O întoarse însă la șiretluc: rugă pe Greuceanu să facă o gaură în părete ca măcar să-l vază în față. Greuceanu se prefăcu că se înduplecă și făcu o gaură în părete. Dară Faurul-pământului se aținea cu chipul lui Greuceanu cel de fier, ce arsese în foc de sărea scânteii din el. Când zmeoaica puse gura la spărtură ca să soarbă pe Greuceanu, Faurul-pământului îi băgă în gură chipul de fier roșu ca focul și i-l vârî pe gât. Ea, înghiort! înghiți și pe loc și crăpă. Nu trecu mult și stârvul zmeoaicei se prefăcu într-un munte de fier și astfel scăpară și de dânsa.

Faurul-pământului deschise ușa făuriștei, ieși afară și se veseliră trei zile și trei nopți de așa mare izbândă. El mai cu seamă era nebun de bucurie pentru muntele de fier. Atunci porunci călților să facă lui Greuceanu o căruță cu trei cai cu totul și cu totul de fier. După ce fură gata, suflă asupra lor și le dete duh de viață.

Luându-și ziua bună de la frate-său de cruce, Faurul-pământului, Greuceanu se urcă în trăsură cu frate-său cel bun și porni la Roșu-împărat ca să-și primească răsplata.

Merse, merse, până ce li se înfurci calea. Aci se opriră și poposiră. Apoi, Greuceanu desprinse de la căruță un cal și-l dete fratelui său, ca să ducă împăratului Roșu vestea cea bună a sosirii lui Greuceanu cu izbânda săvârșită; iară el rămase mai în urmă.

Înaintând el alene, răsturnat în căruță, trecu pre lângă un diavol șchiop carele ținea calea drumeților ca să le facă neajunsuri. Acestuia îi fu frică să dea piept cu Greuceanu, dară, ca să nu scape nici el neatins de răutatea lui cea drăcească, îi scoase cuiul din capul osiei de dindărăt și-l aruncă departe în urmă.

Apoi tot el zise Greuceanului:

– Măi, vericule, ți-ai pierdut cuiul, du-te de ți-l caută.

Greuceanu sărind din căruță, își uită acolo paloșul, din greșeală. Iară când el își căuta cuiul, diavolul îi fură paloșul, apoi, așezându-se în marginea drumului, se dete de trei ori peste cap și se schimbă într-o stană de piatră.

Puse Greuceanu cuiul la capul osiei, îl înțepeni bine, se urcă în căruță, și pe ici ți-e drumul! Nu băgă însă de seamă că paloșul îi lipsește.

Ascultați acum și vă minunați, boieri d-voastră, de pățania bietului Greuceanu. Un mangosit de sfetnic d-ai împăratului Roșu se fagăduise diavolului, dacă îl va face să ia el pe fata împăratului. Ba încă și rodul căsătoriei sale îl închinase acestui necurat.

Împielițatul știa că Greuceanu, fără paloș, era și el om ca toți oamenii. Puterea lui în paloș era; fără paloș era necunoscut. Îi fură paloșul și-l dete becisnicului de sfetnic.

Acesta se înfățișă la împăratul și îi ceru fata, zicând că el este cel cu izbânda cea mare.

Împăratul îl crezu, văzându-i și paloșul, și începuseră a pune la cale cele spre cununie.

Pe când se pregătea la curte, pentru nuntirea fiicei împăratului cu voinicul cel mincinos ce zicea că a scos soarele și luna de la zmei, vine și fratele Greuceanului cu vestea că Greuceanu are să sosească în curând.

Sfetnicul cel palavatic, cum auzi de una ca aceasta, merse la împăratul și zise că acela este un amăgitor și trebuie pus la închisoare. Împăratul îl ascultă. Iară sfetnicul umbla d-a-ncăteala, zorind să se facă mai curând nunta, cu gând că, dacă se va cununa odată cu fata împăratului, apoi poate să vină o sută de Greuceni, că n-are ce-i mai face, lucru fiind sfârșit.

Împăratului însă nu-i prea plăcu zorul ce da sfetnicul pentru nuntă, și mai târăgăi lucrurile.

Nu trecu mult și iată că sosește și Greuceanu și, înfățișându-se la împăratul, acesta nu știa între care să aleagă.

Credea că acesta să fie Greuceanu, dară nu-și putea da seamă de cum paloșul lui Greuceanu se află în mâna sfetnicului. Atunci băgă de seamă și Greuceanu că-i lipsește paloșul și tocmai acum îi veni în minte pentru ce nu văzuse el stana de piatră decât după ce-și găsisese cuiul de la osie și se întorcea la căruță cu dânsul. Pricepu el că nu e lucru curat.

– Împărate prealuminate, zise el, toată lumea știe că ești om drept. Te rog să-mi faci și mie dreptate. Mult ai așteptat, mai așteaptă, rogu-te încă puțin și vei vedea cu ochii adevărului.

Priimi împăratul a mai aștepta până ce să se întoarcă Greuceanu. Acesta se puse iarăși în căruța lui cu cai cu tot de fier și într-un suflet merse, până ce ajunse la stana de piatră, acolo unde Necuratul îi scosese cuiul de la căruță.

– Ființă netrebnică și păgubitoare omenirii, zise el, dă-mi paloșul ce mi-ai furat, căci de unde nu, praful nu se alege de tine.

Piatra nici că se clinti din loc măcar.

Atunci Greuceanu se dete de trei ori peste cap, se făcu buzdugan cu totul și cu totul de oțel, și unde începu, nene, a lovi în stană de se cutremura pământul. De câte ori da, de atâtea ori cădea câte o zburătură din piatră. Și lovi ce lovi până ce îi sfărâmă vârful.

Apoi deodată începu stana de piatră a tremura și a cere iertăciune. Iară buzduganul, de ce da, d-aia își întetea loviturile, și dete, și dete, până o făcu pulbere. Când nu mai fu în picioare nimic din stana de piatră, cătă prin pulberea ce mai rămăsese, și-și găsi Greuceanu paloșul ce-i furase Satana.

Îl luă și, fără nici o clipă de odihnă, veni și se înfățișă iarăși la împăratul.

– Sunt gata, mărite împărate, zise el, s-arăt oricui ce poate osul lui Greuceanu. Să vină acel sfetnic nerușinat care a voit să te amăgească, spre a ne înțelege la cuvinte.

Împăratul îl chemă.

Acesta, dacă veni și văzu pe Greuceanu cu sprinceană încruntată, începu să tremure și-și ceru iertăciune, spunând cum căzuse în mâinile lui paloșul lui Greuceanu.

După rugăciunea lui Greuceanu, dobândi iertare și de la împăratul, dar acesta îi porunci să piară din împărăția lui. Apoi scoase pe fratele Greuceanului de la închisoare și se

făcu o nuntă d-alea împărăteștile, și se încinse niște veselii care ținură trei săptămâni...
Și eu încălecai p-o șea, și vă povestii d-voastră așa.

Găinăreasa

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat și o împărăteasă. În căsătoria lor ei au trăit ca frații, și numai o fată au fost făcut. Ca și mamă-sa, această fată, din naștere, era cu o stea în frunte. Murind împărăteasa, a lăsat cu sufletul la ceasul morții ei și cu jurământ ca împăratul, soțul ei, să nu văduvească, ci să ia de soție pe aceea la care se va potrivi condurul ei. Împăratul o iubea, nevoie mare. Și nici în ruptul capului nu voia să se însoare de a doua oară. Un an întreg, întreguleț o plânse după înmormântarea ei.

Sfatul împărăției, știind hotărârea împărătesei, lăsată cu grai de moarte, se tot ținea de căra împăratului ca să se însoare, și mai multe nu. El se tot împotriva cu fel de fel de cuvinte.

Dacă văzu și văzu că scăpare nu este, se lăsă și el după sfatul mai-marilor împărăției. Dete condurul răposatei împărătesei și doi trimiși ai Sfatului împărătesc răzbătu țări și cetăți, căutând la cine s-ar potrivi condurul. Nu trecu mult și se întoarseră precum se duseră, fără nici o ispravă. Pasămite, condurul nu se potrivi la nici o fată de împărat, la nici o cucoană, la nici o jupâneasă, la nici o țărancă, ba chiar la nici o roabă. Împăratul nu mai putea de bucurie de această întâmplare.

Condurul sta d-a pururea pe masă în camera împăratului. Oricine voia să-l încerce avea toată voia.

Într-una din zile când împăratul ținea sfat cu boierii cei mari pentru trebile împărăției, iacă și fie-sa că vine și se juca și se zbenguia p-acolo prin cămară. Trecând și pe lângă masă și văzând condurul, îl ia și îl încalță; când, ce să vedeți d-voastră, cinstiți boieri, parcă fusese d-acolo. Începu a alerga iară după jucării, ca un copil ce era. Ea luase condurul fără să știe al cui este și pentru ce stă pe masă. Când văzură boierii una ca aceasta, rămaseră înmărmuriți de uimire.

Ce să facă ei? Hotărârea împărătesei era lămurită. Să nu văduvească împăratul după pristăvirea ei, ci să ia pe aceea la care se va potrivi condurul ei. Să lase pe împăratul să văduvească pentru că nu s-a potrivit condurul la nici o muiere, călca jurământul împărătesei de la ceasul morții sale; să silească pe împăratul să ia de soție pe fie-sa, se temea de Dumnezeu. Ce să facă dar?

După multe chibzuiri, Sfatul împărăției găsi cu cale că împăratul n-ar păcătui de ar lua de soție pe fie-sa, fiindcă așa lăsase cu sufletul împărăteasa și pentru că Dumnezeu chiar orânduise așa, deoarece la nimeni de pe lume nu se potrivea condurul răposatei. Numai de cât mai-marii țării ziseră fetei să se gătească de nuntă.

Acum altă nevoie. Nici fata nu voia să ia pe tată-său de soț. Ea zise:

– Unde ați mai auzit, boieri dumneavoastră, batjocură ca aceasta, să ia tatăl de soție pe fie-sa.

– Nu te supăra, domniță, și nu fii așa țănoșă. Are să curgă multă apă pe gârlă până s-ajungi a cunoaște tainele împărăției ca noi. Și apoi, răposata maica împărăției tale, cea atât de vestită în lume de cuminte, a lăsat cu sufletul ca împăratul, tatăl tău, să nu văduvească, ci să se însoare cu aceea la care se va potrivi pe picior condurul ei.

– Căutați, mai zise fata, și găsiți pe vreuna la care să se potrivească condurul mamei pe piciorul ei.

– Am răzbătut, răspunseră boierii, împărății și cetăți, târguri și cătune, am încercat și la bun și la rău, la tinere și la bătrâne, la femei de neam și la de cele proaste, până și la roabe, și la nimeni nu s-a potrivit. Dumnezeu ne-a arătat pe aceea pe care împăratul nostru trebuie să o ia de soție.

Văzând fata că n-are încotro, ceru timp de trei zile în care să se gândească și apoi să-și dea răspunsul.

Și trecând în camera ei, se puse pe un plâns, de să te ferească Dumnezeu; vărsa niște lacrimi cât pumnul și suspina de să-i spargă pieptul. Plânse ce plânse, dară văzu că de la plâns nu câștigă nimic. Se duse deci la dădaca-sa, îi spuse cele întâmplate și îi ceru sfat.

Dădaca, după ce se gândi și se răzgândi, îi zise să ceară a i se face trei rânduri de

haine: unul de aur, altul de mărgăritar și al treilea de diamante, și să spuie că după aceea se va găti.

Cererea ei se îndeplini tocmai pe tocmai.

În vremea aceasta, dădaca îi pregăti toate cele trebuincioase spre fugă.

Când îi aduse hainele, îi mai zise o dată să se gătească de nuntă. Fata răspunse că este gata. Boierii rămaseră mulțumiți, auzind răspunsul fetei; ei crezură că în cele din urmă ea a cunoscut că trebuie să se supuie Sfatului împărăției.

Seara, îi aduse și dădaca cele spre fugă. Își băgă hainele cele frumoase ce le căpătase în desagi, se îmbracă cu o piele de măgar pe care i-o adusese dădaca și fugi. Ascultați, boieri, cuvântul din poveste; Căci d-aci nainte mai frumos îmi este.

Fugind fata împăratului de la curtea tătâne-său, apucă pe căi dosnice, pe cărări neumblate de picior de om. Ea se feri ca să nu o vază nimeni, și fugi și fugi, până ce ieși din împărăția tatălui său. Trecând hotarul, îi mai veni nițică inimă. Unde până aci umbla cu moartea în sân, acum se mai liniști olecuță. Merse ce merse, și ajungând la curtea împăratului locului aceluia, se puse la poartă cu chip umilit și smerit. Iară dacă ieși bucătăreasa și o văzu, i se făcu milă de dânsa și înduplecându-se de rugăciunile ei, o primi înăuntrul. Spuse și împărătesei că o fată sărmană și nenorocită a năzuit la curtea împărătească și o rugă ca să o primească să fie găinăreasa curții.

Împărăteasa se înduioși când auzi că o sirimană nevoiașă cere adăpost de la dânsa și porunci ca să o puie îngrijitoare de găini; dară ea, bucătăreasa, să răspundă de dânsa. Fiind sub ascultarea bucătăresei, fata de împărat se silea în toate chipurile să-i fie pe plac. Unde să se adune ea cu celelalte slugi din curte? Unde să scoată ea un cuvânt de pără sau de zăbanie? Unde să calce ea cuvântul bucătăresei și să se amestece în certurile și becisniciile celorlalți? Ferit-a Dumnezeu! Ea îngrijăa de păsările din curtea împărătească, ca de ale dânzei; după ce deschidea cotețele, și le da de mâncare, apoi le cuibărea, pune cloștile și vedea de pui, mai cu milă decât cloștile. Mâncarea și apa, mai cu seamă, nu le lipsea niciodată.

Iară dacă isprăvea treaba cu găinile, venea pe lângă bucătăreasă și-i da și ei ajutor.

Toți slujbașii curții o luau în nume de bine, văzându-i vrednicia, și toți aveau milă de ea. Se dusesse vestea până la împărăteasa de hărnicia, de bărbăția și de curățenia de inimă a găinăresei. Împărăteasa ceru să i se înfățișeze ca să o vază și dânsa. Smerenia, nevinovăția și sfiala ce băgă de seamă împărăteasa la găinăreasă îi plăcu. Ea porunci bucătăresei să o ia mai de aproape, spre a nu cădea în gurile bârfitorilor.

Nu trecu mult și împăratul cu împărăteasa și cu fiul lor fură poftiți la nuntă la un alt împărat. Ei se duseră. În ziua aceea se ceru și găinăreasa de la bucătăreasă cu rugăciune ca să o lase să se ducă și ea prin cetate, să se mai răsuflă puțin.

Bucătăreasa îi dete voie. Găinăreasa se îmbracă cu hainele de aur și zicând: "Lumină înainte, întuneric înapoi, nimeni să nu mă vază ce voi face", se duse ca vântul și, ajungând la nuntă, se prinse în horă tocmai lângă fiul împăratului. Acesta cum o văzu, îi căzu tronc! la inimă. Se îndrăgosti după dânsa, vai de lume! El o întrebă a cui fată este, și de unde. Ea îi spuse alte gogleze. Iară el tot vorbind cu dânsa, îi luă un inel și nu mai voi să i-l dea.

Când fu înde seară, ea, cu grijă, iară zise vorbele ce zisese la venire, și pieri ca o nălucă din mijlocul horei. Bucătăreasa o certă că prea zăbovisese. Ea își ceru iertare și se făgădui că altă dată nu va mai face așa. Fiul împăratului nu mai putea de inimă rea, că-i scăpase așa bucățică bună.

După nițel timp, acest împărat fu iarăși poftit la o nuntă de împărat. Fiul împăratului se duse și el cu tată-său și cu mumă-sa.

Găinăreasa se ceru și ea de la bucătăreasă. Și căpătând voie se duse, ca și întâi, îmbrăcându-se în hainele cu mărgăritare. Se prinse în horă, iarăși lângă fiul împăratului. Până seara nu jucă cu altul, decât numai și numai cu dânsul. Când dete în amurg, ca și de la rând, ea pieri.

Să se prăpădească fiul împăratului de părere de rău că o pierduse. Nu-l mai încăpea locul. O căuta prin toate părțile, dară ia-o de unde nu e!

Se întoarse dară cu inima zdrobită. Un fel de lânzezeală îl cuprinse.

Găinăreasa, îndată ce se întoarse acasă, iute, iute, se îmbracă iarăși cu pielea de măgar, și căuta de găini cu voie bună și tot cântând.

Mai trecu ce mai trecu, și iarăși fu chemat împăratul la o nuntă a altui împărat. El se duse iarăși cu fiul său.

Se ceru și găinăreasa în ziua aceea. Dară bucătăreasa nu mai voia să-i dea drumul.

Abia, abia, după multe rugăciuni, și cu făgăduința de a nu se mai cere niciodată, se înduplecă bucătăreasa a-i da voie. Se îmbracă deci în hainele sale cele cu diamante, și zicând vorbele cele ce o ascundeau de la ochii oamenilor, ea se duse și se prinse în horă iarăși lângă fiul împăratului. Acesta, cum o văzu, îi veni inima la loc, fiindcă fata cam întârziase. Fiul împăratului juca ce juca, și tot se uita la dânsa, parcă o tot pierdea din ochi. Și în adevăr avea și ce vedea. Așa de bine îi ședea gătită, de părea că este o zână. Sclipea diamantele de pe dânsa de luau ochii celor ce se uitau la dânsa. Fiul împăratului era mândru nevoie mare! fiindcă zâna numai cu dânsul jucă cât ținu hora. Și unde se rotea pe lângă dânsa și se îngâmfa ca un curcan.

Iară când fu a da înde seară, găinăreasa pieri iarăși ca o nălucă. Când văzu fiul împăratului că zâna lipsește, atâta îi fu. Căzu la grea boală. Pasămite prinsese lipici. Se aduseră toți vracii, toate babele și toți cititorii de stele; rămaseră însă rușinați, căci n-avură ce-i face. Atunci fiul împăratului spuse mă-sii că până n-or găsi pe fata la care se va potrivi inelul ce-i dăte el, nu se va face bine. Mumă-sa rugă pe împăratul să asculte rugăciunea fiului lor. Iară împăratul porunci să umble niște boieri din casă în casă să încerce inelul, și la ce fată ori muiere se va potrivi, să o aducă cu cinste la curtea împărătească.

Umblară boierii și răzbătură toate colțulețele, și ca să se potrivească inelul la cineva, ba. Se întoarseră deci cum s-au fost dus. Să se dea fiul împăratului de ceasul morții, de ciudă, când auzi una ca aceasta! În cele mai de pe urmă porunci să se cerceteze și prin curtea împărătească. Chemă de față pe toate muierile, slujnicile și roabele. Toate se grăbiră a veni. Încercă inelul și la nici una nu se potrivi. Pasămite pe găinăreasa o uitaseră toți cu totul. Bucătăreasa își aduse aminte și spuse împărătesei de dânsa. – Să vie și ea, să vie și ea, răspunse împărăteasa.

O aduseră cu nepusă în masă, căci ei nu-i prea era voia să se dea la iveală îmbrăcată în pielea de măgar. Dară cine o ascultă! Cum o văzură slugile, se umflară de râs. Ea, cu capul plecat și plină de rușine de batjocura tuturor slujitorilor, veni și cu sfială se apropie. Cum îi puse inelul, parcă fu de acolo; și de unde să nu fie așa!

Cum auzi fiul împăratului că s-a potrivit inelul, odată răsări ca din somn. Porunci de o aduse în fața împăratului. Acestuia nu prea îi venea a crede că fiu-său să fi căzut la boală pentru o așa netrebnică, și cât p-aci era să-i oropsească.

Fiul împăratului și mumă-sa căzură cu rugăciune la găinăreasa ca să se facă cum era la nuntă. După mai multe tăgăduiri, se înduplecă și, ducându-se în cocioaba ei, se îmbracă și apoi veni sus, îmbrăcată și frumoasă ca o zână. Împăratul bleoaji ochii la dânsa și rămase mult timp uimit de frumusețea ei. Văzu și el acum că bună bucățică își alesese fiul lui. Atunci împăratul își scoase stema din cap și o puse în capul fiului său; tot așa făcu și împărăteasa, puind stema sa în capul găinăresei.

Fiul împăratului o dată sări din pat. Pare că nu mai fusese bolnav de când lumea.

Atunci găinăreasa, după stăruința tuturor, își spuse toată istoria. Nunta se hotărî și împăratul, tatăl găinăresei, fu și el poftit. Acesta când văzu pe fie-sa la cununie, rămase ca trăsnet de Dumnezeu. El o credea pierită, socotind că-și făcuse seamă singură. Apoi se veseliră veselie împărătească, și trăiră cât trăiește lumea, bucurându-se în pace de toate fericirile pământești.

Cele trei rodii aurite

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat, și avea un fecior; acesta, șezând la fereastră, vede o babă bătrână, care venea cu tivga să ia apă de la fântână. Ce-i vine lui, ia o piatră și aruncând-o către fântână, nemerește drept în tivgă, și aceasta se sparge; baba, care simțise de unde venise piatra își aruncă ochii la fereastra împăratului și vede pe fiul de împărat făcând haz; atunci baba zise:

– Până nu vei găsi cele trei rodii aurite, să nu te însori, dragul mamii; și se întoarse acasă tristă și fără tivgă și fără apă.

Fiul de împărat, auzind acest blestem, stătu, și după ce se gândi mult timp la rodiile aurite, se aprinse dorința în el de a le vedea și de a le avea; deci se duse la tată-său și-i zise:

– Tată, să-mi faci trei rânduri de haine de fier, căci am să fac o călătorie mare.

Și toată silința ce puse împăratul a opri pe fiul său de la aceasta, fu în zadar.

Dacă văzu și văzu că nu-l poate opri, porunci și numaidecât i se și făcu hainele; după ce le luă, fiul împăratului încălecă și plecă.

Un an de zile trecuse de când călătorea; ajunsese prin pustietăți nelocuite de oameni, și tot rătăcind în sus și în jos, două rânduri de haine se rupseră și le lepădase. Neștiind ce să facă, hotărî a mai merge câtva, și dacă nu va putea descoperi nimic, să se întoarcă. Abia mai făcu câțiva pași și iată că zări o colibă. Se repezi într-acolo iute ca săgeata și îndată și ajunse. Când, o mătușă sihastră, cum îl văzu, îi și zise:

– Da bine, flăcăule, cum ai ajuns p-aici pe unde nu se vede pasăre cu aripioare, dar încămite om cu picioare?

– Mamă, zise fiul de împărat, caut cele trei rodii aurite; nu știi d-ta încotro se pot afla?

– Nu știu, dragul mamii, nici n-am auzit până acum de așa minune, dară poate soru-mea să știe, care șade puțin mai departe de aici; de ai curaj să mai mergi, poți să o întrebi pe dânsa.

N-așteptă să-i zică de două ori, și o tuli într-acolo repede și merse, și merse, cale lungă neumblată, până ce dete de o altă colibă, de unde asemenea ieși o mătușă sihastră, și mai bătrână, și mai scofălcită, care și ea îi zise:

– Cum ai ajuns p-aici, om cu picioare, pe unde unde nu vine nici pasări cu aripioare?

– Mamă, zise fiul împăratului, caut cele trei rodii aurite, și dorința de a le avea m-a adus p-aici, nu știi d-ta încotro se află?

La auzirea acestor vorbe, bătrâna începu să plângă, apoi îi răspunse:

– Am avut și eu un fecior, care auzise despre acele blestemate rodii, și care, tot umblând după ele, într-una din zile se întoarse șchiop și în cele din urmă își rupse și capul pentru ele; dacă aș fi știut atunci, dragul mamii, cum să le găsească cineva fără primejdie, nu-mi pierdeam copilașul.

Cum auzi flăcăul nostru, începu a se ruga să-i spuie cum să facă să le ia, iară bătrâna îl povățui cum să umble și cum să se poarte, și dacă va izbuti, l-a jurat pe tinerețele lui ca să se întoarcă tot pe acolo, ca să-i arate și ei acele rodii, după care s-a prăpădit fiul său. După ce i-a făgăduit că se va întoarce, i-a mulțumit pentru sfaturile cele bune ce a primit de la dânsa, și ca o năluca pieri dinaintea ei, când, după o călătorie încă d-o săptămână și mai bine, văzu un balaur cu o buză în cer și cu alta în pământ. Îndată ce ajunse la dânsul îi zise:

– Bună ziua, frate, și trecu înainte.

Iar balaurul îi răspunse:

– Noroc bun, frate.

Ajunse apoi la o fântână, mucegăită și plină de nămol: el se apucă îndată de curăți și primeni apa din fântână și-și căută de drum până dete de niște porți încuiate, pline de praf și de păianjeni; curăți acei păianjeni, scutură praful, dete poarta de perete și trecu înainte. În drumul său întâlni o brutăreasă care ștergea un cuptor cu țâțele sale; cum o văzu, îi dete bună ziua, și tăindu-și o bucată din haina sa, îi zise:

- Ține asta, leiculiță, de șterge cuptorul.

Iară ea, luând-o, îi mulțumi.

La spatele cuptorului, fiul împăratului văzu o grădină ca un rai, în care se rătăci câțva timp.

În cele de pe urmă văzu cele trei rodii cum atârna de o cracă în pom; își făcu curaj, scoase cuțitașul și tăie crăculița de care erau atârdate, și o tuli d-a fuga înapoi.

N-apucă să facă zece pași și toată grădina începu să țipe și să cheme în ajutor pe brutăreasă, porțile, fântâna și pe balaur.

– Ba aia-i vorbă, răspunse brutăreasa, că de când sunt urgisită a sta aci, nu s-a îndurat nimeni să vie a mă scuti de arsătura de toate zilele.

– Că alt gând n-am, răspunseră porțile, că de când suntem făcute, n-a venit nimeni să ne mai scuture, să ne deschiză, de înțelenisem așa.

– Ba să ne iertați, zice fântâna, că de când sunt făcută, mână de om n-a venit să-mi curețe apele, încât ajunsesem a mă împuti.

– Ba că chiar, răspunse și balaurul, că de când sunt osândit a sta cu gura căscată și cu ochii sticliți la stele, nimeni nu mi-a dat măcar o bună ziua, și să-mi zică frate. Acest om ne-a scăpat deurgia ce era pe noi, și ne vom căuta de treabă.

Fiul împăratului, care făcuse întocmai cum îl învățase bătrâna, se întoarse pe la dânsa și după ce-i mulțumi și-i dete și ei câte ceva, plecă să se întoarcă la împărăția tatălui său.

Pe drum, ce-i veni lui, văzând că nu mai poate răbda, scoase cuțitașul și tăie una din rodii, ca să guste și să se încredințeze de bunătatea lor. Când, ce să vezi? Deodată iese din rodie o fată, ca o zână de frumoasă, și îndată începu a striga cu glas mângâios:

– Apă, apă, că mor.

Întoarse fiul împăratului ochii în toate părțile să vadă apă; dară geaba, apă nu era, iară fata căzu și muri; p-aci era să cază și el, dară se ținu.

Tot mergând el, nu putu să ție până să nu guste dintr-o rodie și scoase cuțitașul de tăie încă una; deodată, iese și dintr-însa o fată ca o zână, și moare ca și cea dintâi, fiindcă n-avu apă să-i dea.

Mâhnit de ciudata întâmplare, mergea către împărăția tatălui său cu rodia care îi mai rămăsese, și se uita la dânsa ca la un cireș copt; și merse până ajunse la o câmpie frumoasă pe unde începu a cunoaște urme de oameni. Aici îi mai veni inima la loc, și se puse jos să se odihnească nițel. Gândul lui nu se lua de la rodii și de la fetele cele frumoase ce muriseră; și tot gândindu-se se aprinse în el dorința de a gusta din rodia pe care o mai avea, încât nemaiputându-se ține, o târî să o taie și pe aceasta, dară temându-se să nu i se întâmple ca și cu celelalte, căută o fântână, luă apă în căciulă, și acolo, la umbra unui copaci mare, tăie și rodia care îi mai rămăsese, când ce să vezi? unde ieși o fată ca soarele de frumoasă, și cu părul de aur.

– Apă! apă! strigă ea.

Și el îi dete de bău și o stropi cu apă, și așa scăpă fata cu viață.

Fiul împăratului îi da târcoale, și se tot minuna de frumusețea și de gingășia ei. Apoi o luă de mână și îi zise:

– Soție să-mi fii și ea primi.

El nu voi să o ducă pe jos acasă la tată-său, ca să nu ostenească, fiindcă o vedea că era puținică la trup încât ar fi băut-o într-un pahar de apă, și așa de subțirică de parcă era trasă prin inel.

El o povățui să se urce în pomul de lângă fântână, și îi zise să-l aștepte acolo până se va întoarce de la tatăl său cu cară împărătești și cu călăreți, ca să o ia, fiindcă el cunoscuse locurile că nu mai este așa departe.

Fata cea frumoasă zise copaciului să se lase jos, și el se lăsă, apoi se puse în el și se ridică. Fiul împăratului rămase cu gura căscată uitându-se la ea și la minunea cum de se lăsase și se ridicase copaciul, apoi, rupând-o d-a fuga, să te păzești, pârleo, că îi sfârâia călcâiele de iute ce se ducea.

Nu trecu mult de când se duse fiul de împărat, și o fată de țigan veni să ia apă din fântână, dar când văzu chipul care strălucea în apă, crezu că e al ei, și, spărgând

ulciorul, se întoarse fuga la mumă-sa:

– Nu mă mai duc la apă, zise ea, o frumusețe ca a mea nu aduce apă.

– Du-te la apă, arapino, ce tot spui astfel de fleacuri, îi zise măsa, arătându-i coceanul măturai.

Ea se duse și iară se întoarse, ca și întâi, fără ispravă și tot cu astfel de vorbe.

Măsa înțelese că acolo nu e lucru curat și îi dete un ac vrăjit să-l ție în păr, și o învăță ce să facă cu el la întâmplare de ar da peste cineva p-acolo, și o trimise iară.

Țiganca, cum ajunsese la fântână, câtă în sus și văzu de unde venea în fântână acel chip îngeresc.

– Suie-mă și pe mine acolo, rogu-te, zise țiganca, uitându-se galeș către zâna frumuseților.

Iară fata cu părul de aur zise copaciului de se lăsă, luă pe țigancă ca să-i ție de urât, și copaciul se ridică la loc.

Stând ele la vorbă, țiganca se linguși și rugă pe fată, ca de voiește să doarmă nițel, să puie capul în poala ei, și ea îi va căuta în cap.

Fata se înduplecă și se puse cu capul în poala țigancei, și, când era să o fure somnul, țiganca îi înfipse acul otrăvit în cap, iară fata se făcu o păsărică cu totul și cu totul de aur, și începu a zbura de colo până colo, pân crăcile pomului.

Atunci țiganca zise:

– Ah! fată de lele ce mi-ai fost, cum mi-ai scăpat, eu socoteam că dormi, dară, fie, tu n-o să-mi scapi, îți viu eu ție de hac.

Nu trecu multe zile și iaca și fiul de împărat cu oaste și călăreți și cu cară împărătești veni ca s-o ridice; iară țiganca, cum îl văzu, îi zise:

– Da bine, împărate m-ai lăsat să te aștept atâta, încât soarele mi-a ars fețișoara și vântul mi-a bătut perișorul.

Împăratul, cum o văzu, rămase la îndoială și nu-i venea să creadă că ea este zâna pe care o lăsase el acolo.

Dară, după vorbele ce-i zise, pare că ar fi crezut, și deci se înduplecă și o luă.

Nu știu cum, nu știu ce fel, dară parcă-i spunea inima că n-o să fie ea; în sfârșit, dacă nu văzu pe altcineva, plecă cu ea, și nu știa cum să facă să nu creadă tată-său că spunsese minciuni.

Când ajunsese la curtea împărătească, le ieși împăratul înainte, și rămase înmărmurit când văzu în loc de zâna frumusețelor, cu fața ca soarele și cu părul de aur, pe o arapină neagră ca fundul căldărei. Și măcar că fiul său îl încredința că soarele îi arsese fețișoara și vântul îi bătuse perișorul, împăratului tot nu-i venea să creadă. Însă n-avu ce face; de bine, de rău îi puse într-o parte a palatului și tot amâna cununile.

D-a doua zi chiar, în grădina împărătească, în toate diminețile, venea o păsărică și cânta cu dor de-ți rupea inima; apoi striga cât îi lua gura:

– Grădinar! Doarme împăratul?

– Doarme, îi răspundea grădinarul.

– Să doarmă somn dulce și mai dulce, de pe căpătâi să s-aridice, adăoga păsărica.

Dară cioroaica de împărăteasă doarme?

– Doarme, îi răspundea.

– Să doarmă somnul de urgie, de acum până-n vecie.

Și pe care pom se pune de cânta, pe loc se și usca.

Grădinarul spuse împăratului toată șiretenia cu pasărea și cum se usucă pomii pe care se pune ea de cânta. Împăratul se luă de gânduri.

Mai toți pomii din grădină se uscară în câteva zile, mai rămăsese unul. Atunci împăratul porunci să pună pe fiecare crăculiță câte un laț, și așa se și făcu; iară a doua zi, în revărsat de zori, veni la împăratul cu pasărea de aur care dedese în laț. Împăratul porunci de-i făcu o colivie cu totul și cu totul de aur, puse pasărea în ea și, de dragul ei, o ținea pe fereastra lui.

Țiganca, cum auzi de istoria cu pasărea, îi trecu un fier ars prin inimă. Se făcu bolnavă, mitui pe toți vracii cari spuseră împăratului că până nu va tăia pasărea de aur și să dea

împărătesei să mănânce din ea, nu se va însănătoși.

Plin de scârbă împăratul nu se putea învoi la asta, dară, după rugăciunea fiului său, o dete; rămase însă nemângâiat și din ce în ce ura mai mult pe țigancă.

Luară, deci, pasărea și o tăiaseră, o fierseră și o duse împărătesei; iară ea, după ce se prefăcu că se însănătoșește, începu a se găti de cununie.

Din sângele păsărelei crescui la fereastra împăratului un brad înalt și frumos, și era o minune cum de într-o noapte crescuse așa de mare și falnic. Împăratul chemă pre grădinar și-i porunci să aibă cea mai mare îngrijire de acel pom. Iară țiganka, cum auzi, n-avu odihnă și-i puse gând rău. Pricepuse, drăcoica, că încă nu scăpase cu totul și cu totul de primejdie.

Se făcu iară bolnavă, mitui iară pe vraci, cari spuseră împăratului că până nu va tăia bradul să-l fiarbă și cu apa aceea să-i facă baie, nu va trece împărătesei.

Împăratul se supără până la suflet, văzând că logodnica fiului său e piață rea, fiindcă de când a venit ea, n-a avut parte de nici un lucru ce i-a fost lui drag.

Lăsă să taie și bradul ca să nu mai aibă nici un cuvânt a-l mai supăra cineva cu ceva, și se hotărî ca de aci înainte să nu mai facă pe voia nimănui, dacă ar mai da peste ceva care să-i placă.

Pe când tăia bradul, la care toată lumea se uita cu jind, o bătrână cerșetoare se opri și ea să privească lângă cealaltă lume, și când vru să plece, luă cu dânsa o surcea ce căzuse de la o țandără a bradului și o duse acasă. Băgă însă de seamă că era un ac înfipt în surcea; ea îl scoase; și fiindcă surceaua era oarecum măricică și lată o făcu capac la oala care o avea și ea după sufletul ei.

A doua zi plecă în prosteală ca totdeauna; dară când se întoarse acasă, rămase încremenită văzând coliba măturată și deretecată de-ți era dragă inima să privești.

Nu înțelegea baba ce minune să fie asta, adică cine să fi venit să-i facă ei astfel de bine.

Câteva zile urmă tot astfel; în sfârșit hotărî să pândească, doară va da peste cel ce-i deretecă și-i pune toate alea la rânduiala lor pân colibă și așa și făcu. Într-o zi după ce plecă, ea se ascunse și, uitându-se pe furiș, pe crăpătura ușii, văzu cum din capacul oalei sări o fată mai albă decât neaua și cu părul de aur.

– Cine ești, mamă, zise ea, de îmi faci astfel de bine?

– O fată fără triste, zise ea; dacă mă primești să șez la d-ta, mult bine ți-oi face și eu dumitale.

Se învoiră și rămase; ba încă baba se mândrea, că așa fată nici în casa împăraților nu se găsea, frumoasă și vrednică.

Baba mergea mereu în prosteală, cum învățase ea, dară într-o zi îi zise fata să-i cumpere din târg pânză și mătase roșie și verde; baba, biet, din paralele ce adunase din cerșit, îi cumpără.

Fata își cusui toată istoria pe două sangulii; și după ce le isprăvi, zise babei să se ducă cu dânsa la împăratul, și când va fi pe tron alături cu fiul său, sangulia cusută cu verde să o pună pe genunchii împăratului; iară cea cusută cu roșu pe ai fiului său.

Baba ascultă și se duse; dară ostașii n-o lăsa să intre. Atunci ea făcu zgomot, și împăratul porunci să o lase a intra. Ea, cum intră, făcu cum îi zisese fata, și ieși ca să aștepte să vadă isprava.

Cum văzură sanguliile, împăratul și fiu-său înțeleseseră totul. Porunci să cheme pe logodnica împăratului și-i zise:

– Pentru că o să te faci împărăteasă, trebuie să te deprinzi a și judeca pe femei, când judecătorii nu se domiresc la câte un lucru. Astăzi ni s-a arătat cu plângere o femeie, care zise că, având un cocoș de soi, cu mare cheltuială a alergat prin țări de a cumpărat și o găină, așijderea de soi; că vecina ei nu s-a mulțumit că i-a omorât găina, dară i-a furat și cocoșul și l-a dat la o găină d-ale ei, și așa cere dreptate. Ce zici despre aceasta?

– Zic, răspunse baba, după ce se gândi puțin, că femeia care a omorât găina și a furat cocoșul, cu moarte să se omoare, și cocoșul să se întoarcă stăpânului împreună

cu găina osânditei și cu ouăle ce va fi făcut.

– Bine ai judecat, răspunse împăratul. Eu sunt femeia cu cocoșul, și tu ești care l-ai furat; gătește-te la osânda care tu însuși ai găsit-o cu cale.

Țigancă începu a plânge, a se ruga, a se jeli, dară toate fură degeaba. O dete pe mâna ostașilor care fără milă îi răsplătiră nelegiuirea ce făcuse.

După aceasta se duseră cu toții la casa babei, și fiul de împărat cu tată-său înainte ridicară pe fată cu toată cinstea; și după ce o aduse la palat, îndată îi și cununară, și mare veselie fu în toată împărăția trei zile d-a rândul, pentru că s-a găsit vie și nevătămată fata cu părul de aur, după care atâta a umblat fiul de împărat, și toți cu totul oropsea pe țigancă când s-a auzit istoria nelegiuirilor sale.

Zâna zânelor

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat mare și puternic, și el avea trei feciori. Făcându-se mari, împăratul se gândi fel și chipuri cum să facă să-și însoare copiii ca să fie fericiți. Într-o noapte, nu știu ce visă împăratul, că a doua zi, de mâncate, își chemă copiii și se urcă cu dâșii în pălimarul unui turn ce avea în grădină. Porunci să-și ia fiecare arcul și câte o săgeată.

– Trageți, copii, cu arcul, le zise împăratul, și unde va cădea săgeata fiecăruia, acolo îi va fi norocul.

Copiii se supuseră fără a câti câtuși de puțin, căci ei erau încredințați că tatăl lor știa ce spune. Traseră, deci, și săgeata celui mai mare din fii se înfipse în casa unui împărat vecin; a celui de al doilea se înfipse în casa unui boier mare d-ai împăratului; iară săgeata celui mai mic se urcă în naltul cerului. Li se strâmbaseră gâturile uitându-se după dânsa, și p-aci, p-aci, era să o piarză din ochi. Când, o văzură coborându-se și se înfipse într-un copaci nalt dintr-o pădure mare.

Se duse fiul cel mare, își luă soție pe fata împăratului vecin, și se întoarse cu dânsa la tatăl său.

Se duse și cel mijlociu și se întoarse și el cu o soțioară mândră și frumoasă.

Se duse și cel mic. Cutreieră lumea până ce ajunse la pădurea cea mare unde se lăsase săgeata lui. Bâjbâi el și orbăcăi p-acolo prin bunget, până ce dete de copaciul în care se înfipsese și săgeata lui. Acest copaci era nalt și gros și bătrân, de când urzise Dumnezeu pământul. Se încovrigă el de dânsul, și se urcă până ce ajunse de se agăță de o ramură. Și din ramură în ramură, când atârnat cu mâinile, când cu picioarele încrucișate și încleștate, ajunse până în vârf. Acolo puse mâna și-și luă săgeata. Se dete jos cu sufletul plin de obidă și de mâhnire, socotind că este sec de noroc, căci, se gândea el, ca ce era să găsească în acel copaci?

Nu-i fu destul că nu-și aflase acolo pe scrisa lui, nu-i fu destul că făcuse atâta cale în deșert, se mai pomeni, când vru să plece de lângă copaci, că se agăță de spinarea lui o bufniță. Hât în sus, hât în jos, bufnița să se ducă din spinarea lui, ba. Îl înhățase, drăcoaica, cu ghiarele, ca o gaiță spurcată, și nu-l slăbea nici cât ai da în cremene.

Mai se suci, mai se învărti să scape de pacoste, și nu fu nici un chip. Dacă văzu și văzu, se hotărî și el a se duce acasă cu saxanaua în spinare și o luă la drum. În cale, băgă de seamă că alte șase bufnițe se țineau după dânsul. Merse el, biet, cu alaiul după dânsul, și potrivi ca să ajungă acasă noaptea, spre a nu se face de râsul dracilor de copii.

Cum intră în cămara unde locuia dânsul în palaturile tătâne-său, cele șase bufnițe se așezară careși pe unde; iar cea d-a șaptea bufniță, care se încleștase de spinarea lui, se așeză în pat.

Mai stătu, bietul flăcău, se mai socoti, se mai gândi, mai plănuî, și în cele din urmă găsi cu cale să le lase în pace, să vază unde are să iasă această întâmplare. Mai cu seamă că acum se cotorosise de saxanaua din spinare.

Și cum era și rupt de osteneală de atâta călătorie și de atâta tevatură ce avu pe drum, adormi, cum puse capul jos, de parcă l-ai fi lovit cu mechea în cap.

A doua zi, ce să-i vază ochii? Lângă dânsul în pat, o zână așa de frumoasă, de amuțea și nu știu cine când o vedea; iară la capetele patului lor șase roabe, una mai frumoasă decât alta. Mai văzu, într-un colț al cămărei, șapte piei de bufnițe, aruncate una peste alta.

Se miră tată-său, se miră mumă-sa de așa frumusețe și gingășie, ce nu mai văzuseră de când erau ei.

Ziua de nuntă a fratelui celui mai mare viind, se duse și fiul cel mic la împăratul, însă singur, căci nu putea să ia și pe zână, măcar că era să-i fie logodnică. Când, se pomeni cu dânsa că se prinde în horă lângă dânsul. Nu mai putea de bucurie, când o văzu. Se fălea, nene, cât un lucru mare, căci alta ca dânsa nu se găsea în toată împărăția lor și a vecinilor. Toți nuntașii rămaseră cu ochii blejdiți la dânsa. Iar ceilalți fii de împărați și domni cari erau poftiți la nuntă dedeau târcoale roabelor ce venise cu zâna, și care de

care umbla să se prinză în horă lângă dânsule. Și astfel se veseliră până seara. La masă, zâna se așeză lângă fiul cel mic al împăratului. Mâncară și se chefuiră până la miezul nopții. Apoi se duseră fiecare la ale sale. Fiul cel mic al împăratului se duse în camera lui. Zâna după dânsul. Se culcară și dormiră ca niște împărați ce erau ei. Când se sculă dimineața și văzu pieile de bufniță tot acolo, îl apucă un cutremur de scârbă, aducându-și aminte de cele ce pățise de la dânsule.

Se făcu și nunta fiului de al doilea al împăratului. Fiul cel mic se duse la nuntă iarăși singur, și iară se pomeni cu zâna că vine, și nici una, nici alta, țop! se prinse lângă dânsul în horă. Creștea inima într-însul de bucurie și de fală, mai cu seamă când vedea pe ceilalți fii de împărați și de domni că le lăsa gura apă la toți după o așa bucățică. Ei, vorba ăluia, în pofida căpșunelor, mâncau foile. Își scoteau și ei focul jucând în horă cu roabele zânei. Seara iară se puseră la masă.

Fiului celui mic al împăratului, ce-i dă lui dracul în gând, se scoală de la masă, se duce în camera lui, ia pieile de bufniță și le aruncă în foc, apoi vine și se așează la masă din nou.

O dată se făcu o tulburare între mese. Și iată de ce. Una din roabe strigă:

– Stăpână, suntem în primejdie!

Alta zise:

– Stăpână, mie îmi miroase a pârlit! Este prăpădenie de noi.

Iară ea răspunse:

– Tacă-vă gura, tocmai acum la masă v-ați găsit și voi să voribiți secături?

Nu trecu însă mult și mai zise și a treia:

– Stăpână! nu e scăpare, suntem vândute mișelește.

În aceeași vreme, și dânsa strâmbă nițel din nas. Pasămite îi venise și ei miros de pârleala pieilor. Și deodată sculându-se cu toatele de la masă, se făcură șapte porumbei. Apoi zâna zise fiului celui mic de împărat:

– Ai fost nerecunoscător. Cu bine te-am găsit, cu bine să rămâi. Până nu vei izbuti să faci ce n-a făcut om pe lume, să nu dai cu mâna de mine.

Se înălțară, deci, în slava cerului și îndată pieriră din ochii lui.

În deșert mai rugară mesenii pe fiul împăratului să șează la masă, în deșert îl îndemnară părinții să nu-și mai facă inimă rea, căci el rămăsese cu ochii după porumbei și nu se mai puse la masă.

A doua zi până în zori plecă să-și găsească logodnica. El simțea bine acum că fără dânsa nu mai putea trăi. Își luă ziua bună de la părinți și de la frați și o porni în pribegie. Trecu dealuri, văi, colnice, străbătu păduri întunecate și de picior neumblate, dete prin smârcuri și lacoviște, și de urma porumbeilor săi nu putu da. Se frământa cu firea voinicul, cerceta, căuta, întreba; dară nici o ispravă nu-mi făcea. Cu inima înfrântă, cu sufletul zdrobit de mâhnire, și cu dogorul dragostei într-însul, umbla ca un zmeu și ca un leu paraleu, dară toate în deșert. Uneori îl bătea gândurile să-și facă seama singur, să se dea de răpă, ori să-și sfârșească capul de colții de piatră de prin munți; dară parcă îi spunea inima că odată, odată, o să se sfârșească toate necazurile sale, și deodată își venea în sine, și se punea din nou pe drum, mai cu hărnicie și mai tare în credință că cine caută cu amăruntul și cu stăruință trebuie să găsească și gândul să și-l izbândească.

Rupt de oboseală și de zdruncinare, se dete nițel la umbră într-o vâlcea, să se mai odihnească oleacă. Și stând el acolo, îl fură somnul. Deodată se deșteptă, auzind o găriaială de graiuri omenești, și sări drept în sus. Ce să vezi dumneata? Trei draci se certau de făceau clăbuc la gură. Se duse la dânsii cu pieptul înainte și le zise:

– Cearta fără păruială, ca nunta fără lăutari.

– Se lovi ca nuca în perete și vorba ta, iacă, răspunseră ei. Dară noi nu ne certăm, ci numai ne sfădim.

– Și pentru ce vă sfădiți voi? îi întrebă el; căci gălăgia ce faceți voi, mort d-ar fi cineva și tot îl deșteptați.

– Uite, avem de moștenire, de la tata, o pereche de opinci, o căciulă și un bici, și nu ne

învoim între noi, care ce să ia din ele.

– Și la ce sunt bune bulendrele pe care vă sfădiți voi?

– Când se încalță cineva cu opincile, trece marea ca pe uscat. Când pune căciula în cap, nu-l vede nici dracul, măcar de i-ar da cu degetul în ochi. Iară când va avea biciul în mână și va trosni asupra vrăjmașilor săi, îi împietrește.

– Aveți dreptate să vă sfădiți voi, mă. Căci una fără alta, aceste bulendre nu fac nici două cepe degerate. Iacă ce-mi zice mie gândul, de veți voi să mă ascultați, să vă fac cu dreptate omenească.

– Te ascultăm, te ascultăm, răspunseră dracii într-o glăsuire, spune-ne cum, și vom vedea.

– Vedeți voi cei trei munți ce stau în fața noastră? Să vă duceți fiecare în câte unul, și cine va veni mai curând, după ce vă voi face eu semn, ale lui să fie toate astea.

– Că bine zici d-ta! Așa vom face. Bravo! Iacă ne-am găsit omul carele să ne facă dreptate.

Și îndată o rupseră d-a fuga dracii, tulind-o înspre câte un munte.

Până una, alta, voinicul puse opincile în picioare, căciula în cap și luă biciul în mână.

Când ajunseră dracii în vârfurile munților și așteptară să le facă semnul, fiul cel mic al împăratului trăsni de trei ori cu biciul în fața fiecărui drac, și îi împietri acolo locului. Apoi o luă și el la drum în treaba lui, unde îl trăgea dorul.

Abia mai făcu vro zece pași și văzu pe sus un stol de șapte porumbei. Îi urmări din ochi până ce îi văzu în ce parte de loc se lăsară. Într-acolo deci și dânsul își îndreptă cărările pentru care se ostenise atâta mare de vreme.

Trecu mări, pâraie și ape mari ca pe uscat, mai cutreieră țări și pustiuri, până ce ajunse la un munte mare, mare, al cărui vârf da de nori. Aci văzuse el că se lăsase porumbeii.

Se puse a se urca pe dânsul, și, din văgăună în văgăună, din stei de piatră în colți, din râpă în râpă, cățărându-se când pe muchi, când pe coame de munți, ajunse la o peșteră. Intrând acolo, rămase ca lovit de trăsnet când văzu niște palaturi ca de domn și așa de măiestrit lucrate, cum nu se văd pe pământul nostru. Acolo locuia logodnica lui, zâna zânelor. Cum o văzu primblându-se prin grădină cu roabele după dânsa, o și cunoscă. Un copilaș de drăguleț se ținea după zână, alerga, se zbenguia printre flori, și tot striga pe zâna ca să-i arate câte un fluturel. Pasămite zâna rămăsese grea când zburase de la masă. Și acesta era copilul lor.

Nu mai putea de bucurie fiul cel mic al împăratului. Îi venea să dea fuga, ca un dezmetic, să ia copilașul să-l sărute. Dară își luă seama, nu care cumva să se sperie.

Pe dânsul nu-l vedea nimeni, căci era cu căciula în cap.

Începu a da înde seară, și el nu știa cum să se arate. În cele din urmă auzind că pofteste la masă pe zâna, se duse și el și se așeză între dânsa și între copilașul lor.

Aduseră bucate. El mânca ca un lup flămând, căci nu mai ținea minte de când nu mâncase el legumă fiartă. Zâna se mira cum de se sfârșește bucatele așa de iute.

Porunci de mai aduse. Dară și acele se fituiră într-o clipă.

Între acestea, el ridicându-și nițel căciula dinstre partea copilului, acesta îl zări și odată strigă:

– Uite tata, mamă!

– Tată-tău, dragul meu, nu va da peste noi până nu va săvârși o faptă năzdrăvană, răspunse mă-sa.

El își trase iute, iute, căciula pe ochi și începu iarăși a mânca, de părea că se bat lupii la gura lui. După ce sfârși și aceste bucate, zâna, coprinsă de mirare, porunci să se mai aducă, ca să fie din destul.

Fiul împăratului se mai arătă copilașului încă o dată, plin de bucurie că fiul său îl cunoscă.

Copilul iarăși spuse mă-si; și aceasta iarăși îl ținu de rău, vezi că nu-i venea ei a crede să fi făcut bărbatu-său niscăi fapte minunate, prin care să poată ajunge la dânsa. Ea știa că pe acolo nici pasăre măiastră nu calcă. Copilul tăcu, căci tată-său își trăsese căciula pe ochi numaidecât.

Mai mîncă pînă ce se isprăvi și aceste bucate. Mîncă, nene, și nu se mai sătura. Nemaîavînd ce să mai aducă la masă, zâna începu a cărti că nu mai rămăsese și pentru roabe. Când iată copilul că strigă iarăși:

– Mamă! zău că este tata.

– Dară unde este, mă? ce tot aiurezi tu?

– Ba nici aiureală, nici nimic. Uite-l, este coala lîngă mine, uite-l, mă ia în brațe.

Se sperie zâna cînd auzi. Dară el nu o lăsă pînă în cele din urmă fără să se arate, ca să nu-i vie ceva rău. Și luîndu-și căciula din cap, zise:

– Iată-mă și eu. Tu n-ai vrut să crezi pe fiul nostru cînd ți-a spus că m-a văzut. Eu n-am știut ce să crez cînd am văzut scârboasele alea de piei, ci am socotit că fac bine, dîndu-le focului, ca să vă scap pe voi de ele.

– Așa am fost noi ursiți să pătimim, răspunse zâna. Lasă acum cele trecute uitării, și spune-mi cum ai izbutit de ai ajuns pînă aici.

Și după ce-și povesti toate întâmplările, și tot ce păți, se îmbrățișară, sărută copilul și rămase acolo cu toți. El stăruia de dînsa să iasă la lume, și ea îl ascultă. Se întoarseră deci cu toții la împăratul, tatăl voinicului, și acolo făcu o nuntă de se duse vestea în lume.

Împăratul acela îmbătrînind, toată boierimea și tot poporul aleseră pe fiul său cel mai mic de împărat, pentru că era român verde, întreg la minte și drept la judecată; și trăiră și împărățiră în fericire, de le rămase numele de pomenire în vecii vecilor.

Porcul cel fermecat

de Petre Ispirescu

A fost odată un împărat și avea trei fete. Și fiind a merge la bătălie, își chemă fetele și le zise:

– Iacă, dragele mele, sunt silit să merg la război. Vrajmașul s-a sculat cu oaste mare asupra noastră. Cu mare durere mă despart de voi. În lipsa mea băgați de seamă să fiți cu minte, să vă purtați bine și să îngrijiți de trebile casei. Aveți voie să vă preîmblați prin grădină, să intrați prin toate cămarile casei: numai în camera din fund, din colțul din dreapta, să nu intrați, că nu va fi bine de voi.

– Fii pe pace, tată, răspunseră ele. Niciodată n-am ieșit din cuvântul dumitale. Du-te fără grijă, și Dumnezeu să-ți dea o izbândă strălucită.

Toate fiind gata de pornire, împăratul le dăde cheile de la toate cămarile, mai aducându-le aminte încă o dată povețele ce le deduse, și-și luă ziua bună de la ele.

Fetele împăratului, cu lacrimile în ochi, îi sărutară mâna, îi poftiră biruință; iar cea mai mare din ele priimi cheile din mâna împăratului.

Nu se știa ce să se facă, de mâhnire și de urât, fetele, când se văzură singure. Apoi, ca să le treacă de urât, hotărâră ca o parte din zi să lucreze, o parte să citească și o parte să se plimbe prin grădină. Așa făcură și le mergea bine.

Vicleanul pizmuia pacea fetelor și-și vârî coada.

– Surioarele mele, zise fata cea mare, câtu-i ziulica de mare toarcem, coasem, citim. Sunt câteva zile de când ne aflăm singure, n-a mai rămas nici un colț de grădină pe unde să nu ne fi plimbat. Am intrat prin toate cămarile palatului tatălui nostru, și am văzut cât sunt de frumos și bogat împodobite; de ce să nu intrăm și în camera aceea, în care ne-a oprit tatăl nostru de a intra?

– Vai de mine, leliță, zise cea mai mică, mă mir cum ți-a dat în gând una ca aceasta, ca să ne îndemni dumneata să călcăm porunca tatălui nostru. Când tata a zis să nu intrăm acolo, trebuie să fi știut el ce a zis și pentru ce a zis să facem așa.

– Că doară nu s-o face gaură în cer d-om intra, zise cea mijlocie. Că doară n-or fi niscaiva zmei să ne mănânce, ori alte lighioane. Ș-apoi de unde o să știe tata dacă noi am intrat au ba?

Tot vorbind și îndemnându-se, ajunseră tocmai pe dinaintea acelei cămări; cea mai mare din surori, care era păstrătoarea cheilor, băgă cheia în broasca ușei și, întorcând-o nițel, scârț! ușa se deschise.

Fetele intrară.

Când colo, ce să vadă? Casa n-avea nici o podoabă; dară în mijloc era o masă o masă mare cu un covor scump pe dânsa, și deasupra o carte mare deschisă.

Fetele, nerăbdătoare, voriră a ști ce zicea în cartea aceea. Și cea mare înaintă și iată ce ceti:

"Pe fata cea mare a acestui împărat are s-o ia un fiu de împărat de la răsărit."

Merse și cea mijlocie și, întorcând foaia, ceti și ea:

"Pe fata cea mijlocie a acestui împărat are s-o ia un fiu de împărat de la apus".

Râseră fetele și se veseliră, hihotind și glumind între ele. Fata cea mică însă nu voia să se ducă.

Cele mai mari nu o lăsară în pace, ci, cu voie, fără voie, o aduse și pe dânsa lângă masă, și cam cu îndoială întoarse și ea foaia și ceti:

"Pe fata cea mică a acestui împărat are s-o ia de soție un porc".

Trăsnetul din cer de ar fi căzut, nu i-ar fi făcut mai mult rău ca ceea ce i-a făcut citirea acestor vorbe. P-aci, p-aci era să moară de mâhnire. Și dacă n-o țineau surorile, își și spărgea capul căzând.

După ce se dezmetici din leșinul ce-i venise de inimă rea, începură s-o mângâie surorile.

– Ce! îi ziseră, mai crezi și tu la toate alea! Unde ai mai pomenit tu ca o fată de împărat să se mărite după un porc?

– Ce copilă ești! îi zise cealaltă, dară tata n-are destulă oștire să te scape, chiar când s-

ar întâmpla să vie să te ceară un dobitoc așa de scârbos?

Fata cea mică a împăratului ar fi voit să se înduplece a crede cele ce îi spuneau surorile; dară n-o lăsa inima. Gândul ei era mereu la cartea care spuse că norocul celorlalte surori era să fie așa de frumos și numai ei îi spusese că o să i se întâmple ceea ce nu se mai auzise până atunci pe lume. Și apoi o rodea la ficați călcarea poruncii tatălui lor.

Ea începu a lăncezi. Și numai în câteva zile așa se schimbase, încât nu o mai cunoșteai; din rumenă și veselă ce era, ajunsese de se ofilise și nu-i mai intra nimeni în voie. Se ferea de a se mai juca cu surorile prin grădină, d-a culege flori ca să le puie la cap și d-a cânta cu toatele când erau la furcă, ori la cusătură.

Între acestea, tatăl fetelor, împăratul, făcuse o izbândă cum nu se aștepta, biruind și gonind pe vrăjmaș. Și fiindcă gândul îi era la fiicele sale, făcu ce făcu și se întoarse mai curând acasă. Lumea după lume ieșise întru întâmpinarea lui, cu buciune, cu tobe și cu surle, înveselindu-se că împăratul se întorcea biruitor.

Cum ajunsese, până a nu merge acasă, împăratul dete laudă Domnului că-i ajutase asupra protivnicilor carii se sculase asupra lui, de-i înfrânse. Apoi, mergând acasă, fiicele îi ieșiră înainte. Bucuria lui crescuse când văzu că fetele îi erau sănătoase. Fata cea mică se feri cât putu a nu se arăta tristă.

Cu toate astea, nu după mult timp, împăratul băgă de seamă că fie-sa cea mică din ce în ce slăbea și se posomora. Îndată îi trecu un fier ars prin inimă, gândindu-se că poate i-au călcat porunca. Și de unde să nu fie așa?!

Ca să se încredințeze, își chemă fetele, le întrebă, poruncindu-le să-i spuie drept.

Ele mărturisiră. Se feriră însă d-a spune care din ele fusese îndemnătoarea.

Cum auzi împăratul una ca aceasta se tânguia în sine cu amar, și cât p-aci era să-l biruie mahnirea. Își ținu însă firea și căuta a-și mângâia fata care vedea că se pierde.

Ce s-a făcut, s-a făcut; văzu el că o mie de vorbe un ban nu face.

Începuse a se cam uita întâmplarea aceasta, când, într-o zi, se înfățișe la împăratul fiul unui împărat de la răsărit și-i ceru de soție pe fata cea mai mare. Împăratul i-o dete cu mulțumire. Făcură nuntă înfricoșată și peste trei zile o petrecu cu cinste mare până la otar. Peste puțin, așa făcu și cu fata cea mijlocie, pe care o ceruse un fiu de împărat de la apus.

Cu cât vedea că se împlinesc întocmai cele scrise în cartea ce citise, cu atâta fata împăratului se întristă și mai mult. Ea nu mai voia să mănânce, nu se mai gătea, nu mai ieșea la plimbare; voia să se lase să moară mai bine, decât să ajungă de batjocura lumii. Dară împăratul nu-i da răgaz să puie în lucrare o faptă așa de nelegiuită, ci o mângâia cu fel de fel de povețe.

Mai trecu ce mai trecu și iată, mare, că într-o zi împăratul se pomenește cu un porc mare că intră în palatul lui și-i zice:

– Sănătate ție, împărate; să fii rumen și voios ca răsăritul soarelui într-o zi senină!

– Bine ai venit sănătos, prietene. Dar ce vânt te aduce pe la noi?

– Am venit în peșit, răspunse porcul.

Se miră împăratul când auzi de la porc așa vorbe frumoase și îndată își dete cu părerea că aci nu putea să fie lucru curat. Ar fi voit s-o cârmească împăratul spre a nu-i da fata de soție; dară după ce auzi că curtea și ulițile geme de porci, care venise cu peșitorul, n-avu încotro și-i făgădui. Porcul nu se lăsă numai pe făgăduială, ci intră în vorbă și se hotărî ca nunta să se facă peste o săptămână. Numai după ce priimi cuvânt bun de la împăratul, porcul plecă.

Până una alta, împăratul își povățui fata să se supuie ursitei, dacă așa a voit Dumnezeu. Apoi îi zise:

– Fata mea, cuvintele și purtarea cea înțeleaptă a acestui porc nu este de dobitoc; o dată cu capul nu crez eu ca el să se fi născut porc. Trebuie să fie vreo fermecătorie sau vreo altă drăcie aci. Însă tu să fii ascultătoare, să nu ieși din cuvântul lui; căci Dumnezeu nu te va lăsa să te chinuiești mult timp.

– Dacă dumneata, tată, găsești cu cale așa, răspunse fata, te ascult și-mi pui nădejdea

în Dumnezeu. Ce o vrea el cu mine! Așa mi-a fost tristețea; văz eu că n-am încotro. Între acestea sosi și ziua nunții. Cununia se făcu cam pe sub ascuns. Apoi, puindu-se porcul cu soția sa într-o căruță împărătească, porni la dânsul acasă. Pe drum trebuia să treacă pe lângă un noroi mare; porcul porunci să stea căruța; se dete jos și se tăvăli în noroi, până se făcu una cu tina, apoi, suindu-se, zise miresei să-l sărute. Biata fată, ce să facă? Scoase batista, îl șterse nițel la bot și-l sărută, gândindu-se să asculte povețile tatălui său.

Când ajunseră acasă la porc, care era într-o pădure mare, se și înseră. Șezură nițel de se odihni de drum, cinară împreună și se culcară. Peste noapte, fata împăratului simți că lângă ea era un om, iară nu un porc. Se miră. Însă își aduse aminte de cuvintele tătâne-său și începu a mai însufleți, plină de nădejde în ajutorul lui Dumnezeu.

Porcul seara se dezbrăca de pielea de porc, fără să simtă fata, și dimineața, până a nu se deștepta ea, el iară se îmbrăca cu dânsa.

Trecu o noapte, trecură două, trecură mai multe nopți și fata nu se putea domiri cum se face de bărbatu-său ziua este porc și noaptea om. Pasămite el era fermecat, vrăjit să fie așa.

Mai târziu începu a prinde dragoste de dânsul, când simți rodirile căsătoriei; atât numai se mârșea că nu știa ce o să dea lumii peste câteva luni. Când, într-o zi, văzu trecând pe acolo o babă cloanță vrăjitoare.

Ea, care nu văzuse oameni de atâta mare de timp, era jinduită, și o chemă să mai vorbească cu dânsa câte ceva. Vrăjitoarea îi spuse că știe să ghicească, să dea leacuri și câte nagode toate.

– Așa să trăiești, bătrânico, ia spune-mi, d-a minune ce are bărbatu-meu de este ziua porc și noaptea, când doarme lângă mine, îl simț că este om?

– Ceea ce-mi spui, puica mamei, eram să ți-o spui eu mai înainte, căci nu de surda sunt ghicitoare. Să-ți dea mămulica leacuri cari să-i taie farmecele.

– Dă-mi zău, mămușoară, și ți-oi plăti cât mi-i cere, că mi s-a urât cu el așa.

- Ține icea, pușorul mamei, ața aceasta. Să nu știe el de dânsa, că n-are leac. Să te scoli când doarme el, binișor, și să i-o legi de piciorul stâng, cât se poate de strâns, și să vezi, draga babii, că dimineața rămâne om. Parale nu-mi trebuie. Eu voi fi destul de plătită când voi afla că o să scapi de așa urgie. Mi se rupe, uite, băierile inimii de milă pentru dumneata, bobocelul mamei, și mă căiesc, mă căiesc, cum de să nu aflu mai dinainte, ca să-ți viu întru ajutor.

După ce plecă zgrițuroaica de vrăjitoare, fata de împărat ascunse cu îngrijire ața; iară peste noapte se sculă binișor, încât să n-o simtă nici măiestrele, și, cu inima tâcâindă, legă ața de piciorul bărbatului său. Când să strângă nodul, pâc! se rupse ața, căci era putredă.

Deșteptându-se, bărbatul speriat îi zise:

– Ce-ai făcut, nenorocito! Mai aveam trei zile, și scăpam de spurcatele astea de vrăji; acum cine știe cât voi mai avea să port această scârboasă piele de dobitoc. Și numai atunci vei da mâna cu mine, când vei rupe trei perechi de opinci de fier și când vei toci un toiag de oțel, căutându-mă, că eu mă duc.

Zise să se făcu nevăzut.

Sărmana fată de împărat, când se văzu singură cuc, unde începu a plânge și a se boci, de ți se rupea inima. Blestema cu foc și pară pe afurisita de ghicitoare. Dară toate în zadar. Dacă văzu că n-o scoate la căpătâi cu tânguirea, se sculă și plecă încotro va duce-o mila Domnului și dorul bărbatului.

Ajungând într-o cetate, porunci de-i făcu trei perechi de opinci de fier și un toiag de oțel, se găti de drum și se porni în călătorie, spre a-și găsi bărbatul.

Se duse, se duse, peste nouă mări, peste nouă țări, trecu prin niște păduri mari cu buștenii ca butia, se poticnea lovindu-se de copacii cei răsturnați și, de câte ori cădea, de atâtea ori se și scula; ramurile copacilor o izbeau peste față, crângurile îi zgâriau mâinile, și ea tot înainta, mergea, și îndărăt nu se uita. Când, obosită de drum și de sarcină, abătută de mârșire și cu nădejdea în inimă, ajunse la o căsuță.

Pasămite acolo ședea sânta Lună.

Bătu la porțiță, se rugă să o lase înăuntru să se odihnească nițel, mai cu seamă că îi și abătuse să facă.

Muma sântei Lune avu milă de dânsa și de suferințele sale; o priimi dară înăuntru și o îngriji. Apoi o întrebă:

– Cum se poate ca un om de pe alte țărâhuri să răzbească până aci?

Biata fată de împărat își povesti atunci toate întâmplările și sfârși zicând:

– Mulțumesc mai întâi lui Dumnezeu că mi-a îndreptat pașii către acest loc, și al doilea dumitale, că nu m-ai lăsat să pier la ceasul nașterii. Acum te mai rog să-mi spui, nu care cumva sânta Lună, fiica dumitale, știe pe unde s-ar afla bărbatul meu?

– Nu poate să știe, draga mea, îi răspunse muma sântei Lune, dar du-te încolo, spre răsărit, până vei ajunge la sântul Soare; poate el să știe ceva.

Îi dete să mănânce o găină friptă și îi zise să bage de seamă să nu piarză nici un oscior, că-i va fi de mare trebuință.

După ce mai mulțumi încă o dată de buna găzduire și de povețele cele folositoare și după ce lepădă o pereche de opinci care se spărsese, încălță altele, puse oscioarele găinei într-o legătură, luă în brațe copilașul și toiagul în mână și o porni iarăși la drum.

Merse, merse, prin niște câmpii numai de nisip; așa de greu era drumul, încât făcea doi pași înainte și unul înapoi; se luptă, se luptă și scăpă de astă câmpie, apoi trecu prin niște munți nalți, colțoroși și scorboroși; sărea din bolovan în bolovan și din colț în colț. Când ajungea pe câte un piept de munte șes, i se părea că apucă pe Dumnezeu de un picior; și după ce se odihnea câte nițel, iar o lua la drum, și tot înainte mergea.

Glodurile, colții de munte, care erau tot de cremene, atât îi zgâriase picioarele, genunchii și coatele, încât erau numai sânge; căci trebuie să vă spun că munții erau nalți, încât întreceau norii, și pe unde nu erau prăpăstii peste care trebuia să sară, nu putea merge altfel decât suindu-se pe brânci și ajutându-se cu toiagul.

În cele de pe urmă, stătută de osteneală, ajunse la niște palaturi.

Acolo ședea Soarele.

Bătu la poartă și se rugă să o primească. Muma Soarelui o priimi și se miră când văzu om de pe alte țărâhuri pe acolo și plânse de mila ei, când îi povesti întâmplările. Apoi, după ce-i făgădui că va întreba pe fiu-său despre bărbatul ei o ascunse în pivniță, ca să n-o simță Soarele când o veni acasă, că seara se întoarce totdeauna supărat.

A doua zi află fata de împărat că era s-o pață, fiindcă Soarele cam mirosise a om de pe altă lume. Dar mumă-sa îl liniști cu vorbe bune, zicându-i că sunt păreri.

Fiica de împărat prinse curagi când văzu cu câtă bunătate este priimită și întrebă:

– Bine, frate dragă, cum se poate ca Soarele să fie supărat, el care este atât de frumos și face atâta bine muritorilor?

– Iaca pentru ce, răspunse muma Soarelui; el dimineața stă în poarta raiului, și atunci este vesel, vesel și râde la toată lumea. Peste zi este plin de scârbă, fiindcă vede toate necurățiile oamenilor și d-aia își lasă arșița așa de cu zăpușeală; iară seara este mâhnit și supărat, fiindcă stă în poarta iadului; acesta este drumul lui obicinuit, de unde apoi vine acasă.

Îi mai spuse că l-a întrebat despre bărbatul ei și fiu-său îi răspunse că nu știe de seama lui nimic, fiindcă, de va ședea în vro pădure deasă și mare, vederea lui nu poate străbate prin toate colțurile și afundăturile, ci că altă nădejde nu e, decât să meargă la Vânt.

Îi dete și acolo o găină să mănânce și îi zise să păstreze oscioarele cu îngrijire.

După ce lepădă a doua pereche de opinci, car se spărsese și acelea, luă legătura cu oscioarele, copilul în brațe și toiagul în mână și porni spre Vânt.

În calea aceasta întâlnește greutăți și mai mari, căci dete, una după alta, peste munți de cremene din care țâșnea flacări de foc, peste păduri nemaiumblate și peste câmpii de gheață cu nămeți de zăpadă. P-aci, p-aci, era să se prăpădească, biată femeie; însă, cu stăruința ei și cu ajutorul lui Dumnezeu, birui și aceste greutăți mari, și ajunse la o văgăună care era într-un colț de munte, mare de putea să intre șapte cetăți într-

însa.

Acolo şedea Vântul.

Gardul care o înconjura avea o portiţă. Bătu şi se rugă să o primească. Muma Vântului avu milă de dânsa şi o priimi să se odihnească. Ca şi la Soare, fu ascunsă, ca să nu o simţă Vântul.

A doua zi îi spuse că bărbatul său locuia într-o pădure mare şi deasă, pe unde nu ajunsese toporul încă; că acolo şi-a făcut un fel de casă, grămadind buşteni unul peste altul şi împletindu-i cu nuiiele, unde trăia singur-singurel, de teama oamenilor răi.

După ce îi dete şi aci o găină de mâncă şi îi zise să păstreze oscioarele, muma Vântului o povăţui să se ia după drumul robilor, care se vede noaptea pe cer, şi să meargă, să meargă până va ajunge.

Aşa şi făcu. După ce mulţumi cu lacrimi de bucurie pentru buna găzduire şi pentru vestea cea bună, porni la drum.

Biata femeie noapţile le făcea zi. Nu i se mai alegea nici de mâncare, nici de odihnă, atâta dor şi foc avea să-şi găsească bărbatul pe care ursita i-l dedese.

Merse, merse până ce i se sparse şi opincile aceste. Le lepădă şi începu a merge cu picioarele goale. Nu căuta gloduri, nu băga seamă la ghimpii ce-i intra în picioare, nici la loviturile ce suferea când se împiedica de vreo piatră.

În cele de pe urmă ajunse la o poiană verde şi frumoasă pe marginea unei păduri.

Acum se mai înveseli şi sufletul ei, când văzu floricelele şi iarba cea moale. Stătu şi se odihni niţel. Apoi, văzând păsărelele câte două-două pe rămurelele copăceilor, se încinse focul într-însa de dorul bărbatului său, începu a plânge cu amar şi, cu copilul în braţe şi cu legătura cu oscioarele pe umăr, porni iarăşi.

Intră în pădure. Nu se uita nici la iarba cea verde şi frumoasă ce-i mângâia picioarele, nu voia să asculte nici la păsărelele ce ciripeau de te asurzea, nu căuta nici la floricelele ce se ascundeau prin desişurile crângurilor, ci mergea dibuind prin pădure. Ea băgase de seamă că aceasta trebuie să fie pădurea în care locuia bărbatul său, după semnele ce-i spusese muma Vântului.

Trei zile şi trei nopţi orbăcăi prin pădure şi nu putu afla nimic. Atât de mult era ruptă de osteneală, încât căzu şi rămase acolo o zi şi-o noapte fără să se mişte, fără să bea şi să mănânce ceva.

În cele mai de pe urmă, îşi puse toate puterile, se sculă, şi aşa, şovăind, cercă să umble sprijinindu-se în toiagul său, dară îi fu cu neputinţă, căci şi acesta se tocise, încât nu mai era de nici o trebuinţă. Însă de mila copilului, care nu mai găsea lapte la pieptul ei, de dorul bărbatului, pe care îl căuta cu credinţă la Dumnezeu, porni aşa cum putu. Nu mai făcu zece paşi şi zări către un desiş un fel de casă precum îi spusese muma Vântului. Porni într-acolo şi abia, abia ajunse. Acea casă n-avea nici ferestre, nici uşă. Pasămite uşa era pe dasupra. Îi dete ocol. Scară nu era.

Ce să facă? Voia să intre.

Se gândi, se răzgândi; se cercă să se suie - în zadar. Sta, sta s-o doboare cu totul întristarea: cum se poate să se lase ea să se înece tocmai la mal. Când, îşi aduse aminte de oscioarele de găină ce le purtase atâta cale şi-şi zise: nu se poate să mi se fi zis de florile mărlui să păstrez aceste oscioare, ci că îmi va fi de mare ajutor la nevoie. Atunci scoase oscioarele din legătura ce o avea, se socoti niţel, mai cugetă şi, luând două din aceste oscioare, le puse vârf în vârf şi văzu că se lipi ca printr-o minune. Mai puse unul, apoi unul, şi văzu că se lipiră şi acelea.

Făcu deci, din oscioare, doi drugi cât casa de înălţi. Îi rezemă de casă la o depărtare de o palmă domnească unul de altul. După aceea puse iarăşi căpătâi la căpătâi celelalte oscioare şi făcu nişte druguleţi mici, fiecare puindu-i d-a curmezişul pe drugii cei mari, închipui treptele unei scări; cum puneau aceste trepte, se lipeau şi ele. Şi astfel unul câte unul puse până sus. Cum puneau o treaptă, se urca pe ea. Apoi alta, apoi alta, până unde îi ajunse. Când, tocmai sus în vârful scării, nu-i ajungea să mai facă o treaptă.

Ce să facă? Fără astă treaptă nu se putea. Pasămite ea pierduse un oscior. Să stea acolo, era peste poate. Să nu intre înăuntru îi era ciudă. Se apucă şi-şi tăie degetul cel

mic, și cum îl puse acolo se lipi. Luă copilul în brațe se urcă din nou și intră în casă. Aci se miră ea de buna rânduială ce găsi. Se apucă și ea și mai deretică oleacă. Apoi mai răsuflă nițel, puse copilul într-o albie ce găsi și o așeză pe pat.

Când veni bărbatu-său, se sperie de ceea ce văzu. Parcă nu-i venea să crează ochilor săi, tot uitându-se la scara de oscioare și la degetul din vârful scării. Frica lui era să nu fie iară niscaiva farmece, și cât p-aci era să-și părăsească casa, dară Dumnezeu îi dete în gând să intre.

Atunci, făcându-se un porumbel, ca să nu se lipească farmecele de el, zbură pe deasupra fără să se atingă de scară și intră înăuntru în zbor. Acolo văzu o femeie îngrijind de un copil.

El își aduse aminte atunci că femeia sa era însărcinată când plecase de la ea, și unde îl cuprinse un dor de dânsa și o milă, gândindu-se la câte trebuia să fi pățit ea până să dea cu mâna de dânsul, încât se făcu numaidecât om.

Cât p-aci era să n-o cunoască; atât de mult se schimbase din pricina suferințelor și a necazurilor.

Fata de împărat cum îl văzu, se sculă în sus și îi tâcăia inima de frică, fiindcă ea nu-l cunoștea.

După ce el i se făcu cunoscut, ea nu se căi, ba și uită tot ce suferise. El era un bărbat ca un brad de frumos.

Se puse deci la vorbă. Ea îi povesti toate întâmplările, iară el plânse de mila ei. Apoi începu și el a spune:

– Eu, zise el, sunt fiu de împărat. La un război ce avu tată-meu cu niște zmei, vecini ai lui, care erau foarte răi și-i tot călcau moșia, am omorât pe cel mai mic.

Pasămite, ursita te făgăduise lui. Atunci mă-sa, care era o vrăjitoare de închea și apele cu farmecele ei, mă blestemă să port pielea acelui scârbos dobitoc, cu gând ca să nu ajung să mi te iau eu.

Dumnezeu i-a stat împotrivă, și eu te-am luat. Baba care ți-a dat ața să mi-o legi de picior era ea. Și de unde mai aveam trei zile să scap de blestem, am fost silit să port încă trei ani stârvul porcului.

Acum, fiindcă tu ai suferit pentru mine și eu pentru tine, să dăm laudă Domnului și să ne întoarcem la părinții noștri. Fără tine eram hotărât să trăiesc ca un pustnic, d-aia și mi-am ales acest loc pustiu și mi-am făcut casa asta așa, ca pui de om să nu mai poată răzbi la mine.

Apoi se îmbrățișară de bucurie și se făgăduiră ca amândoi să uite necazurile trecute.

A doua zi de dimineață se sculară și porniră amândoi mai întâi la împăratul, tatăl lui.

Când se auzi de venirea lui și a soției sale, toată lumea plângea de bucurie că îi vedea. Iară tatăl și muma lui îi îmbrățișe strâns, și ținură veseliile trei zile și trei nopți.

Apoi merse și la împăratul, tatăl femeii lui. El cât p-aci era să-și iasă din minți de bucurie, când îi văzu. Ascultă povestindu-i-se întâmplările lor. Apoi zise fie-sei:

– Ți-am spus eu că nu credeam să se fi născut porc acel dobitoc ce te-a cerut de soție?

Și bine ai făcut, fata mea, de m-ai ascultat.

Și fiindcă era și bătrân, și moștenitori n-avea, se coborî din scaunul împărăției sale și îi puse pe dânsii. Iară ei domniră cum se domnește când împărații trec prin fel de fel de ispite, necazuri și nevoi.

Și de n-or fi murit, trăiesc și astăzi, domnind în pace.

Făt-Frumos cu părul de aur

de Petre Ispirescu

A fost odată într-o pustie mare un pustnic, și petrecea singur singurel. Vecinii săi erau fiarele pădurilor. Și așa era de bun la Dumnezeu, încât toate dobitoacele i se închinau, când se întâlneau cu dânsul.

Într-una din zile se duse pustnicul pe marginea gârlei, care curgea pe-aproape de coliba lui, și iată văzu că vine pe apă un sicriaș smolit și înclăit bine, și auzi un orăcăit de copil ieșind dintr-însul.

Stătu puțin de cugetă și, după ce făcu rugăciune, intră în apă și trase cu o prăjină sicriașul la margine. Când deschise, ce să văză în el? Un copilaș ca de vro două luni; îl scoase din sicriu și cum îl luă în brațe tăcu.

Acest copil avea un baier atârnat de gât. Și, dacă îl luă, văzu că într-însul era o scrisoare, o ceti și află că copilul de față este lepădat de o fată mare de împărat, care alunecase și ea în valurile lumii și, care, de frica părinților, lepădă copilul, îl puse în sicriaș și-i dase drumul pe gârlă, lăsându-l în știrea lui Dumnezeu.

Pustnicul voia din toată inima să crească pruncul ce-i trimisese Dumnezeu, dară când se gândi că n-are cu ce să-l hrănească îl podidi un plâns de nu se mai putea sfârși. Căzu în genunchi și se rugă lui Dumnezeu, și o! minune! deodată răsări, mare, dintr-un colț al chilie sale o viță, și numaidecât cresc și se înalță, până la streșina casei. Pustnicul căută la dânsa și văzu struguri, unii copti, alții pârguiți, alții aguridă și alții tocmai în floare; îndată luă și dete copilului, și văzând că-i mănâncă, se bucură din tot sufletul lui și mulțumi lui Dumnezeu. Cu struguri cresc copilul până ce începu să mănânce și câte altceva.

Iară dacă se mai mări copilul, pustnicul se apucă și-l învăță să citească, să adune rădăcini ca să se hrănească și să umble la vânat.

Dar într-o zi chemă pustnicul pe copil și-i zise:

– Fătul meu, simț că slăbesc din ce în ce; sunt bătrân, precum mă vezi, află dară că de azi în trei zile mă duc pe lumea cealaltă. Eu nu sunt tatăl tău cel adevărat, ci te-am prins pe gârlă, unde erai dat și pus într-un sicriaș de mumă-ta, ca să nu se dovedească fapta sa cea de rușine, fiindcă era fată de împărat.

Dacă voi adormi somnul cel de veci, care o să-l cunoști când vei vedea că tot trupul meu are să fie rece ca ghiața, amorțit și țeapăn, să bagi de seamă că o să vină un leu. Să nu te sperii, dragul tatei, leul îmi va face groapa, și tu vei trage pământ peste mine; de moștenire n-am ce să-ți las decât un frâu de cal. După ce vei rămânea singur, să te sui în pod, să iei frâul, să-l scuturi, și îndată va veni un cal și te va învăța ce să faci.

După cum zisese bătrânul așa se și întâmplă.

A treia zi pustnicul, luându-și rămas bun de la fiul său cel de suflet, se culcă și adormi somnul cel lung.

Apoi îndată veni un leu groaznic, nevoie mare! și veni răcnind, cum văzu pe bătrân mort, îi săpă groapa cu ghiarele, iară fiul îl îngropă și rămase acolo trei zile și trei nopți plângând la mormânt.

Apoi foamea îi dete în știre că el viază încă; se sculă de pre mormânt cu inima zdrobită de durere și de întristare, se duse la viță, și cu mare mâhnire văzu că se uscăse; atunci își aduse aminte de vorbele bătrânului și se sui în pod, unde găsi frâul; îl scutură și iată că veni un șoimulean aripat și, stând înaintea-i, zise:

– Ce poruncești, stăpâne?

Copilul spuse calului din cuvânt în cuvânt toată șiritenia cu moartea bătrânului și adăogă:

– Iată-mă aicea singur. Dumnezeu mi-a luat pe tatăl ce-mi dedese, rămâi tu cu mine, dară să mergem într-altă parte, unde să ne facem o colibă: aici, lângă-acest mormânt, nu știu de ce, dar îmi tot vine să plâng.

– Nu așa, stăpâne, îi răspunse calul, noi o să ne ducem să locuim unde sunt mulți oameni ca dumneata.

– Cum? întrebă băiatul, sunt mulți oameni ca mine și ca tata? Și o să trăim cu dânsii?

- Negreșit, îi răspunse calul.
- Atunci, dacă e așa, mai întrebă copilul, de ce nu vin ei pe la noi?
- Ei nu vin, îi mai zise calul, fiindcă n-au ce căuta p-aci, trebuie să mergem noi la dâșii.
- Să mergem, răspunse copilul cu bucurie.

Iar dacă îi spuse că trebuie să fie îmbrăcat, fiindcă ceilalți oameni nu îmblă așa goi, băiatul rămase cam pe gânduri; și calul îi zise să bage mâna în urechea lui cea stângă și după ce băgă mâna scoase niște haine pe care le îmbrăcă, ciudindu-se că nu știa cum să le întrebuițeze; calul îl învăță, și apoi copilul încălecă pe dânsul și porni.

După ce ajunse în orașul cel mai de aproape și se văzu întru mulțimea aia de oameni, furnicând în sus și în jos, se cam spăimântă copilul de atâta zgomot, și îmbla tot cu frică, mirându-se de frumusețea caselor și de tot ce vedea; băgă însă de seamă că fiecare lucru-și are rânduiala sa. Dară calul, îmbărbătându-l, îi zise:

– Vezi, stăpâne, aici toate sunt cu șartul lor; de aceea trebuie să știi să-ți faci și tu un căpătâi.

Și, după ce șezu acolo câteva zile, mai dedându-se cu lumea și mai obișnuindu-se a trăi în huietul ce înăbușește orașele, plecă luându-și calul cu sine și se duse, și se duse, până ce ajunse pe tărâmul unor zâne.

Ajungând la zâne, cari erau în număr de trei, căută să se bage argat la dânsle; așa îl sfătui calul să facă.

Zânele deoacamdată nu prea voiau să-l ia în slujbă, dară se înduplecară la rugăciunile lui și-l priimîră.

Calul adesea venea pe la domnul său, și într-o zi îi zise să bage de seamă, cum că în una din case zânele aveau o baie, că acea baie, la câțiva ani, într-o zi hotărâtă, curge aur, și cine se scaldă întâi aceluia i se face părul de aur.

Îi mai spuse să vadă că într-unul din tronurile casei zânele aveau o legătură cu trei rânduri de haine, pe care le păstrau cu îngrijire.

Băiatul băgă la cap toate zisele calului și, de câte ori avea câte ceva greu de făcut, chema calul și-i da ajutor.

Zânele îi dase voie să îmble prin toate casele, să deretece, să scuture, să măture, dar numai în camera cu baie să nu intre. Însă el când lipseau ele d-acasă intra și lua aminte la toate câte îi zicea calul. Ochi și legătura cu hainele puse cu îngrijire într-un tron.

Într-o zi zânele plecară la o sărbătoare, la alte zâne și avură grijă să poruncească argatului, ca în minutu ce va auzi zgomot în cămăruța cu baia, să rupă o șindrilă din streășina casei, ca să dea de știre și să se întoarcă de degrabă, fiindcă ele știau că e aproape să înceapă a curge această apă de aur.

Fiul pustnicului pândea și când văzu minunea asta chemă numaidecât pe cal. Calul îi zise să se scalde; și el așa făcu.

Leșind din baie, el luă legătura cu hainele, și o porni la sănătoasa călare pe calul lui cel cu aripi, cu care zbura ca vântul și se ducea ca gândul. Cum călcă peste pragul porții, începu casele, curtea și grădina a se cutremura și a urla așa de groaznic, încât se auzi până la zâne și zânele îndată se întoarseră acasă.

Dacă văzură că argatul lipsește și hainele nu sunt la locul lor, se luară după dânsul; și-l urmăriră din loc în loc până ce, când era să puie mâna pe dânsul, el trecu hotarele lor, și apoi stătu.

Cum îl văzu zânele scăpat, se cătrăniră de necaz, că nu putură să-l prinză. Atunci ele îi ziseră:

– Ah! fecior de lele ce mi-ai fost, cum de ne amăgiși? Arată-ne, măcar, să-ți vedem părul.

Și răsfirându-și părul pe spinare, ele se uitau cu jind la dânsul, și li se scurgeau ochii.

Apoi ziseră:

– Așa păr frumos nici noi n-am mai văzut! Fii sănătos, dară încai fă bunătate de ne dă hainele!

El însă nu voi, ci le opri și le luă în locul simbriei ce avea să ia de la zâne.

De aci se duse într-un oraș, își puse o bășică de cirviș în cap, și merse de se rugă de

grădinarul împăratului ca să-l primească argat la grădina împărătească. Grădinarul nu prea voia să-l asculte, dară după multă rugăciune îl priimi, îl puse să lucreze la pământ, să care apă, să ude florile, îl învăță să curețe pomii de omizi și brazdele de buruieni. Făt-Frumos lua în cap tot ce-l învăța grădinarul, stăpânul său.

Împăratul avea trei fete: și așa multă grijă îi dase trebile împărăției, încât uitase de fete că trebuie să le mărite.

Într-una din zile, fata cea mai mare se vorbi cu surorile ei ca să ducă fiecare câte un pepene ales de dânsa la masa împăratului.

După ce împăratul se puse la masă, veniră și fetele și aduse fiecare câte un pepene pe tipsii de aur și îi puseră dinaintea împăratului.

Împăratul se miră de această faptă și chemă sfatul împărăției să-i ghicească ce pildă să fie asta.

Adunându-se sfatul, tăiară pepenii și, după ce văzură că unul se cam trecuse, al doilea era tocmai bun de mâncat și al treilea dase în copt, zise:

— Împărate, să trăiești mulți ani; pilda asta însemnează vârsta fetelor măriei tale, și că a sosit timpul ca să le dai la casa lor.

Atunci împăratul hotărî să le mărite. Dete, deci, sfară în țară de această hotărâre și chiar de a doua zi începură a veni pețitori de la cutare și de la cutare fecior de împărat.

Iară după ce fata cea mai mare își alese mire pre un fiu de împărat, care-i păru mai frumos, se făcu mare nuntă împărătească. Și după ce se sfârși veseliile, plecară împăratul cu toată curtea ca să petreacă pre fiică-sa până la hotarele împărăției sale.

Numai fiica împăratului cea mai mică rămase acasă.

Făt-Frumos, argatul de la grădină, văzând că și grădinarul se dusesse cu alaiul, chemă calul, încălecă, se îmbracă cu un rând de haine din cele luate de la zâne, pe care era câmpul cu florile și, după ce-și lăsă părul său de aur pe spate, începu a alerga prin grădină în toate părțile, fără să fi băgat de seamă că fiica împăratului îl vede de pe fereastră, căci odaia ei da în grădină.

Calul cu Făt-Frumos strică toată grădina și, când văzu că veselia lui făcuse pagubă, descălică, se îmbracă cu hainele sale de argat și începu a drege ceea ce se stricase.

Când veni acasă grădinarul și văzu stricăciunea ce se făcuse, se luă de gânduri; începu a certa pe argat de ce n-a îngrijit de grădină, și era atât de supărat, cât p-aci era să-l și bată.

Dară fiica împăratului, care privea de la fereastră toate aceste, ceru grădinarului să-i trimită niște flori.

Grădinarul făcu ce făcu și adună de prin colțuri câteva floricele, le legă și le trimise împărătesei celei mici. Ea, dacă priimi florile, îi dete un pumn de bani și-i trimise răspuns să ierte pe bietul argat, că nu este el de vină.

Atunci grădinarul, vesel de un dar așa de frumos, își puse toate silințele, și în trei săptămâni făcu grădina la loc, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic într-însa.

Nu mult după aceasta, fata împăratului cea mijlocie își alese și ea un fecior de împărat, și-l luă de bărbat. Veseliile ținură ca și la soră-sa cea mare; iară la sfârșitul veseliilor o petrecu și pe dânsa împăratul până la hotarele împărăției sale. Fata cea mică a împăratului nu se duse, ci rămase acasă, prefăcându-se de astă dată că este bolnavă.

Argatul grădinei, cum se văzu iară singur, vru să se veselească și el ca toți slujitorii curței; însă, fiindcă el nu se putea veseli decât cu bidiviul său, își chemă calul, se îmbracă cu alte haine: ceru cu stelele, își lăsă părul pe spate, și călcă toată grădina.

Când băgă de seamă că iară fărâmasese totul, se îmbracă cu hainele sale cele proaste, și bocindu-se începu să dreagă ceea ce stricase.

Ca și dealt rând, grădinarul voind să-l cârpească, fu oprit de fata cea mai mică a împăratului, care ceruse flori, trimițându-i și doi pumni de bani, și vorbă să nu se atingă de argat, nefiind el vinovat. Grădinarul se puse iară pe muncă și dădu grădina gata în patru săptămâni.

Împăratul făcuse o vânătoare mare și, fiindcă scăpase de o mare primejdie, ridică un chioșc în pădurea aceea, și chemase, ca să serbeze mântuirea sa, pre toți boierii și

slujitorii curței la o masă înfricoșată ce pregătise acolo. Toți curtenii se duseră la chemarea împăratului, numai fiica sa rămase.

Făt-Frumos, văzându-se iară singur, chemă calul și voind să se veselească și dânsul, îmbracă hainele: cu soarele în piept, luna în spate și doi lueferi în umeri, își lăsa părul de aur pe spate, încălecă calul și-l încurcă prin grădină.

Atât se stricase grădina, încât nu mai era chip de a o drege. Iar dacă văzu aceasta el, începu a se tângui, se îmbracă iute cu hainele lui cele de argat, și nu știa de unde să înceapă meremetul.

Mânia grădinarului trecu orice hotare, când veni și văzu acea mare prăpădenie. Dară când voi să-i dea pe foi pentru că nu îngrijise de grădină, fiica împăratului îi ceru flori, de la fereastră.

Grădinarul da din colț în colț și nu știa ce să facă; în cele mai de pe urmă, câtă și mai găsi vreo două floricele care abia scăpase de copitele calului cu aripi, i le trimise, și fata de împărat îi porunci să ierte pe bietul argat, pentru care îi și dădu trei pumni de galbeni.

Se apucă de croi din nou, și în șase săptămâni abia putu face ceva care să mai semene a grădină, iar argatului îi făgădui o sântă de bătaie, sor' cu moartea, de s-o mai întâmpla una ca asta, și să fie și gonit.

Împăratul se luase de gânduri văzând pe fiică-sa tot tristă. Ea acum nu mai voia să iasă afară nici din casă. Hotărî dară să o mărite și începu a-i spune de cutare și cutare fiu de împărat. Ea nu voia să audă de nici unul.

Iar dacă văzu așa împăratul, adună iară sfatul și boierii și îi întrebă ce să facă? Unul din boieri îi zise să facă un foisor cu poarta pe dedesubt, pe unde să treacă toți fiii de împărat și de boieri, și pe care-l va alege fata, să-l lovească cu un măr de aur ce-l va ține în mână. Eși după acela s-o dea împăratul.

Așa se și făcu. Se dete sfară în țară că este hotărârea împăratului să se adune mic și mare și să treacă pe sub poartă.

Toți trecură, dară nu lovi nici pe unul. Mulți credea că fata n-ar voi să se mărite. Însă un boier bătrân, trecut și prin ciur și prin dârmon, d-ăia care auzise, văzuse și pățise multe, zise să treacă și oamenii curții; trecu și grădinarul, și bucătarul cel mare și vâtaful, și slugile, și vizitiii, și toți rândașii, dar geaba, fata nu lovi nici pe unul.

Se făcu întrebare dacă n-a mai rămas cineva netrecut, și se află că a mai rămas un prăpădit de argat de la grădinărie, cheleş și dosădit de n-are seamăn pe lume.

– Să treacă și acesta, zise împăratul.

Atunci chemă și pe argatul cel cheleş și-i zise să treacă și dânsul, dar el nu cuteza; apoi cam cu cârâială, cam cu sila, fu nevoit să treacă și, dacă trecu, fata îl lovi cu mărul.

Argatul începu a țipa și a fugi, ținându-se cu mâinile de cap zicând că i-a spart capul.

Împăratul, cum văzu cele întâmplăte, zise:

– Asta nu se poate! este o greșeală! fata mea nu e de crezut să fi ales tocmai pe cheleşul ăsta.

Nu putea, vezi, să se învoinască împăratul a da pe fie-sa după argat, deși îl lovise fata cu mărul.

Atunci puse de a doua oară să treacă lumea și de a doua oară fiică-sa lovi cu mărul în cap pe cheleş, care iarăși fugi ținându-se cu mâinile de cap și ținând.

Împăratul, plin de mâhnire, iară își luă vorba înapoi, și puse de a treia oară să treacă toată lumea.

Dacă văzu și văzu împăratul că și d-a treia oară tot pe cheleş îl lovi fata, s-a plecat la sfatul împărăției, și i-a dat lui pe fiică-sa.

Nunta se făcu cam pe ascuns, și împăratul apoi îi oropsi pe amândoi, și nu mai voi să știe și să auză de dânsii; atâta numai că de silă, de milă, îi priimi să locuiască în curtea palatului.

Un bordei într-un colț al curții li se dete spre locuință, iar argatul se făcu sacagiul curții.

Toate slugile împăratului râdeau de dânsul și toate murdăriile le arunca pe bordeiul lui.

Înăuntru însă calul cel cu aripi le adusesese frumusețile lumii; nu era în palaturile

împăratului ceea ce era în bordeiul lui.

Fiii de împărat, carii veniseră în peșt la fiica cea mică, se îmbufnară de rușinea ce pășise, pentru că fiica împăratului alesese pe cheleş și se învoiră între dânșii ca să pornească oaste mare împotriva lui.

Împăratul simți mare durere când auzi hotărârea vecinilor săi, însă, ce să facă? se pregăti de război, și nici că avea încotro.

Amândoi ginerii împăratului se sculară cu oaste și veniră în ajutorul socrului lor. Făt-Frumos trimise și el pe soția sa ca să roage pe împăratul a-i da voie să meargă și el la bătaie.

– Du-te dinaintea mea, nesocotito; fiindcă, iată, din pricina ta mi se turbură liniștea; nu mai voi să vă văz în ochii mei, nemernicilor ce sunteți.

Dară, după mai multe rugăciuni, se înduplecă, și porunci să-l lase să care și el măcar apă pentru oștire.

Se pregătiră și porniră.

Făt-Frumos, cu hainele lui proaste și călare pe o mârtoagă șchioapă, plecă înainte.

Oștirea îl ajunse într-o mlaștină unde i se nomolise iapa și unde se muncea ca să o scoată, trăgând-o când de coadă, când de cap, când de picioare.

Răseră oștirea și împăratul cu ginerii cei mai mari ai săi și trecură înainte.

După ce însă nu se mai văzură dânșii, Făt-Frumos scoase iapa din noroi, își chemă calul său, se îmbracă cu hainele câmpul cu florile și porni la câmpul bătăliei, ajunse și se sui într-un munte apropiat, ca să vadă care parte este mai tare.

Oștile dacă ajunse, se loviră, iar Făt-Frumos, văzând că oastea vrăjmașă este mai mare la număr și mai tare, se răpezi din vârful muntelui asupra ei și ca un vârtej se învârteja prin mijlocul ei cu paloșul în mână, și tăia în dreapta și în stânga, pe oricine întâlnea.

Așa spaimă dete iuțeala, strălucirea hainelor și zborul calului său, încât oastea și toți cu totul o rupseră d-a fuga apucând drumul fiecare încotro vedea cu ochii, împrăștiindu-se ca puii de potârniche.

Iar împăratul după ce văzu minunea, mulțumi lui Dumnezeu că i-a trimis pe îngerul său de l-a scăpat din mâna vrăjmașului, și se întoarse vesel acasă.

Pe drum întâlni iarăși pe Făt-Frumos, prefăcut în argat, muncind să-și scoată iapa din noroi; și cum era cu voie bună, împăratul zise la câțiva:

– Duceți-vă de scoateți și pe nevoiașul acela din noroi.

N-apucară să se așeze bine, și veni veste la împăratul că vrăjmașii lui cu oștire și mai mare s-au ridicat asupra lui.

Se găti dară și el de război și plecă s-o întâlnească. Făt-Frumos iară se rugă să-l lase și pe dânsul să meargă, și iară fu huiduit.

Dară dacă dobândi voie, porni iară cu iapa lui. Fu și de astă dată de râs și de bătaie de joc, când l-a văzut oștirea că iară se înnomolise și nu putea să-și scoată iapa din noroi de fel, de fel.

Îl lăsară înapoi dară el ajunse și acum mai nainte la locul de luptă, prefăcut în Făt-Frumos, călare pe calul cu aripi, și îmbrăcat în hainele lui cele cu cerul cu stelele.

Oștile deteră în tâmpene și în surle și se loviră, iar Făt-Frumos, dacă văzu că vrăjmașii sunt mai puternici, se repezi din munte și-i puse pe goană.

Împăratul se întoarse iară vesel, mulțumind lui Dumnezeu de ajutorul ce i-a dat, și iară porunci ostașilor să scoată din noroi pe nevoiașul de sacagiu. Iar el era împăcat cu cugetul său și se bucura în ascunsul sufletului său de izbânde sale.

Împăratul de mâhni până în fundul inimii sale când auzi că vrăjmașii se ridică de a treia oară cu oaste și mai mare și că a ajuns la hotarele împărăției sale câtă frunză și iarbă; un plâns îl năpădi, de să ferească Dumnezeu! și plânse, și plânse, până ce simți că-i slăbesc vederile. Apoi își strânse și dânsul toată oastea și porni la bătălie cu nădejde în Dumnezeu.

Făt-Frumos porni și el tot pe oțopina lui.

Iar după ce trecu toată oastea făcând haz de dânsul cum se muncea ca să-și scoată iapa din noroi, se îmbracă cu hainele cele cu soarele în piept, luna în spate și doi

luceferi în umeri, își lăsă părul de aur pe spate, încălecă calul și într-un minut fu iarăși pe munte, unde aștepta să vadă ce s-o întâmpla.

Se întâlniră oștile, se loviră din mai multe părți și se tăiau unii pre alții fără de cruțare, atâta erau de înverșunați ostașii. Iar când fu către seară, când văzu că oștirea vrăjmașe era să ia în goană pre a împăratului, unde se repezi odată Făt-Frumos din munte ca un fulger; și unde trăsni în mijlocul lor, încât se îngroziră de nu mai știau ce fac. Strălucirea hainelor lui Făt-Frumos până într-atâta orbise și zăpăcise pe vrăjmaș de nu mai știau oștile unde se află. Făt-Frumos lovea cu pala de zvânta, în toate părțile. Groaza intrase în inimile protivnicilor și îi tulburase de își uitaseră de bătălie, ci cătau cum să se mântuiască cu viață. O luară la sănătoasa cari încotro vedea cu ochii dând năvală unii peste alții de-și rupeau gâturile. Făt-Frumos însă îi gonea și-i secera cu pala ca pe buruienile cele rele.

Împăratul îl văzu sângerat la mână, la care se crestase însuși, și îi dete năframa sa ca să se lege. Apoi se întoarse acasă izbăviți de primejdie.

Când veniră, găsiră iară pe Făt-Frumos în noroi cu iapa, și iarăși porunci de îl scoase. Și sosind acasă împăratul căzu la boală de ochi și orbi. Toți vracii și toți filosofii carii citeau pe stele fură aduși, și nimeni nu putură să-i dea nici un ajutor. Într-una din zile, sculându-se din somn împăratul, spuse că a văzut în vis un bătrân care i-a zis că dacă se va spăla la ochi și dacă va bea lapte de capră roșie sălbatică va dobândi vederile. Auzind astfel ginerii săi, porniră cu toții, cei doi mai mari singuri, fără să ia și pe cel mic, și fără a voi să-l lase măcar a merge împreună cu dâșii. Iară Făt-Frumos chemă calul și merse cu dânsul prin smârcuri, găsi capre roșii sălbatică, le mulse și când se întorcea, se îmbracă în haine de cioban și ieși înaintea cumnaților săi cu o doniță plină cu lapte de oi. Ei îl întrebă ce lapte are acolo, iară el le răspunse, prefăcându-se că nu-i cunoaște, că duce lapte de capră roșie la împăratul care visase că-i va veni vedere dacă va da cu acel lapte pe la ochi. Atunci ei se încercară a-i cumpăra laptele; dar ciobanul le răspunse că laptele nu-l dă pe bani ci că, dacă voiesc să aibă lapte de capră roșie, să se zică că sunt robii lui, și să rabde ca să le pună pecetea lui pe spinarea lor, măcar că ei au să se ducă și să nu mai dea pe la dânsul.

Cei doi gineri se socotiră că ei pentru că sunt împărați și gineri de împărat n-o să le pese nimic, se lăsară, deci, de le puse pecetea lui în spinare, și apoi luară laptele și-l aduseră vorbind între dâșii pe drum: "De se va încerca, nerodul, să ne zică ceva, îl facem nebun, și tot noi vom fi mai crezuți decât dânsul".

Se întoarseră la împăratul, îi deteră laptele, se unse la ochi și bău, dară nu-i ajută nimic.

După aceea veni și fiica cea mică la împăratul și-i zise:

– Tată, iată ia și acest lapte, pe care îl aduse bărbatul meu, unge-te și cu dânsul, așa te rog.

– Ce lucru bun a făcut nătrăul de bărbatul tău, răspunse împăratul, ca să facă și acum ceva de ispravă? N-a putut face nimic ginerii mei ceilalți, cari m-au ajutat așa de mult în războaie, și tocmai el, nătângul, o să-mi poată ajuta? Și apoi nu v-am zis că n-aveți voie a vă mai arăta înaintea feței mele? Cum ai cutezat să calci porunca mea?

– Mă supui la orice pedeapsă vei binevoi să-mi dai, tată, numai unge-te, așa te rog, și cu acest lapte ce ți-l aduce umilitul tău rob.

Împăratul dacă văzu că atât de mult se roagă fiica-sa se înduplecă și luă laptele ce-i adusesese, și apoi se unse cu dânsul la ochi o zi, se unse și a doua zi, și cu marea sa mirare simți că pare că începuse a zări ca prin sită; și dacă se mai unse și a treia zi, văzu cum vede toți oamenii cu ochii luminați și limpezi.

După ce se însănătoși, dete o masă mare la toți boierii și sfetnicii împărăției, și după rugăciunea lor priimi și pe Făt-Frumos să Eșeează în coada mesei.

Pe când se veseleau mesenii și se chefuiau, se sculă Făt-Frumos și, rugându-se de iertare, întrebă:

– Mărite împărate, robii pot ședea cu stăpânii lor la masă?

– Nu, nicidecum, răspunse împăratul.

– Apoi dacă este așa, și fiindcă lumea te știe de om drept, fă-mi și mie dreptate, și

scoală pe cei doi oaspeți carii șed d-a dreapta și d-a stânga măriei tale, căci ei sunt robii mei; și ca să mă crezi, pune să-i caute și vei vedea că sunt însemnați cu pecetea mea în spinare.

Cum auziră ginerii împăratului, o băgară pe mânecă și mărturisiră că așa este; îndată fură nevoiți a se scula de la masă și a sta în picioare.

Iară cătră sfârșitul mesei, Făt-Frumos scoase năframa care i-a fost dat-o împăratul la bătălie.

– Cum ajunse năframa mea în mâinile tale, întrebă împăratul? Eu am dat-o îngerului Domnului care ne-a ajutat la război.

– Ba nu, mărite împărate, mie mi-ai dat-o.

– Apoi dacă este așa, tu ești acela care ne-ai ajutat?

– Eu, mărite împărate.

– Nu se poate, adaoase iute împăratul, și dacă vei să te crez, arată-te așa cum era atunci acela căruia am dat năframa.

Atunci el se sculă de la masă, se duse de se îmbracă cu hainele cele cu soarele în piept, luna în spate și doi luceferi în umeri, își lăsă părul pe spate și se înfățișă împăratului și la toată adunarea.

Cum îl văzură mesenii, îndată se rădicară și se minunară; Făt-Frumos era atâta de mândru și strălucitor, încât la soare te puteai uita, dar la el ba.

Împăratul, după ce laudă pe fiică-sa pentru alegerea sa cea bună, se dete jos din scaunul împărăției și ridică în el pre ginerele său, Făt-Frumos; iară el, cea dintâi treabă ce făcu, fu de a da drumul din robie cumnaților săi, și în toată împărăția se făcu bucurie mare. Eram și eu p-acolo, și la masa împărătească:

Căram mereu la vatră, lemne cu frigarea,

Duceam eu la masă, glume cu căldarea

Pentru care căpătai:

Un năpăstroc de ciorbă

Ș-o sântă de cociorbă

Pentru cei ce-s lungă vorbă,

Și încălecai p-o șea și v-o spusei d-voastră așa.

Și mai încălecai p-o lingură scurtă, s-o dai pe la nasul cui n-ascultă.